

1984' ten

1996' dan

2002' ye

Tarih Tanığımızdır:
DİRENENLER
KAZANACAK!

Ekmek ve Adalet

www.ekmekveadalet.com info@ekmekveadalet.com

Ekmek ve Adalet

Haftalık Dergi
Sayı: 12
10 Haziran 2002
FİYAT (KDV Dahil) 750 000
www.ekmekveadalet.com

MİLLİ
GÜVENLİK
KONSEYİ

MİLLİ Mİ?
DİRENİŞ Sessizlik duvarlarını da,
hücre duvarlarını da
yıkacak!

Tarihe zindanlardan düşülen notlar

Tarih, 10 Ocak 1984.

Metris idaresi, tok sesli bir anons-
la tutsaklara sesleniyor;

"Bundan böyle Tek Tıp Elbise giyilecektir. Herkes giymek zorundadır. Bu bir devlet politikasıdır. Tüm tutuklular, pantolon, gömlek, boğazlı kazak, ceket, palto, mont... gibi sivil elbiselerini idareye teslim etmelidir..."

10 Ocak 1984, anonsun biraz sonrası; tek bir slogan, tarihe not düşüyor: **"TEK TİP ELBİSE GİYMEDİK GİYMEYECEĞİZ"**

Tarihin günüyle, saatıyla, hatta dakikasıyla hatırlandığı anlar vardır bunun gibi. O an sarfedilen tek bir söz, alınan tek bir tavır, o anın ötesine taşan, yıllara, on yıllara uzanan izler bırakır tarihe. İşte bu an, bu slogan öyle anlardan biriydi.

Bu slogan, koşullarda barikat oldu. Slogan, açlık oldu. Slogan, dört şehit oldu. Tarihe düşülen not, şehitlerin kanyıla pekişti.

*

29 Mayıs 1984... Anonsun, yaklaşık dört ay sonrası. Tartışmalar, hazırlıklar içinde geçen üç aydan sonra açlığa yatılmış. 29 Mayıs'ının sabahında, başka bir slogan yankılanacak cuntanın hapisanelerinde:

"Yaşasın ölüm orucu direnişimiz!"

Yaptıklarını savunan, savunduklarını yapanların tarihe düştüğü, silinmez bir not daha.

Bu slogan, 1996'da yeniden yankılanacak hapisanelerin duvarlarındadır. Bu slogan 2000'de Armutlu'nun sokaklarında yankılanacak. Bu slogan, F tiplerinde yankılanacak.

*

Direnin olduğu her yerde, teslim olanlar, yalpalayanlar da oldu. Direnenler, bedenlerini zulme siper eder-

ken, direniş saflarını güçlendirmeye çalıştılar hep.

Yalpalayan siyasi gruplar, direnişin coşkusu ve kararlılığıyla ayağa kalktılar kimi zaman. İşte o anlardan biri. Aylardır suskun kalanların koşuşlarından kapıları döme sesi, slogan sesleri geliyor. Bir tutsak, tarihe başka bir not düşüyor:

"Havalandırmada herkesin tanık olduğu bu gelişme, bir an için bile olsa, buradaki işkenceyi unutturuyor bize. Mazgaldaki yoldaşı ilişiyorum gözümler, ne yapıyor diye yaşıyorum mazgalın yanına. Kireç üzerine kurşun kalemle şunları yazıyor:

"18 Aralık 1985, direnişçi güçler Metris'teki kuşatmayı yardı..."

*

11 Şubat 1986, kot pantolonlar veriliyor o gün Sağmalcılar'da. TTE dayatması kırılıyor. Zulüm yeniliyor. Yasaklanan giysiler geri verilmeye, bu giysilerle ziyarete, havalandırmaya, mahkemeye çıkılmaya başlanıyor...

İşte o gün zaferin tescil ve teyid edildiği gündü.

*

27 Ekim 1988... Devrimci Sol Ana Davası'nda savunma başlıyor o gün. Savunmanın ilk iki kelimesi, Devrimci Sol önderi tarafından dile getiriliyor: **"Haklıyız Kazanacağız"**.

Bu sözler aynı zamanda 1573 sayfalık savunmanın ana başlığı. Bu sözler, aynı zamanda, tarihin sayfalarına yazılan görkemli bir başlık. Bu başlığın altına nice direnişler, nice kavgalar, nice zaferler sığacak.

*

Direninimizle, bedeller ödeyerek, tarihe not düşmeye devam ediyoruz. Düşüğümüz her not tanışımızdır, tarih tanışımızdır; direnenler kazanacak! Çünkü, ne zaman direnişimizi ilan eden bir not düştüysen tarihe, ardından, "kazandık, zafer bizim" diyeceğimize o ana, o güne de ulaştık mutlaka.

**1984'den 2002'ye
direnin bayrağı
dalgalanıyor
BİZ HiÇ TESLİM
OLMADIK!**

**AB konusunda
çatışanlar,**

**Soygun ve zulümde
birlikteler**

**YETKİ KAMU-SEN'E
VERİLEMEZ!**

Fotoğraflarla Tarihimiz

Tarih:
6 Aralık 1987

Yer:
Bayrampaşa Meydanı

TAYAD'ın "Tutuklu ve Hükümlülere İnsanca Yaşam, İşkencecilere ve Halk Düşmanlarına Ceza, Tutsaklara Özgürlük" kampanyası çerçevesinde yaptığı "Tutsaklara Özgürlük" mitingi

Direndiler; mücadelenin ve örgütlenmenin yolunu açtılar.

1987'de alanlara çıkan binler, 1984 ölüm orucu şehitlerinin zindanlardan yaydığı direniş ışığıyla aydınlananlardı.

Bu mitingün konuşmacılarından biri de, TAYAD Genel Sekreteri Sevgi Erdoğan'dı.

Zindanların ışığını dışarıda yayanlardandı. İşte bu meydana, 1984 ölüm orucunun **zaferi** vardı. **Apo, Fatih, Haydar, Hasan**, orada, binlerin içinde bayraktılar.

1 Mayıs 2002'nin meydanlarında büyük direnişin zaferinin bayraklaştığı gibi...

INTERNET adresi: www.ekmekveadalet.com

E-MAIL adresi: info@ekmekveadalet.com

Ekmek ve

Adalet

Ekmek ve Adalet Dergisi
Sahibi ve Yazışları Müdürü: Ali Ercan Gökoğlu
Adresi: İnebey Mahallesi İnkilap Caddesi Oto Han 55/54 Aksaray Fatih İstanbul
İrtibat Telefonu: 0212 491 16 40 Faks: 0212 491 16 37
Ofset Hazırlık: Yılmaz Yayınçılık
Baskı: ASPAŞ Pazarlama

Fiyat: 750 000	Fransa: 3 Euro	İngiltere: £ 2
Avrupa: 3 Euro	İsviçre: 3 Euro	Belçika: 3 Euro
Almanya: 3 Euro	Hollanda: 3 Euro	Avusturya: 3 Euro

Bürolarımız

Adana: İnönü Cad. 7. Sokak Kızılay İş Hanı arkası Özkan Apt. No:10/2 Tel-faks: 0 322 351 97 25

Ankara: GİM Bulvarı Onur İşhanı Kat: 6 Daire: 154 Kızılay Tel-faks: 0 312 417 39 11

Antalya: Armutlu Mahallesi Elmas Sok. Şaban Karatlı Apt. Kat: 4 D: 6 Tel-faks: 0 306 223 87 18

Bursa: Bağak Cad. Gür İş Hanı Daire: 25/4 Heykel Tel-faks: 0 224 224 93 97

Gaziantep: Karatlar Mahallesi Gaziler Caddesi Yenigiri Sokak No:27 Daire:10 Şahinbey

Hopa: Kulelti Mah. İnönü Cad. Karaman Apt. K1 No:1 HOPARTVİN Tel: 0466 351 32 46

İzmir: 3. Beyler Cad. 850. Sokak Yaparsoy İş Hanı

No: 31/501 Konak Tel-faks: 0 232 446 27 96

Kocaeli: Demiryolu Cad. 1. Geçit Karşıyaka Eski İş Hanı Kat: 6 No: 40 Tel-faks: 0 262 332 47 40

Malatya: Dabakhan Mah. Eskişehir Cad. Kandırcılar İşhanı Kat: 3 No: 15 Tel-faks: 0 422 325 24 61

Mersin: Kiremitçane Mah. 4406 sk. Müzeyyen Boro İşhanı No: 9 kat: 1 Daire 13 Tel-faks: 0 324 232 15 74

Samsun: Tahirhan Cad. Bozuluş İş Hanı Kat: 3/42 Tel: 0 362 435 25 80

Tatvan: Kemir Kaya Mah. Kunduracılar Cad. Dedeoğlu Sokak Pushtur İş Hanı Kat: 1 No: 33 Tel-faks: 0 462 321 59 93

Zonguldak: Gazipaşa Cad. Ofluoğlu İşhanı Kat: 5 Daire: 9 Tel: 0 372 252 51 79

- 3... *MGK Türkiye'yi yönetiyor
peki Türkiye'yi kim yönetiyor?*
- 5... *Zaferin garantiside budur!*
- 8... *Hücrede tek başına
direniş orduları*
- 10... *İmzadan korkuyorlar...*
- 11... *Enver Yavak
Sincan F Tipini anlatıyor...*
- 12... *Şadi Özpolat Türkiye ve Dünya
kamuoyuna gerçekleri açıkladı*
- 14... *Ah bir bitseydi!*
- 16... *Gençlik yargılanamaz!*
- 17... *NATO: MİT'i,
Polisi ve basını yalanladı*
- 18... *Ya Amerikan'cı Filistin
ya Bağımsız Filistin*
- 19... *AB için çatışanların soğun
ve zulümde farkı ne?*
- 21... *Avrupa'da baskı yasaları*
- 22... *Bir Kemalist nasıl bir parti
ister? Sırtını nereye dayar?*
- 23... *Bağımsız Türkiye...*
- 24... *Kuledeki aydın
kurtarıcı bekliyor*
- 26... *Biz hiç teslim olmadık!*
- 29... *Yetki Kamu-Sen'e verilemez!*
- 31... *Polis kendini anlatıyor...*
- 32... *Çözüm: İşkence nasıl önlenir?*
- 33... *Göç ve işsizlik-3...*
- 37... *NATO'ya, IMF'ye ABD'ye
göbeğinden bağımlı*
- 39... *Daha öncekilerde kalktı mı ki?*
- 41... *Yönetememe krizinin partileri*
- 42... *"Yanlışlıkla" katleden kültür*
- 43... *Ege'de denetim-Filistin'de işgal*
- 44... *Solda yeni arayışlar mı?
"Düzen solunun
pazarlanması mı?"*
- 47... *Solun Beyni: Bölüne, Bölüne...*
- 48... *Üç halk sanatçısı,
Anadolu aydını, Kavga adamı*
- 49... *Kahramanlar Ölmez*
- 50... *Basın TV...*
- Kırılır yalanın çarkı...*

MGK Türkiye'yi yönetiyor Peki MGK'yı kim yönetiyor?

Son MGK toplantısının ardından "MGK AB yolunu açtı" diye burjuva medyada büyük bir sevinç yaşandı. "Yolu açıp kapama yetkisi"nin MGK'da olduğu bir kez daha görüldü. Bir kez daha görüldü ki, bu ülkeyi MGK yönetiyordu. Bunu artık herkes biliyor. Biz burada bir başka soru sormak istiyoruz: **Peki MGK'yı kim yönetiyor?**

M GK kim? Yine herkesin bildiği ve pek gizlenmesine de gerek duyulmadığı gibi, MGK generaller veya başka deyişle **ordu** demektir. Bu ordunun resmi sıfatı, **Türk Silahlı Kuvvetleri**'dir. Ama, bu silahlı kuvvetler, Türkiye'de bir gece darbe yaptıklarında, Amerikan politikacıları ve generalleri sevinçten yerlerinden zıplıyorlar. Onlar, yani Türk Silahlı Kuvvetleri'nin Genelkurmayı, Amerikan Genelkurmayına göre "**bizim çocuklar**"dır. Ve bunda hiç kuşkusuz bir gariplik vardır. Onlar, darbe yaptığında, bir de emperyalist tekellerin ülkemizdeki işbirlikçileri "**artık gülme sırası bizde**" demişlerdir. Sadece bu iki örneğe bakıldığında bile, Amerikanın ve onların işbirlikçilerinin yüzünü güldürmeyi, onların huzurunu, istikrarını, güvenliğini sağlamayı asli görevleri saydıkları açıkça ortaya çıkıyor. Bu noktada ikinci sorumuzu soralım: **MGK, gerçekten milli mi?**

Bu soru zorunludur; çünkü, MGK-ordu'nun Avrupa Birliği'ne giriş konusunda, sürekli "ulusal çıkarlarımız"dan, "Türkiye'nin hassasiyetleri"nden sözettiğine tanık olunuyor. Bu ülkeye dışarıdan bakan biri, sanki bu ülkede Türkiye'nin çıkarlarını düşünen yalnızca generallermiş sanır. Milliyetçiliği kimseye bırakmazlar. Ülkenin asıl sahibimş gibi davranırlar. Sorumuzun cevabına gelmek için, MGK'nın kuruluşunu da kısaca hatırlayalım.

M illi Güvenlik Kurulu'nun tarihi genellikle 1961 Anayasası'na dayandırılır. Bir yanıyla doğrudur. Çünkü Milli Güvenlik Kurulu, ilk kez, 1961 Anayasası'yla "Anayasal bir kurum" olarak idari mekanizmaya dahil olmuştur. Ama gerçekte bu oluşumun tarihi biraz daha önceye uzanır. Milli Güvenlik Kurulu'nun önceli, 1949'da kurulan **Milli Savunma Yüksek Kurulu**'dur. Milli Savunma Yüksek Kurulu'nun kuruluş, görev ve yetkileriyle, Milli Güvenlik Kurulu'nun kuruluş görev ve yetkileri büyük oranda benzer. Milli Savunma Yüksek Kurulu ise, 1947'de **Amerika'da** oluşturulan Milli Savunma Konseyi'nden esinlenerek kurulmuştur. Gerek bileşimi, gerekse de görevi, **Amerika örneğine göre** şekillendirilmiştir. Kısacası, **1949'dan** itibaren devlet örgütlenmesi içinde yer alan Milli Savunma Yüksek Kurulu, 1961 Anayasası'yla "anayasal bir organ" haline getirilmiştir.

1949... Bu tarih, bu kurumun görevinin, misyonunun anlaşılması açısından önemlidir. 1949-50 ve izleyen yıllar, Türkiye'nin **yeni-sömürgeleştirildiği**, ve devlet mekanizmasının yukarıdan aşağıya **faşistleştirildiği** yıllardır. MGK, başından itibaren emperyalizme bağımlılığın ve faşist politikaların en tepedeki yürütücüsü olarak varolmuştur. MGK'nın, nisbi demokratik haklar sağlayan 1961 Anayasası içinde kurumsallaştırılmış olması, bu niteliğini değiştirmez. 1961 Anayasası, nisbi demokratik hakların yanısıra, aynı zamanda

yürütmenin, faşist devlet anlayışına uygun olarak güçlendirildiği, bir bütün olarak siyasi-idari sistemin yeni-sömürgeciliğe uyumlu hale getirildiği bir anayasadır.

Ve gelim bugüne. ABD'yle peşpeşe anlaşmaların imzalandığı, NATO'ya, IMF'ye üye olunan 50 yılın sonunda, bugün Türkiye'nin, emperyalizmin elinde oyuncak haline gelen bir ülke durumuna düşürüldüğüne kuşku yoktur. Artık herşeyine IMF'nin karar verdiği bir ülkedir. Başbakanlarının utanmazca, şunu yapamayız, IMF'ye söz verdik diyebildiği, Genelkurmay başkanının aynı utanmazlıkla "IMF bizi yarı yolda bırakmaz" diyebildiği bir ülke durumundayız. Emperyalistlerin istediği herhangi bir şeyde itiraz edecek gibi olsalar, "kredileri keseriz" tehditleriyle her şey bitiyor. IMF'nin, Dünya Bankası'nın eline bakan muhtaç bir ülke tablosu, kimin eseridir peki? Milliyetçiliği kimselere bırakmayan MGK'nın, Genelkurmayın dışında mı oldu bütün bunlar? Zerre kadar ulusal bağımsızlığımız kalmamışsa, baş sorumlu MGK'dır, ordudur. Onların milliyetçilikleri roldür; ardındaki gerçek budur. Eğer bu ülke satılmışsa, baş sorumlu MGK'dır, ordudur. Onların "ülkenin asıl sahibi" görüntülerinin ardındaki gerçek budur. Eğer gerçekten bu ülkeye sahip çıkıyor olsalardı, gerçekten bağımsızlığa düşkün olsalardı, gerçekten milli olsalardı, 50 yıldır yönettikleri ülkenin bu hale gelmesine izin vermezlerdi. İzin verdiklerine, daha doğrusu, bu bağımlılığı bizzat kendileri gerçekleştirdiklerine göre, MGK adındaki bu kurumun, **millilikle uzaktan yakından ilgisi yoktur.**

1961'den bugüne, "anayasal" olarak da sistem içinde belirleyici bir mevkide bulunan Milli Güvenlik Kurulu, bütün bu süre boyunca alınan tüm ekonomik, siyasi, askeri kararların da sorumlusudur. Emperyalistlerle yapılan tüm ekonomik, siyasi, askeri anlaşmalar, MGK'nın onayından geçmiştir. Dolayısıyla, bugün bu ülkede, "millilik" iddiasında bulunamayacak tek bir kurum varsa, o da MGK'dır. Amerikan emperyalizmiyle, Avrupa emperyalizmiyle, şu veya bu konuda çelişkileri olan düzen partilerinin iktidar olduğu dönemlerde de, emperyalizmle işbirliği kesintisiz sürmüştür. Bunu sağlayan da MGK'dır. Bunun günlük siyasetteki adlandırılışı "devlet politikası"dır. Yani iktidarda hangi parti olursa olsun, bu politika uygulanacaktır. **Emperyalizme uşaklık da, işte böyle bir devlet politikası'dır,** ve MGK'nın himayesinde kesintisiz sürdürülür.

Bu tablodan çıkan sonuç da şudur; MGK, halk için, vatan için değil, IMF ve NATO için, ABD ve AB için kararlar alıyor. Çıkardıkları her baskı yasası, engel-

ledikleri her demokratikleşme, Türkiye halkının güvenliği ve geleceği için değil, onların güvenliği ve geleceği içindir. MGK'nın AB konusunda "ayak sürüyor" görünmesinin nedenini ise, aylar önce yazmıştık; MGK, AB içine, kendi konumunu koruyarak girmek istiyor. AB'yle bütün çelişkisi bunun üzerinedir. Sonuçta ABD veya Avrupa emperyalizmine herhangi bir konuda direnme durumunda değildirler, buna güçleri de yoktur, niyetleri de. Bu bağımlılığı gizlemek, AB'ye girerek düpedüz bir uyduya dönüşmeyi perdelemek ve sonunda, generallerin sık sık tekrarladığı gibi "onurumuzla girdik" demek için de "terör listesi" demagojisini sürdürdüler aylarca.

Onyıllardır, katlettiren, işkence tezgahlarını çalıştıran, kaybettiren, infazlar yaptıran MGK, işte tüm bunları da aynı odakların çıkarlarını korumak için yaptırdı. Cuntaları bunun için yaptılar. F tiplerini bunun için yaptılar. Olağanüstü Hal'leri bunun için ilan ettiler. Millilikle hiç bir ilgisi olmayan bir kurum, "milli güvenlik" adına, onyıllardır zulüm uyguluyor, "huzur ve istikrar" adına halkı aç bırakıyor, yoksullaştırıyor. Kahkonenler, Cotarelliler gelip bu ülkede teftişler yapabiliyorsa, IMF, işçiye, memura zam yapmayın diye talimat verebiliyorsa, MGK ve ordu sayesinde. Yabancı ve yerli-işbirlikçi sömürücülerin bu ülkedeki bekçisi MGK'dır. MGK'nın 50 yıldır uyguladığı politikalar sayesinde, yurtseverler zulüm altında, halk aç, tekeller cirit atıyor.

**50 yıldır MGK yönetiyor
bu ülkeyi...**

**Eğer gerçekten milli olsalardı,
gerçekten ülkeye sahip çıksalardı,
bu ülke bugün bu durumda
olur muydu?**

**Bu ülke bugün IMF'ye avuç açmış,
ABD'nin üssü olmuş bir haldeyse,
halk yoksul, yurtseverler zulüm
altındaysa, baş sorumlu
50 yıldır yönetenler değilse
kimdir !**

Direnişi büyüten, gelenekselleştiren inanç ve iddiadır

ZAFERİN GARANTİSİ DE BUDUR!

"Direniş kısa bir süreçle sınırlayan küçük-burjuva hayalleri tek tek yıkılıyor, umutsuzluk, yılgınlık, arayış baş gösterebiliyordu.

Direniş özveri istiyordu. Can istiyordu. Herşeyden önce sağlıklı bir kafa yapısı, kendine güven ve devrime bağlılık istiyordu." (Bir Direniş Odağı Metris'ten)

Bunlara sahip olanlar direndiler.

Bunlara sahip olanlar, direnerek, son sözü söyleyenler oldular.

İddialarını, kendine güvenlerini pekiştirip, zulmün karanlığına karşı, mücadelenin ve örgütlenmenin yolunu açan oldular.

Devrimci Sol tutsaklarının çizdiği direniş çizgisi hapisanelerde kazanımların yolunu açarken, bundan daha önemli ve belirleyici olarak, cuntanın yarattığı pasifikasyonun kırılmasının da yolunu açmış oldu.

"84 Ö.O. ile birlikte hanelerde kendini yeniden yaratma savaşı kazanılmasaydı; karşı devrimin ideolojik, siyasal, kültürel kuşatması da yarılamazdı. Dünyada ve ülkemizde esen anti-komünist rüzgarlarına, yaşamın devrimleştirilmesiyle, ideolojik netliğin sağlanmasıyla, sapkın akımlara karşı durulmasıyla ve direnme çizgisiyle cevap verildi. Tek başına kalınsa dahi sosyalizm ve devrim inancından asla vazgeçilmeyeceği dosya düşmana haykırıldı." (Bir Direniş Odağı Metris'ten)

Egemen sınıflarla ezilenler arasındaki her çatışma, dönemsel koşullardaki tüm farklılıklara rağmen, özde aynılıklar taşır. Kimse, 1984 Türkiye'siyle, 2002 Türkiye'sinin koşullarının aynı olduğunu söyleyemez elbette. Ama 1984 ölüm orucu direnişiyle, bugünkü direniş arasında bir çok aynılıklar olduğunu da kimse inkar edemez.

Aynılık, direnişin özüne dairdir.

Aynılık, düşmanın ve direnişçilerin amaçlarına dairdir. Bu anlamda, 1984 ölüm orucunu anlatan "Bir Direniş Odağı METRİS" ve "Direniş Ölüm Yaşam 1"den yapılacak bir kaç alıntı bile, sizleri o günlere götürecek, ve o günlerle bugün arasındaki paralellikleri ortaya koymuş olacaktır.

Her büyük çatışma,

büyük ayrılıkları da beraberinde getirir

Her büyük, tayin edici çatışma, çetin tartışmalar, derin ayrılıklar, büyük savrulmalar da demektir. Sınıflar mücadelesinde bunun istisnasını bulmak çok zordur. 2000-2002 direnişinin öncesinde de, direniş sürerken de, çok yoğun ve şiddetli tartışmalar yaşanmış ve yaşanıyor olması, bundandır.

Ayrılıkların, direniş yanında olduk hep.

Apo'lar, ayrılığın, yarınlara karşısında alını açık, başı dik olacak yanını temsil ediyorlardı.

Onların "siyasi intihar"dan "başaramazsınız"a uzanan söylemlere tek bir cevabı vardı:

"Bu konuda görev alırken hiçbir tereddütüm olmadı, olamazdı. Çünkü geline sürecin özelliği (...) böyle hareket etmemizi gerektiriyordu. Hareketle bütünleşmiş, ona gönül vermiş, onun saflarında mücadelenin bir çok aşamalarından geçmiş bir militanın ölümü seve seve göze alması kadar kutsal, doğal bir şey olamaz."

"Tek başına kalmak"tan ölüm orucu "eylem biçimine" ilişkin tartışmalara kadar, zulmün saldırısı karşısında "geri çekilme", "akıllı olma" taktiklerinden ölüm orucuyla "fili direniş"in karşı karşıya getirilmesine kadar, tartışmaların hiçbirisi özünde yeni değildir. Ama mesela, "yaşamın kutsallığı"na ilişkin tartışmalar, özünde olmasa da en azından biçimsel olarak, kavramsal olarak "yeni" sayılabilir. Çünkü o zaman, birincisi; Avrupalılık, sivil toplumculuk, henüz aydınlanımızın beynini bu kadar zehirlememişti, ikincisi; 1984'ün o koşullarında aydınlar, henüz seslerini çıkarabilecek durumda değillerdi.

Onların rahatça konuşabilmesi için de, bedeller ödenmesi gerekiyordu.

Düğüm Noktası;

Bedel ödeyip ödememe;

Direnişin, açık grevlerinin o güne kadarki düzeyi ve biçimiyle, zulmün bu son saldırısının göğüslenemeyeceği ortadaydı.

**türkümüz bitmedi
sesimiz daha yitmedi
biz hala türkü yakıyoruz kavgada
direnişçilerin kızgın soluklarında
direnişçilerin alev soluklarında**

Tartışmalar tartışmaları izliyor, ama bir sonuca ulaşamıyordu. Peki neden? Çünkü;

Özal hükümetinin gelişle birlikte 'demokrasi gelecek' söylemi, oldukça taraftar bulmuştu. "ANAP iktidarının hapishanelerde iyileştirmelere gideceğine umut bağlandı. "Bekleyelim" dediler. Beklemek hapishanelerde hergün bir adım daha teslimiyet demektir. Beklemek cuntanın eline geçirmiş olduğu psikolojik üstünlüğü daha da ilerletmesi demektir. Artık karar verilmeliydi. Ya direnilecek, ya da hergün teslimiyetin kapıları yumruklanacaktı. Cuntanın yarattığı bu psikolojik üstünlüğün önüne bedenlerle barikat kurulmalı, devrim ve sosyalizm savunulmalıydı."

Direnışı örgütlemek yerine, boş beklentilerle oyalanmak... Bir gerekçe bulunuyordu hep; o gün cuntanın sivilleşmesi, sivil ANAP iktidarının işbaşına gelmesiydi... Bugün AB'ye giriş, Kopenhag kriterleri, demokratikleşme...

Kendi dışındaki bir güce bel bağlamak isteyen, o gücü bir biçimde buluyor. Böyle bir gücün olmaması, sınıflar mücadelesinde, halkın egemenlere bel bağlayarak bir yara varamayacağı gerçeği bir yana; mesele bedel ödemekten kaçış olunca, hayaller, beklentiler, kurgularla da olsa böyle bir güç yaratılıyor. Zulmün, sömürünün baş sorumlularında bile "ilerici", "çözümünden yana" özellikler keşfediliyor, yüzyıllık emperyalizmin değiştiği keşfi yapılıyor.

Burjuvazinin ideolojisinden beslenenler, dillerinde de onların kavramlarını taşırlar

"Ve bedenler yatırıldı açlığa. Bir yanda direniş, bir yanda teslimiyet sürüyordu. Metris Hapishanesinin duvarları direnişin onuruyla birlikte teslimiyetin de utancını yaşıyordu..."

Çeşitli teorilerle ölüme yatmaktan uzak duranlar, ölüme yatanları suçlamaktan da geri kalmadılar. Çünkü kendi gerçeklerini ancak böyle perdeleyebilirlerdi.

"**Siyasi intihar**" dediler. Oysa bu bir siyasi varoluştur. Ölecek yaşanacaktı. Gerektiği anda, gerekeni yapmayanlar, siyasi olarak ölecekti. Siyasi intihar, direnişin içindekileri değil, ama direnişin dışındakileri tanımlayan bir kavramdı. Devrimci Solcular "siyasi kimliğimizle yaşamak istiyoruz" diyorlardı.

"**Cuntaya geri adım atırılamaz... başaramazsınız...**" teorilerinin bir başkasıydı. Evet, hemen o gün, o süreçte, somut kazanımların güvencesini kimse veremezdi. Sınıflar mücadelesinde ancak "zafer" mutlak olduğunda çatışıldığı, direnildiği görülmüş değildi. Ama eğer bir zafer mümkünse, bu ancak ve ancak direnerek kazanılabilir. "Geri adım atırılamaz" teorisi, ruhlardaki ve beyinlerdeki yenilgi ve yılgınlık halinin ürünüydü. Kolay zaferler yoktu bu mücadelede.

O gün "**siyasi intihar**" demişlerdi. Bugün **tarikat, mürid**!... "Öncü savaşıklık" saçmalıklarıyla saldırmışlardı ölüm orucuna. Çünkü kadrolar ölüme yatmıştı! Bugün, reformist, legal partici çevreler, aynı saçmalığı sürdürdüler.

Ama yine de bir "zayıflığı" vardı bu saçmalığın; ölüme yatanlar, sadece kadrolar da değildi, kadrosu, taraftarı, halk ilişkisi, yüzler ölüme yatmıştı 2000'de. Onun "açıklamasını(!) da öteki legal partiler bulmakta gecikmedi: "Örgüt kararıyla, zoruyla..." ölüme yatılıyordu, "birey iradesi" yok edilmişti. Bu teori, cuntacılar devralınmış bir teoriydi. 1984'de esas olarak cuntacılar bu iddialarda bulunuyordu. 2000 Türkiye'sinde ise, o zamandan farklı olarak kendine "solcu" diyenler de seslendiriyordu bu demagogileri.

Siyasi intihar, veya tarikat, mürid... Tüm bu tanım ve kavramlar, esasında aynı ideolojiden besleniyor. Bu kavramları kullananlar, bu ideolojiyle besleniyor. Bu ise, düzenin, emperyalizmin ideolojisinden başka bir şey değil.

İktidar hedefi ve iddiası zayıfsa, dimdik durulamaz, dimdik yürünemez

Çatışmalar, değişik koşul ve alanlarda tekrarlanır. Her kesim, önceki çatışmalardan ders çıkarabildiği ölçüde, bir sonrakinde doğru tutum alma şansına sahiptir. Ders çıkarılmayan yerde, yanlışlar, savrulmalar kaçınılmazdır.

Böyle bir muhasebe yapılmadı solda.

Yıllar sonra dahi izah edemediler o dönemi ve tavırlarını.

Geçtirdiler. Özeleştiri yapmadılar. Özeleştiri adına çok sınırlı bir kaç cümle sarfedenler de, bunu gerçekten bir muhasebe kaygısıyla değil, üzerlerindeki baskıdan kurtulma kaygısıyla yaptılar.

Böyle yaptıkları için de, esasında, o günkü reformist düşünce ve teorilerden kesin bir biçimde kopamadılar. Sınıflar mücadelesinde bedel ödemeyi, fedayı, sağlam bir yere oturtamadılar. Kah eleştirdiler, kah övdüler, ama ne eleştirilerini, ne övgülerini içselleştiremediler. 84'te Anap-sivilleşme beklentilerine kapılanlar, muhasebesi yapılmamış bu beklentiyle, pekala yıllar sonra "uluslararası standartlara" sığınabildiler.

Sorunun özü, iktidar hedefi ve iddiasıdır.

Bu iddianın zayıfladığı yerde, hemen her türlü düşünceden, propagandadan etkilenmek kaçınılmazdır. Sağdan soldan etkilenirsen, ürkek hale gelirsin. Ne savunduğunu, ne yapacağını bilemezsin. En keskin söylemleri de, en reformcu hayalleri de, aynı beynin içinde taşırsın. Reformizmin eleştirileri karşısında dik duramazsın.

Solun önemli bir kısmına hakim olan da bu durumdur. Bugünkü ayrılıkların, bırakmaların, direnişi bir bütün olarak kucaklayamamanın, "başarısızlık" teorileriyle terkedişlerin kaynağı da buralardadır.

Devrim bayrağını yere düşürmemek için, kararlı, inançlı, "tek bir el" de yeter!

Türkiye solunda, düşmanla çatışmaya paralel yürütülen bir çok tartışmanın "gereksiz" olduğunu belirtmek gerekir

burada.

"Herkes birlik olsun" denir, ol-sun, kim istemez? "Kimse ölmesin" denir. ölmesin, kim ister ölmeyi? Ama faşizmle devrimin, emperyalizmle halkların böylesine şiddetli bir biçimde karşı karşıya geldiği anda "kimse ölmesin" demek, "yaşayın" demek gerçekte **hiç bir şey dememektir.**

Sanki birileri, tüm siyasi gruplarla birlikte direnmek mümkünmüş de, o buna rağmen, "tek başına" direnişe başlamış. Sanki birileri, "ölmeden" saldırıyı püskürtmek mümkünmüş de, buna rağmen, ölümlere yatmış!

Yeni değildir bu tartışmalar. Yüzlerce kez tartışılmıştır. Muhasebesi yapılmıştır.

"Kitlenin tüm katılımını sağlayan eylem en çok istenen eylemdir, ama herhangi bir eylemi başarmak için bu mutlaka gerekli değildir. Gerekli olan, eylemin doğru zamanlaması, doğru politik taktik ve hedefleridir; eylemin mantığına uygun, dipdiri ilkeleridir. En somut biçimiyle eylemin, mücadelenin o aşamasında ihtiyaç olarak kendini dayatması, amaca ulaşmasının en uygun yolu durumunda olmasıdır. Bunun içindir ki, bir eylem için en elverişli tüm koşulların gerçekleşmesini beklemek, çoğu zaman sorunu idealize etmekle özdeştir. Ve sürekli en ideal koşullar beklendiği için bir türlü zamanında ve doğru taktiklerle adım atılmaz, sürecin gerisine düşülür, inisiyatif hep çatışılan güçte kalır. Bunun için devrimciler, mutlaka herkes katılsın mantığı içinde, mücadelenin önüne kendi elleriyle barikat oluşturma hatasına düşmemiş, koşullar dayattığı noktada tüm kitle katılmadan da başarı sağlayıcı taktikler uygulanmıştır." (Bir Direniş Odağı Metris'ten)

1984'ün Türkiye'sinde "siyaset çoğunluğuna" karşın, iki siyasi hareket devrim bayrağını yukarıda tuttular.

Tüm bedeller göze alınarak o bayrak yukarıda tutulduğu içindir ki, bayrağın altı, gün geçtikçe kalabalıklaştı, bayrağın altında savaş geliştirildi.

O gün Mamak'larda, Metris'lerde beyaz bayrak çekenler, hala o bayraklarla dolaşiyor siyaset arenasında.

Teslim olmak, düşmanın hapishanede şu veya bu yaptırımını kabul etmiş olmakla sınırlı değildir. O için sadece biçimdir. Teslim olmak, devrim iddiasından vazgeçmektir. Teslim olmak, emperyalizme ve oligarşıye karşı, **bağımsızlık, demokrasi, sosyalizm** savaşından vazgeçmek demektir. **İşte bunun için,** yığınlaşa, kaçışa, statükoculuğa, "intihar, tarikat, mürid" diyenlere, "başaramazsınız" diyenlere, yalpalayanlara rağmen, **ölünüyor, ama teslim olunmuyor.**

Apolar'dan Berdanlar'a, Berdanlar'dan Fidanlar'a, Gülşümanlar'a, Sevgiler'e, Nailler'e, Gültekinler'e, Doğanlar'a uzanan bu gelenek, iktidar ufkundan ayırmıyor gözünü. Direnişimiz, iddiamızdır.

1
9
8
4

Hücrede Tek Başına Direniş Orduları

Direnışçiler tek başlarına hücrelerdeler.
Emperyalizmin ve oligarşinin zulüm ordularına karşı
direnış ordularının sarsılmaz inancıyla yürüyorlar...

1
9
9
6

Direnışteki tutsakların büyük çoğunluğunun avukatlığını yapan, Halkın Hukuk Bürosu F tiplerindeki tecrit koşullarının hangi boyutta uygulandığını yaptığı açıklamada verdiği örneklerle gösterdi:

“Edirne F tipi hapishanesinde müvekkilimiz Ali Osman Köse B1 blokta tek başına tutulmaktadır. Bu blokta iş atölyelerinin bulunduğu bölümün altında tutulmaktadır.”

Tek kişilik hücreler yetmiyor, tek kişilik blokta, yani onlarca hücrenin boş tutulduğu bir bölümde tek başına tutulan bir tutsak. Yüzlercesi de tek kişiliklerde.

Halkın Hukuk Bürosu, 1 Mayıs'ta yürüyüşe katılan 8. ölüm orucu ekibi direnişçilerinin de tek kişilik hücrelere alındığını duyurdu; *“Sincan, Edirne, Tekirdağ, Kırıklar ve Kandıra hapishanesi idareleri ölüm oruçcularını “aklınız başınıza gelsin, hücrede biraz düşünün...” diyerek bulundukları üç kişilik hücrelerden tek kişilik hücrelere almışlardır.”*

Emperyalizmin dünya düzenine, oligarşinin zulmüne karşı direnme iradesi ve cüreti gösterenler, yılmadan, eğilip bükül-

meden yolunda yürümesini bilenler gerçekte o hücrelerde tek başlarına mıdır?

Asla!

Milyonların zulme ve sömürüye karşı direnişlerini temsil ediyor olmaları bir yana, böyle bir inanç ve kararlılık devasa orduların gücüne bedeldir. **Onlar tek başlarına birer direniş ordusu** gibidir.

Tek başına hücrelerde bir direnişçi eşi benzeri görülmedik bir kuşatmanın ve saldırının karşısındadır. Her yanından en gelişmiş silahlardan fırlatılan ilkel oklar teninde ancak bir kesik kadar yara açabiliyor ancak.

Zehirli oklar hücum ediyor bir yağmur gibi. Bedene saplanıp bir gedik açmak, tüm hücreleri, organları öldürmek, giderek bedenini yoketmek istiyor zehirli oklar. *Direnmek anlamsız, 91 kere öldün hiçbir şey kazanmadın, hem zaten tek başına kaldın, bırak direnmeyi* diyorlar. ideolojik-siyasi olarak kararlılığını kırmak için emperyalist karargahlarda üretilip ellere tutuşturulan ne kadar zehirli ok varsa fırlatılıyor direnişe kesmiş bedenine... Bir sineğin vızıldaması kadar etkisiz ve çaresiz zehirli oklar. Direnişin gücüyle bir sinek gibi eziyor zehirli okları, ayaklarının altında. Kimseleri zehirlemesin, yokedemesin Anadolu'nun umudunu diye.

Dava büyük, biliyor. Kavga, tarihin gördüğü en onurlu kavgalardan biri, bunun farkında. Direnmenin ne kadar anlamlı olduğunu Sparta-küs'ten bu yana biliyor. Tarihin bilgeliğiyle donanmış, yo-

2
0
0
0
:
:
:
:
2
0
0
2

**direnme
savaşı sürüyor
599. gün**

lunu tarihin düşürdüğü ışıkla aydınlatmış, yükünün ağırlığını bilerek yürüyor. Kim demiş onlar hücrelerde yalnız diye; ne kadar çoklar oysa.

Bu onurla kuşanmış tüm hücrelerine kadar.

Her hücresi direniş ordusunun bir savaşçısı. Vurulup düşen ölüyor, gövde yeniliyor hücreyi. Bilimin yasaları işliyor direnişte.

Tıp, fizik bilimini altüst eden direniş, tarih biliminden öğrendiklerini, tarihi unutanlara, unutturmak isteyenlere yineliyor; **son sözü biz söyleyeceğiz**. Tarih yazdı bunu, yeniden kanıtlayacağız.

Ve zulüm diyor ki; *"aklınız başınıza gelsin... hücrede düşünün biraz..."*

Ne acizlik! Bu ne boş uğraş!

19 Aralık'ta *"bir daha devletle başedemeyeceklerini anlamış olmalılar"* dediler. F tiplerinde *"aklınız başımıza gelsin"* diye zulüm ve işkence uyguladılar. Yalnız değillerdi bunları söylerken; kimileri de "akıllı solcu" olmamızı istedi.

Ne oldu? Biz direnmeye devam ediyoruz. Bu düzenin istediği anlamda hiçbir zaman da "akıllı" olmayacağız.

Düşünün diyor zulüm...

Bu yolda yürümeye başlamadan önce az mı düşündü direnişçiler. Yerde gökte tartışmadık hiçbir şey bırakmadılar. 20 Ekim 2000 gününde *"söz eylemini bitirdi..."* dediklerinde verilmişti karar; **direnecek, zulme teslim olunmayacak**.

Direndiler; Anadolu'nun isyan tarihine en onurlu sayfaları yazarak.

Direniyorlar; *bir başımıza da olsak zulmün karşısında yolumuzdan dönmeyiz* diyerek.

Evet düşündü her biri binlerce kez.

Büyük düşünceler için büyük bedelleri göze alarak girdiler bu kavgaya. Yanıbaşlarında tutuştu yoldaşları, yürekleri yandı, ama titremedi dağ gibi yürekleri. Çünkü onlar;

*"Bir mermi de benden aslanım
bir mermi de benden zafer topları,
mübarek namlular"*

diyenlerin yolundan yürüyor. 91 kez vınladı zulmün bağrında o mermiler. 91 kez delip geçti yalanları, zulmün barikatlarını.

İki barikat karşı karşıya çarpışıyor.

Bir yanda direnişin 91 şehitle ördüğü, yüzlerce gazinin etrafında hale kurduğu barikat, öte yanda zulmün barikadı.

Direnişin barikadı açık, pürüzsüz, erimiş bedenlerden örülü.

Zulmün barikadı türlü türlü. İki yıldır kim, hangi tuğlayı taşıdı o barikatlara, tarih tanıklıktır. Onlarca teoriyle zulmün barikatlarına taşınan her tuğla, Türkiye'de "sol" adına konuşanların, sendikalardan, kitle örgütlerine kadar tüm kesimlerin resimlerini çekti adeta. Devrimcilik, demokratlık, ilericiilik adına dilden dökenlerin, beyinlerle ne kadar tezat olduğunu ortaya çıkardı.

Direnişin güncesine belgeler aktardı her tuğla.

Bir yanıyla reformizmin sol beyni ne hale getirdiği gerçeği görüldü. Herkes bu gerçeklere göre kaçınılmaz olarak yeniden düşünmek, yeniden kendi gerçeğini tartışmak zorundadır. Bugün bundan kaçan, yarın kaçamaz. Yarın kaçsa, öbür gün kaçamaz. 1984 direnişinin ortaya çıkardıklarından kim ne kadar kaçabildi ki. Kaçmak için çaba harcayanlar "Brest Litovsky"den "cepte keklik mi sandınız"a geldiler. Kaçışın sonu budur.

Kim hangi cephede yer aldı, kim hiçbir cephede yer almayarak hangi barikata tuğla koydu, "zamanı geldiğinde tartışılmasına" bile gerek kalmamıştır. Tartışılmayacak kadar net ve açık olarak ortaya çıkmıştır. Buna rağmen tartışmak isteyen varsa, "zaman"ı beklemesine hiç gerek yoktur. Biz hem barikatımıza yeni tuğla koymasını, hem de direnişin önüne çıkarılan barikattan tuğlalar çekmesini biliriz.

Yorulup düşenleri bırakıyoruz geride, bayraklaşıp düşenlerle barikatımızı güçlendirerek yürüyoruz. NATO kararlarıymış, emperyalizmin desteğiymiş, faşizmin kararlılık gösterileriymiş... Hiçbirinin direnişi kıracak kadar büyük bir barikat olmadığını kanıtladık.

Büyük bedeller ödedik, daha büyük bedeller de öderiz. 599 gün direndik, alev soluklarımızla daha da direniriz.

Bedelleri büyüten zulmün ve direnişin büyüklüğüdür. Büyük bir idealin neferi olanlar, kutsal amaçlara ulaşma iddiasını beyinde taşıyanlar büyük direnişler yaratır.

İMZA'DAN KORKUYORLAR Korkularını Büyütelim

TAYAD'lıların **"Tecride Hayır Ölümler Durdurul-sun"** imza kampanyasında imzaların sayısı arttıkça tecritin sahiplerinin de korkusu artıyor. Yasadışı bir şekilde kampanyayı engellemeye çalışıyorlar. Son örnek İstanbul Kartal'da yaşandı. İmza toplayan Ebru Gümüşoğlu ve Nurettin Kaya gözaltına alındı ve DGM'de "anlaşılamayan" gerekçelerle tutuklandılar. Öncesinde de imza toplayan onlarca kişi gözaltına alınmış, engellenmiş, imzalara el konulmuştu.

Engelleme girişimlerinin bir tek nedeni var; Yüz-bini aşan imzanın yarattığı korku. Yüzbinin aşkın insan **"TECRİTE HAYIR"** diyor. Yüzbinlercesi de imza me-tinlerinin kendilerine ulaşmasını bekliyor. İktidar bu-nu engellemek istiyor; bırakın ölsünler, bırakın tecrit sürsün istiyorlar.

TAYAD'ın çağrısıyla yüzlerce insan evlerde, işyer-lerinde, meydanlarda, sokaklarda, gecekondularda imza topluyor. Bir yüzbin daha olmak için baskılara aldırıyor. Doğru olan budur. İktidarlar hiçbir za-man en demokratik taleplerin kullanılmasının önünü kendiliklerinden açmazlar. Biz ısrar edersek, biz ka-rarlı olursak o yol açılır. Yüzbinin aşkın imza bu karar-

lılıkla toplandı. Şimdi daha da kararlı olmalıyız. Sade-ce baskıların işe yaramayacağını göstermek için değil; aynı zamanda uzun soluklu bir direniş olacağının 8. ölüm orucu ekipleriyle ilan edilmesinden dolayı da ka-rarlı olmalıyız.

Yüzbinin aşkın, yüzbinler sırada. Önümüze çıkarıla-cak hiçbir engel en demokratik hakkımızı kullanma-mıza mani olmamalıdır.

TAYAD'ın imza metnini bu vesileyle okurlarımıza yeniden duyurmak istiyoruz;

TAYAD'a ulaşabilirsiniz:

TEL : 5343811 / **FAKS:** 5343151

MAIL: hucreiskencedir@hotmail.com

INTERNET: www.tayad.org

İMZA METNİ'ni çoğaltıp, imza toplayarak TAYAD'a iletebilirsiniz:

TBMM BAŞKANLIĞI'NA / ANKARA

F Tipi hapishanelerde tecrit uygulamasına karşı si-yasi tutuklular 20 Ekim 2000 tarihinde ölüm orucu-na başladılar. Şimdiye kadar 91 insan öldü, yüzlerce insan sakat kaldı. F Tiplerinde tecrit hala sürüyor. Ye-ni ölümler ve sakatlıklarla karşı karşıyayız. Bizler aşı-ğıda imzası olanlar diyoruz ki;

TECRİTE HAYIR ÖLÜMLERİ DURDURUN!

İsim meslek imza

Bayrampaşa katliam duruşması yapıldı

YAKANLAR, KURŞUNLAYANLAR YARGILANSIN

Hapishaneler katliamının Bayrampaşa duruşmasının ikin-cisi 5 Haziran'da Eyüp 3. Asliye Ceza'da yapıldı. Duruşmaya **"ya-şasın 19 Aralık direnişimiz"** slo-ganlarıyla giren 10 tutsak, çı-kışta da **"yaşasın ölüm orucu di-renişimiz"** sloganları atan tut-saklara jandarma saldırdı.

Duruşmaya katılan Ercan Kartal, Binali Sarielmas, Kenan Günyel, Kemal Hakan Erkal, Okan Barış Ekinci, Bekir Şim-şek, Necati Ayaz, Muhammet Gücüm, Fevzi Saygılı ve Kenan Güngör adına ortak savunmayı Okan Barış Ekinci okudu. Ekin-ci, artık geniş bir kesim tarafın-dan ortaya çıkan Bayrampaşa'da yaşananları, katliamı, 6 kadın

tutsağın diri diri yakılışını, kur-şunlanan tutsakların nasıl katle-dildiğini 60 sayfalık savunmada anlattı. Savunma, katillerin yar-gılanması gerektiğini açık ola-rak ortaya koyuyor, katliamı tüm ayrıntılarıyla belgeliyordu.

"Salon darlığı" gerekçesiyle duruşmayı izlemeye gelenler mahkemeye alınmazken, diğer tutsaklar tek tek söz alarak or-tak savunmaya katıldıklarını söylediler ve F tiplerinde yaşı-dıkları baskıları, savunma bel-gelerine dahi el konulduğunu anlatan tutsaklar, onursuz ara-ma dayatmasını protesto için de mahkemeye ayakkabısız geldik-lerini belirttiler.

Tutsaklar ve avukatlar dava-

nın büyük bir salonda yapılması-nı ve tüm tutsakların getirilmesi talebini yinelerken, operasyon anındaki telsiz konuşmalarının deşifre edilmesi talep edildi.

Bir önceki mahkemede C bloku mühürleme kararını geri alan mahkemeye heyeti, duruş-mayı 20 Eylül 2002 tarihine er-teledi.

ENVER YANIK SİNCAN F TİPİ'Nİ ANLATIYOR

“İnsan, Adım Adım Öldürülüyor”

19 Aralık katliamını Çankırı'da gaz bombaları, kurşunlar arasında yaşayan ve Sincan F tipi hapisanesinden geçtiğimiz günlerde tahliye olan **Enver Yanık** ile, Sincan'daki uygulamalar hakkında görüştük. Sincan'da neler yaşıyor, tecrit nasıl uygulanıyor diye sorduk. İşte cevaplar:

Tecriti çok yönlü yaşıyorsun. Asıl olarak insanın beynini dumura uğratmayı hedefliyor. İnsana ait olan her şeyden mahrum bırakılıyorsun. Sağlık olarak ise herkesin mutlaka belli organları, duyuuları tahrip ediliyor, elinden alınıyor. Kulak duymaz oluyor. Göz yakın-uzak görmez oluyor. Sinirler gevşiyor. Olmadık şeylere sinirlenebiliyorsun. Duygularını abartılı yaşayabiliyorsun. Örneğin; bir olaya gereğinden fazla hüznülenebiliyorsun ya da sevinebiliyorsun. Bu noktada iradeni devreye sokuyorsun. Bedenindeki rahatsızlıkları ikinci plana atıyorsun. Asıl olarak ise beynimi korumalıyım diye düşünüyorsun.

Yan Hücrede Ölenden Haberimiz Olmadı

Bir çok arkadaşımızın örneğin gözleri bozuldu. Çeşitli rahatsızlıklar başladı. Halil Koçyiğit isimli adli bir tutuklu Sincan'da o koşullara dayanamayarak intihar etti. Benim kaldığım hücrenin havalandırmasının bitişiğindeki hücredeydi. Ben de dahil olmak üzere istisnasız herkes intiharı bir gün sonra gazetelerden öğrendik. **Duvarın öbür yanında bir kişi ölüyor, haberin olmuyor.** Düşünebiliyor musunuz? Savcılığın ise açıklaması gayri ciddi idi. Bu intiharı tecrite bağlamamak gerektiği, koşullarda da intiharlar olduğu gibi bir açıklama yaptı.

Tedavi Yok; Bilerek Ölüme Terk

Sağlık sorunları olan insanlarımız ise yine ölüme terk ediliyor. Mesela hafızada problemi olan, yürümekte güçlük çeken **Serdal Gelir** de bu koşulları yaşıyor. Tedavisini dışarıda yaptırmak için yaptığı başvurular ise reddediliyor. Serdal gibi onlarca arkadaşımızın bu isteği yerine getirilmiyor. Hastalıklarının ilerlemesi ve gide rek ölüme yaklaşımları bekleniyor.

Herşey İşkence Aracı

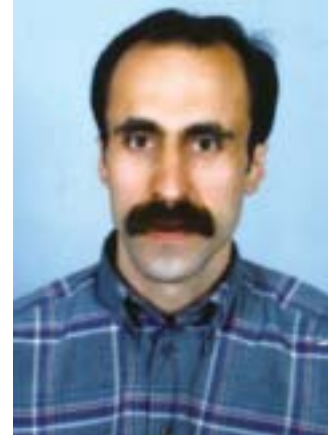
Herşey kılıfına uyduruluyor. Sorunları dilekçe ile bildiriyorsun. Savcılık mahkemede dilekçedeki anlatımlar üzerine inceleme yapmak yerine “yasa ve tüzük gereği” olduğu gerekçesiyle yapılanları haklı göstermeye çalışıyor. Avukatlarıyla görüşme, ailelerle görüşmeler, mahkeme-hastane gidiş gelişleri **tam bir işkenceye** dönüştü-

rülüyor. Ve “güvenlik” bahanesiyle onursuz aramalar, işkence haklı gösterilmeye çalışılıyor. Gidiş gelişlerde yaşanan zulüm nedeniyle birçok arkadaşımız hastaneye gitmektense tedavisini yaptırmamayı tercih ediyor. Zaten ciddi bir tedavi de yapılmıyor. Gidiş-gelişlerde arama seyri şöyle oluyor: Hücreden çıkışta arama, X-Ray cihazının yanında arama ve ayakkabılarını zorla çıkarma, askerlerin orada arama ve ayakkabılarını çıkarma, aynı işlemler dönüşte de tekrar ediliyor. Bunun bir mantığı yok. Tek nedeni keyfiyet, teslim almayı amaç edinme...

Fiziki anlamda yalnızsın. Konuşacak insana ihtiyaç duyuyorsun. Herşeyin senin iraden dışında idareye bağlı olmasını istiyorlar. Örneğin müzik yayını yapıyor, üçlülerde bu yayını radyoyu kapatarak dinlemeyebiliyorsun, ancak koridorlarda gece gündüz çaldığı için kapatmanın bir anlamı olmuyor. Teklilerde ise **istedikleri zaman bunu işkenceye dönüştürebiliyorlar**. Çünkü kapatma şansın yok. Bunun dışında makina sesleri ve çalışma seslerini dinlemek zorundasın. Tüm bloklarda ise belli saatlerde insanı çileden çıkaran bir sifon sesi var. Yani **herşey yaşamı çekilmez hale getirmek için** düşünülmüş.

Sonuç olarak; tecritin sonuçları daha bugünden görülmeye başlandı. Tıbbi açıdan söylediklerimiz ortadadır. Hukuk açısından F tipinde yaşananlara hukuk hiçbir şey yapamaz anlayışı hakim kılınıyor. Bir mahkeme, bina yapısının bunları gerektirdiğini söyleyebiliyor. Bunları haklı kılmak için “**mevzuat gereği**” demesi yetiyor. Kısacası ne tıp, ne hukuk tanınıyor. **İnsan, adım adım öldürülüyor.** “Ya düşüncelerini terkedeceksin, ya öleceksin” deniyor. Bu koşullarda direnmeyin demenin bir tek anlamı var. Bunun anlamı teslimiyet ve bundan sonra tecrit nedeniyle yaşanacak katliamlara onaydır.

Dün direnmek için yüz nedenimiz varsa bugün bin nedenimiz var.

Şadi Özpolat, Türkiye ve dünya kamuoyuna gerçekleri açıkladı

Şadi Naci Özpolat, 20 Ekim 2000'den bu yana F tiplerine karşı direnişi sürdüren devrimci tutsakların temsilcilerinden biriydi. F tiplerini, açıldığı andan itibaren hücre hücre yaşadı. Geçtiğimiz günlerde tahliye olan Özpolat, "ülkemiz ve dünya kamuoyuna" F tipi hapisaneler gerçeğini tüm boyutlarıyla ortaya seren bir açıklama yaptı.

Açıklamada somut olarak görülüyor ki, **hücrenin kendisi, ziyaret, avukat görüşü, hastaneye sevk, arama, sayım**, kısacası akla gelebilecek her şey bir işkence aracıdır F tiplerinde. Açıklamanın özet bir bölümünü aşağıda yayınlıyoruz. Yaklaşık 8 sayfa olan açıklamanın tamamına bakmak isteyen okurlarımız, dergimizin internet sitesinden veya "huc-reiskencedir.com" sitesinden bakabilirler.

F TİPİ HAPİSHANELERDE HİÇ BİR YASA KURAL VE HUKUK YOKTUR.

F TİPİ HAPİSHANELERDE TUTUKLU-HÜKÜMLÜLERİN İHTİYAÇLARININ KARŞILANMASI DOĞRULTUSUNDA HER ŞEY YASAKTIR;

SERBEST OLAN TEK ŞEY TUTUKLU-HÜKÜMLÜLERE YÖNELİK SALDIRILARDIR

19 Aralık 2002 tarihinden itibaren F Tipi tabutluklarda bir-buçuk yıl tecrit koşullarında kalarak F Tipi tabutluk gerçeğini yaşıyarak gördüm.

... F Tiplerinin nasıl bir yer olduğunu öncelikle mantık ola-

rak açmakta yarar vardır. Tam bir tecrit uygulamasının yaşandığı F tiplerinde, asıl olarak devlet açısından iki değişmez nokta vardır. Bunlardan birisi teslim alma politikasının önemli bir yanını oluşturan tecrit, psikolojik-fiziki baskı uygulamasının değişmez olduğudur... İkinci ise içerideki tutuklu-hükümlülere hiç bir haklarının olmadığı kabul ettirilmeye çalışılmaktadır.

...Tutuklu-hükümlülerin örgütlülüklerinin dağıtılmasından da hedeflenen budur. Bugüne kadar bu noktada hedefledikleri sonucu alamamaları tamamen içeride yürütülen direnişlerden ve devrimcilerin iradesinden kaynaklanmaktadır. Devrimci tutuklu-hükümlüler F Tipi hapisaneler mücadelesinde umutlarını yitirmemişlerdir, bu umut devrimci tutuklu-hükümlülerin en büyük gücüdür. Adli olaylardan F Tiplerinde yatan tutuklu-hükümlülerin çoğunluğu da aynı şekilde sürdürülen direnişin kazanacağı umudunu taşımakta ve bu umutla F Tipi koşullarına direnmeye çalışmaktadırlar.

1- F Tipi hapisanelerde tek kişilik hücreler 2x4 (ikiye dört) metrelik mekanlardır... Tüm bunlar yerleştiğinde hücre içinde hareket edebileceğin bir alan kal-

mamaktadır...

2- Tüm bu baskıların rahatlıkla uygulanabilmesi için, tutukluların en meşru hakları olan **örgütlenme hakları fiziki yalıtımlarla** gaspedilmiştir.

3- Tecrit, yalnızlaştırma uygulaması F tiplerinin temel baskı politikalarından bir diğeridir. 'Tecrit'te çeşitli amaçlar vardır... tamamen yalıtılarak, halka yabancılaştırmak, tutuklu-hükümlünün **devrimci duygularını, duyarlılıklarını yitirmesi** amaçlanmaktadır.

4- F Tiplerinin baskı uygulamaları, **devrimci kişiliği öldürerek** yerine düşünmeyen, eleştirmeyen, sorgulamayan, itiraz etmeyen, haklarını aramayan, 'koşulsuz itaat eden' kişilikler yaratmayı amaçlamaktadır.

Uygulamalarda herşey keyfidir ve bu keyfiliklere sorgulamadan uyulması istenmektedir... zaten mantık aramak 'suç' olarak kabul edilmektedir. **Mantığın öldürülmesi amaçtır** ve bu tanımlanabilecek en büyük katliamdır.

Hücreden çıktığında üzerinde kalem, kağıt, saat, tespih, sigara, çakmak vb hiçbir şey olamaz, yasaklanmıştır... Nedeni yoktur, NEDEN demekte YASAKTır... Bu küçük görünen saçmalıklarla amaçlanan büyüktür, **amaç beynin öldürülmesidir.**

5- Yardımlaşma ve dayanışma en büyük suçlardan birisidir... 'Bencil', 'sadece kendini düşünen' kişiler olunmalıdır...

6- Herşey işkence aracıdır. Müzik bile...

7- Yönetici, temsilci düzeyde gördükleri veya dayatmaları kabul etmeyen tüm tutuklu-hükümlüleri keyfiyete bağlı olarak tek kişilik hücrelere atmaktadırlar... Çevrele-

ri olabildiğince yalıtılmakta... böylece bağırarak da olsa başka bir ses duyması engellenmektedir. Hapishane idaresi periyodik olarak, canı istediğinde hücrelerde değişiklikler yapmaktadır... Amaç sürekli rahatsız etmek, tedirgin etmektir. İsteddiğimiz zaman istediğimizi yaparız demektedirler. ...

8 - ... Bu koşullar altında açık ki avukat görüşü yapıldığı ve savunma hakkının bulunduğu iddia edilemez.

9 - Her şey paranız olup olmamasına göre belirlenmiştir... Akla gelebilecek her şey ticaret aracı haline getirilmiştir F Tipi tabutluklarda. ...

10 - Kitap okuma, basını takip etme olanağı mümkün olduğu ölçüde sınırlandırılmış durumdadır... Örneğin ben bugüne kadar düzenli adıma postalanan hiçbir yayını alabilmiş değilim.

12- Ceza İnfaz sistemi de tutuklu-hükümlülerin teslim alınması programının parçası olarak düzenlenmiştir... Disiplin cezaları ise oldukça keyfi olarak verilmektedir. Disiplin cezası almamak demek, hapishanedeki tüm kişisizleştirme politikalarına uymak demektir.

14- Tutuklu-hükümlülerin hapishane koşullarından kaynaklanan sorunlarını çözebilecekleri herhangi bir mekanizma sözkonusu değildir.

15- Ziyaretler bile işkence aracına dönüştürülmektedir...

17- ... Ancak bunların tedavisi yapılmamakta, yaralı tutuklu-hükümlüler, ölüm orucundaki tutuklu-hükümlüler tek başlarına tutulabilmekte, hiç bir ihtiyaçlarını karşılayabilecek durumda olmadıkları halde yalnız bırakılabilmektedir.

18- Ölüm Orucu direnişçilerine genel olarak tutuklu-hükümlülere yapılan baskılara ek olarak direnişi bırakmaları için psikolojik ve fiziki baskılar yapılmakta, belli aralıklarla hastanelere zorla müdahale için götürülmekte ve bu hastane sevkleri tam bir işkenceye dönüştürülmektedir...

... Tüm bunlardan amaçlanan açıktır. Halkının, ülkesinin sorunlarına duyarlı devrimciler, bencil duyarsız kişisiz kişiler haline getirilmek istenmektedir. Bu durumun kabul edilmesi mümkün değildir. ... Saldırı koşullarının ağırlığı ortadadır, ancak bu durumun değiştirilmesi zorunludur ve değiştirilecektir... Bu onurlu mücadelenin kazanması hepimizin geleceğini yakından, doğrudan ilgilendirmektedir. Direniş devam ediyor. Bu onurlu mücadelenin kazanması için herkese düşen görevler vardır. Tüm herkesi F Tipi uygulamalarına, tabutluklara karşı yürütülen mücadeleye katılmaya, aktif tavır almaya çağırıyorum.

5 Haziran 2002
ŞADİ NACİ ÖZPOLAT

Emperyalizme **Karşı Döğüşenler Anıldı**

02 Haziran 2002 Pazar günü bundan iki yıl önce emperyalizmin Yugoslavya saldırısını protesto etmek için ABD emperyalizmine karşı bir eylem hazırlığındayken Amerikancı polislerce katledilen **Selçuk Akgün** ve **Sadık Mamati**'yi anmak için verilen yemeğe şehit ve tutsak aileleri, direniş gazileri, Alibeyköy halkı katıldı.

Yemekte yapılan konuşmalarda o gün Türkiye'den yükselen bu sesin, bugün çok daha anlamlı olduğu, Amerika'nın bugün tüm dünyaya savaş ilan ettiği anlatıldı. Gün boyu evi ziyaret eden 100'ü aşkın insan şehitlere saygısını belirtirken, yaklaşık 60 kişi emperyalizme karşı enternasyonalizmin savaşçılarından Selçuk Akgün'ü mezarı başında andı. Sadık Mamati'nin mezarının Rize'de olması nedeniyle onun için de Selçuk'un mezarbaşında konuşmalar yapıldı. Selçuk Akgün'ün eşi ve çocukları O'nunla duydukları gururu anlatan konuşmalarının ardından "Cemo" türküsüyle selamladılar yiğit babalarını.

Sibel Yalçın ve Ümraniye şehitlerinin mezarlarına yapılan ziyaretle anma sona erdi.

-/-

Kalan Müzik'e Kapatma

Grup Yorum'un kasetlerini de yapan **Kalan Müzik'in yapımcı belgesi Kültür Bakanlığı tarafından iptal edildi**. İptalin gerekçesi ise 9 yıl önce yayınlanan Grup Özgürlük Türküsü'nün "Gününü Umuda Ayarla" isimli kasetin kapağındaki "Kürtçe sözlerle, bakanlığa bildirilen çevirinin birbirini tutmaması" olarak gösterildi.

Kapatma kararının altındaki imzanın esas sahibi polistir. Kültür Bakanlığı kararı uygulayan suç ortağıdır.

Hürriyet; "Ecevit'in plakçasına Kürtçülükten kapatma" diye verdi haberi.

Anadolu kültürünü çalışmalarıyla günyüzüne çıkaran Kalan Müzik'in kapatılması, Anadolu halkının direniş kültüründen duyulan korkunun bir ifadesidir. Çünkü Anadolu kültürü isyancıdır, kavgaya davet edendir, zulme başkaldırandır. Egemenlerin Grup Yorum'lardan, Anadolu ozanlarından korkusu da bundandır.

Ah bir bitseydi!

Bazı grupların ölüm orucunu bırakmaları, üç **ayrı** gazete-
de, **aynı** biçimde yer aldı:

Ölüm oruçları sona erdi (Hürriyet)

F tipi eylemi bitirildi (Cumhuriyet)

Ölüm Orucu bitirildi (Özgür Politika)

Hürriyet anlaşılabilir. Onun “makul” bir nedeni var; o tekel-
lerin sesi. Onun gerçeği ve doğruyu yansıtmak gibi kaygıları yok.

Peki ya Cumhuriyet?

Hani solculuk, demokratlık...

Hadi, Cumhuriyet’i de bir yana bıraktık. Peki Özgür Politika.

Gerçeğin öyle olmadığını bile bile, “ölüm orucu bitirildi”
başlığını atmayı nasıl adlandıracaksınız?

Siyaset, ideoloji bir yana; yapılanın çıplak bir adı var za-
ten: **YALAN HABERİ**

Bu, bile bile yapıldığı için, ortada açıkça da **ÇARPITMA**
var demektir.

Bırakmayı veya devam etmeyi, şu veya bu biçimde değer-
lendirebilir, yorumlayabilirler, kendi tercihleridir. Ama ger-
çeği yazmıyor. Sorun bu yanılla da **ahlakidir**.

Oligarşi sevinemedi! “Bırakıncılar” sevindi

Açık ki, bazı örgütlerin bırakma kararına oligarşi yeterin-
ce sevinemedi. Çünkü direniş sürüyordu. Hem de kararlılı-
ğından, gücünden hiç bir şey kaybetmeksizin. Sınıflar müca-
delesinin kurallarından, diyalektiğinden anlayan herkes artık
biliyordu ki, 91 şehidin, yüzlerce gazinin verildiği bu direni-
şin gücü artık ölüm orucu direnişçilerinin sayısıyla ölçülmeyi
çoktan aşmıştır.

Direnişin gücü, kararlılığındadır. Ve bu yönüyle, direniş,

gücünden hiç bir şey kaybetmemiştir, hatta denilebilir ki,
yüklenilen sorumluluğun, omuzlarımızdaki yükün büyüme-
siyle, direnişin kararlılığı da dünden daha büyüktür.

Böyle olduğu için; iktidar sevinemedi. “Bırakanları” bir
propaganda atağına çeviremedi.

Ama bırakıncılar sevindi. Hem de sevinmek için, gerçeği
çarpıtmakta bile bir mahsur görmediler. Bir şeyi unuttular;

“Bitti” diye yazınca bitmiş mi oluyor?

Devlet sınıf tavrı alıyor. Onlarsa, kendi dünyalarında de-
mokrasiçilik, AB’cilik oynuyorlar.

Yalanlarla, aldatmalarla beslenen dünyalar

“Ölüm orucu bitirildi”! Böyle yazdı Hürriyet. Böyle yaz-
dı Cumhuriyet. Böyle yazdı Özgür politika... Ve böyle açıkla-
dılar bitirenler... Neden? Gerçeğin eninde sonunda ortaya çı-
kacağı belli değil mi? Eninde sonunda bu başlıkların bir **YA-
LAN** olduğu, bir **ÇARPITMA** olduğu açığa çıkmayacak mıydı?

Öyleyse neden?

Çünkü bitmesini istiyorlar.

Yalnız oligarşi, yalnız Doğan Medya değil. AB’ciler, Ge-
nelkurmaycılar, yani düzenin şu veya bu “kanadına” sırtını
dayayan, onların himmetiyle demokrasi bekleyen hemen her
kesim (sıfatı solcu, yurtsever bile olsa), direnişten bir an öne
ce kurtulmak istiyor.

1 Mayıs’ta binlerce kızıl bayrağı yok sayan da bu beyin.
Bu kafa, kendisine bir getto yaratmış adeta; kendi dünyasın-
da yaşıyor. Bu dünya, sürekli yanıltmalarla besleniyor.

Sürekli “olumlu gelişmeler var” masalıyla meşrulaştırıyor
politikalarını. Direnmeyi, savaşmayı “amatörlük”, akılsızlık”
olarak görüp, ya “büyük politika”lar öneriyor, ya da “akıllı sol-

cu" olunmasını.

Direnış, onların uzlaşmacılık-larını, icazetçiliklerini, zulüm karşısında dimdik durmadıkları-nı, büyük taktik ve politikalarının gerçekteki küçüklüğünü, acizliğı-ni gösteren bir ayna oluyor hep.

Zulme karşı direniş, tabii ki herkes için bir sınavdı. Bu sınavı veremediler. Direniş sürdükçe, "sınıfta kaldıklarını" hatırlatıyor herkese. Bundan dolayı bir an önce kurtulmak istiyorlar direnişten. Ama yanlışlıkları bir nokta var. O nokta çoktan aşılmıştır; bu direniş bittiğinde de, kurtulama-yacaklar gerçeğin yargısından ve suçlamasından.

Bu kafa nasıl hak ve özgürlük mücadelesi verir?

"Ölüm orucu bitirildi"İ Grup-çu, benmerkezci, pragmatist ka-fa, olanı değil, olmasını istediğini yazdı. Örtülü ya da açık, Hüsnü Öndül'lerin "bırakın" çağrılarını hep desteklediler.

Direnış, halkın şiddeti, müca-dele, "demokrasiye" engeldi. An-cak aptalları aldatabilecek bu burjuva propaganda, ne yazık ki, ken-dine aydın, solcu diyenlerde karşı-lık buluyor.

Buna inanıyorlar inanılmaz bi-çimde.

Ölüm orucu bitirilsin, sem-pozyum yapılacak, F tiplerini ma-saya yatıracağız diyor katliamcı bir Bakan. Anlaşılır. Sınıf tavrı-dır. Burjuvazi terörü ve aldatma-cayı hep birlikte kullanmıştır.

Ama kalkıp aynı şeyi söylüyor Hüsnü Öndül.

9 Aralık'ta bir araya gelip "bıra-kın" çağrısı yapan ünlü "19 örgüt" aynı şeyi söylüyordu.

Bu kafa yapısı, bugün de kal-kıp şöyle diyebiliyor mesela: "Ölüm orucu eyleminin tutuklular

tarafından sona erdirildiğini hatı-rlatan İHD Adana Şube Başkanı Şehmus Kaya, çözüm için Adalet Bakanı H. Sami Türk'ün önünde bir engelin kalmadığını söyledi. (1 Haziran, Özgür Politika)

Ölüm orucu mu engeldi çözü-me?.. Ölüm orucu bitti mi şim-di?.. Hangi yanlışı, hangi çarpıklı-ğı düzeltelim bu açıklamadan... Bu kafa nasıl hak ve özgürlük mücadelesi verecek?

Bırakıncılar, "bitirildi" yalanının sahipleri, direniş boğmak isteyenlerle ittifak halindedir

Sempozyum masasına inan-dıkları yetmiyor; herkesten de bu masala inanmalarını istiyorlar.

Farzedin ki, "uluslararası ku-rumlar"ın da katılımıyla yapıldı bu sempozyum. Ve sonuçta, de-diler ki, "F tipleri uluslararası standartlara uygundur."

CPT'sinden Af Örgütüne, İnsan hakları örgütlerine kadar hepsinin düşüncesinin böyle oldu-ğu biliniyor. Bunu görmek için sempozyumu da beklemeye ge-rek yok. CPT'nin son raporunda F tipleriyle ilgili yazılanları okuyan herkes, "uluslararası" sempozyumun sonucunu bugün-den bilir.

Sonra, ne yapacaksınız?

Tutsaklara, "F tipleri uluslara-rası standartlara uygunmuş, siz de kabul edin" mi diyeceksiniz?

"Bırakıncılar", "bitirildi"çiler, direniş kırıkmak için oligarşıyle ve Avrupa'yla birlikte hareket ediyor.

Gerçeğin böyle olmadığını bile bile, "bitirildi" diye yazan her ka-lem, bunu söyleyen her ağız, oli-garşıyle birlikte direniş sessizlik duvarının altında boğma amacında hemfikir demektir.

Devlet Nazım'a Böyle "Sahip Çıkıyor"

"Büyük adam, küçük aşk" filmine önce ödenek verip, sonra da yasaklanan Kültür Bakanlığı'nın "Nazım'a sahip çıkma" oyunu da kısa sürede deşifre oldu. Kültür Bakan-lığı ödeneği ile hazırlanan "Nazım" CD'sinde Genco Er-kal'ın okuduğu Nazım şiirinde devletin resmi politikasına ters düşen yerler sansürlendi.

Sansürlenenden şöyle diyordu Nazım;

"Affetmedi bu Ermeni vatandaş

Kürt dağlarında babasının kesilmesini.

Fakat seviyor seni,

Çünkü sen de affetmedin

Bu kararı sürenleri Türk halkının alınına."

Devlet, Nazım'ın korkusuzca dile getirdiği gerçekler-den korkuyor. Onun "Nazım sevgisi"nin ne demek olduğu da ilk örnekte böyle ortaya çıkıyor; içini boşalt, gerçekle-ri sansürle, "işte Nazım" diye halkı aldat.

Oligarşinin işi zor; Anadolu halkının gerçeğinden, sos-yalizm umudundan, kavgadan, devrimden, devletin halka zulmünden söz etmeyen Nazım dizelerini bulmak hiç de kolay olmayacak.

Son bir not da Genco Erkal'a; sansürlenmiş bir Nazım şiirini, yani Nazım'ın sesini kısmaya kalkışmak Nazım'a yapılacak en büyük hakarettir, Nazım'ı sürgünlerde öldü-ren devlete hizmettir.

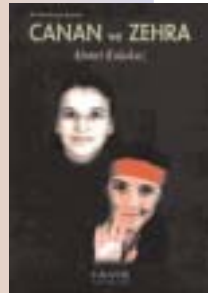
"Canan ve Zehra" Beraat Etti

Ölüm orucu şehidi kızlarını anlattığı kitap nedeniyle yargılanan **Ahmet Kulaksız** ve Tavir yayınları sahibi **Mu-harrem Cengiz** İstanbul 4 No'lu DGM'deki duruşmalarında beraat ettiler. Beraat kararıyla birlikte kitap hakkında verilen toplatma kararı da kaldırıldı.

Avukatlar Fikret İlkiz, Gülçin Çaylıgil ve Behiç Aşçı'nın katıldığı duruşmada mütaalasını veren savcı "kitapta herhangi bir yasadışı örgüt propagandası yapıldığına dair bilgi, belge bulunmadığını" belirterek beraat talebinde bulundu. Mahkeme heyeti bu talebe uyarak beraat kararı verirken, polis isteğiyle yasaklanan **'İki Kardeşin Hayatı Ca-nan ve Zehra'** kitabının toplatması kaldırıldı.

Tecrite Karşı Oturma Eylemi

Tecritin kaldırılması için düzenli olarak yapılan oturma eylemi İzmir İHD binası önünde tekrarlandı. Yaklaşık 30 kişinin katıldığı eylemde yapılan açıklamada "insanlık dışı tecrite son verin çağrısı" yapıldı.

GENÇLİK YARGILANAMAZ!

YÖK'e, paralı eğitime, IMF'ye, Amerika'ya, İsrail'in Filistin'deki katliamlarına karşı çıktıkları için "örgüt üyesi", "canlı bomba" komplolarıyla yaklaşık 8 ay önce tutuklanan 21 TÖDEF'li öğrenci 31 Mayıs'ta DGM'deki ikinci duruşmalarına çıktılar. Duruşmayı izlemeye, gençliğe destek vermeye gelen ailelerden, TÖDEF'lilerden oluşan

250 kişi polisin saldırılarına sloganlarla karşılık verdi. 20 öğrenciyi gözaltına alan polis, sahiplenmeyi engelleyemedi.

DGM önündeki terör, içeride de TÖDEF'lilerin tutsaklıklarının devam ettirilmesiyle sürdürüldü. Dışarıda polis, içeride DGM, gençliği yıldırmak, mücadelesini yoketmek için elbirliği içindeler.

Mahkeme sonrası bir açıklama yapan İYÖ-DER, gözaltına alınan arkadaşlarının serbet bırakılmasını istedi.

"Yargılanan 21 arkadaşımız değil; parasız, bilimsel eğitim istegimizdi. Bu talepler sadece orada tutsak bulunan 21 arkadaşımızın değil binlerce lise, üniversite öğrencisinin talebiydi. Tabii ki biz de orada olacaktık..."

Baskı ve zulümle yeni tanışmıyoruz. Bu devletin zulmünü okuduğumuz liselerden üniversitelerden biliyorduk. Daha önce de; YÖK'e, bilimsel demokratik eğitim isterken baskıyla polis jopuyla hapishanelerle yüz yüze kalmıştık. Arkadaşlarımızın yanında olma isteğimize devlet yine polisiyle, jopuyla cevap verdi.

Mahkemeye giremeyeceğimizi, DGM önünde beklememizin suç olduğunu söyleyen polis dışarıda sessizce beklemekte olan arkadaşlarımıza saldırarak 20 arkadaşımızı döverek gözaltına aldı.

Yasal olarak böyle bir uygulama yok. Polisin yaptığı gayri meşru bir uygulamadır. Saldırıyla bilimsel demokratik bir üniversite istememize yasak koyuyorlar. Hak talep etmeyeceksiniz' diyorlar.

Hak hukuk yok, polisin keyfilikleri var.

Şimdi bu olan biteni gözünüzün önüne getirin, bir de Susurlukçu katillerin; Korkut Ekenlerin, İbrahim Şahinlerin, Ayhan Çarkınların duruşmalarını gözünüzün önüne getirin. Zengin iş adamlarının "mahkemeye getirilip götürülmelerinde kelepçe takılmasın, evlerinde yargılasın" diyenleri düşünün.

Biz; IMF'siz, Amerikasız, Avrupasız, bağımsız, demokratik bir ülke; bilimsel demokratik, bir üniversite istiyoruz... coplanıyoruz.

Onlar insan öldürüyorlar, banka hortumluyorlar, çete kuruyorlar, uyuşturucu kaçakçılığı, kumarhaneçilik yapıyorlar. DGM önlerinde şovlarla karşılanıyor. Sivil polislerin MHP'li faşistlerin tezahüratlarıyla karşılanıyorlar..."

"YÖK Yasası"na Hayır

Malatya'da TÖDEF, Özgür Gençlik, YDG, Emek Gençliği, Gençlik İnsiyatifi gibi grupların ortak oluşturduğu YÖK yasa tasarısına karşı platform 1 Haziran'da ÖDP il binasında düzenlediği panel ve ertesi günü PTT önünde düzenlediği basın açıklamasıyla "YÖK Yasa Tasarısına Hayır" dedi. Açıklamada F tipleri ve tecritten sözedilecek olması nedeniyle Emek Gençliği ve Gençlik İnsiyatifi platformdan çekilerek basın açıklamasına katılmadılar.

Antalya'da Faşist Saldırı

Antalya Akdeniz üniversitesinde Rektör-Polis-sivil faşist işbirliğiyle saldırılar sürüyor. Soruşturma terörü; İsrail'i protesto eyleminden 1 Mayıs bildirisi dağıtanlara kadar polisin isteğiyle sürerken, sonuç alamayan işkenciler bu kez de faşistleri devreye soktu. **Bahtiyar Büyükarşan** isimli TÖDEF'li öğrenci faşistlerin saldırısına uğradı. TÖDEF'liler yaptıkları açıklamada soruşturma ve faşist terörün kendilerini yıldıramayacağını söyledi.

Faşist Saldırıya Protesto

Trabzon'da, başını Ömer Faruk isimli faşistin çektiği grubun gençliğe yönelik saldırıları ve son olarak da Eren Yalın isimli Öğrenci Meclisi üyesine saldırısı 4 Haziran'da Meydan Park'ta yapılan açıklama ile protesto edildi. 70 kişinin katıldığı açıklamaya KESK ve İHD de destek verirken, bir gün önce de suç duyurusu yapıldı.

Öğrenci Meclisi Etkinliği

Mersin Liseli Öğrenci Meclisi düzenlediği etkinliklerle çalışmalarını sürdürüyor. Liseli gençlik demokratik örgütlenmesini "Birlikteyseğ güçlüyüz, birlikteyseğ başarabiliriz" sloganıyla devam edeceğini duyurdu ve gençliği Meclis çalışmasına katılmaya çağırdı.

NATO; MİT'İ, POLİSİ ve BASINI YALANLADI

“NATO uyardı” haberinde gerçek...

Komplocu polis “canlı bomba” haberleriyle “terör... şiddet” demagogisi yaratarak, baskılarını meşrulaştırmak için Mayıs ayı boyunca büyük çaba sarfetmişti. Ekmek ve Adalet’in 10 ve 11. sayılarında bu yalan haberleri duyurmuştuk.

Kendi haberine inanılmadığını gören polis, önce

MOSSAD’ı, CIA’yı kaynak göstermiş, onlara da inanan olmayınca NATO’dan uyarı geldiği haberini yayınlamıştı.

22 Mayıs tarihli Milliyet ve Zaman gazetelerinde yeralan MİT ve polis kaynaklı bu haberlere göre; “NATO, DHKP-C’nin Avrupa ve Türkiye’deki temsilciliklere yönelik eylem yapacağı bilgisini” iletmışti... Hem de “çok gizli” şifrelerle iletilmişti bu bilgiler.

Devrimci Halk Kurtuluş Cephesi Amsterdam Enformasyon Bürosu’nun başvurusuna cevap veren NATO; böyle bir bilgi ne iletilmiştir, ne de böyle bir olaydan haberimiz vardır cevabını vererek, Türkiye basınının yalanlarından biz mesul değiliz dedi.

Konuya ilişkin 4 Haziran’da bir açıklama yapan DHKC Amsterdam Enformasyon Bürosu, başvurusunu ve verilen cevabı şöyle anlattı:

“Bizim adımız kullanıldığından bu konunun üzerinde durduk. Ve bizzat NATO’nun ilgili kurumlarını arayarak, kaynak olarak gösterildikleri haber ile ilgili sorularımızı ilettik.

NATO’nun Halkla ve Basınla ilişkiler kurumunun müdürü JAMES SHEE isimli yetkili kişi, kendilerinin

Türkiye basınının yalanlarından mesul olmadıklarını, kendilerinin böylesi bir olaydan bilgi sahibi olmadıklarını, kendi kurumlarının basında geçmiş olan bu bilgi ile en ufak bir ilişkilerinin olmadığını kesin bir dille belirtti.”

Polisin provokasyonları nasıl hazırladığının, basını bunun için nasıl kullandığının en son örneğinin ardındaki gerçek işte budur.

Komplocular Özür Dileyecek Mi? Basın Tekzip Yayınlayacak Mı?

Komplocu polis suçunu kabul edip halktan ve devrimcilerden özür dileyecek mi? Yapmazlar, unutturup, yarın da BM’yi yalanlarına kaynak gösterirler. Yalancılıkta tüm dünyaya rezil rüsva olur, yine de uslanmazlar. Yalan terörün ikiz kardeşidir. Polis, terörünü sürdürmek için yalana ihtiyaç duyar.

Ya basın; onlar o meşhur tekzip hakkını kullandıracaklar mı? DHKC Amsterdam Enformasyon Bürosu’nun gerçekleri ortaya koyan açıklamasını da aynı büyük puntolarla yayınlayacaklar mı?

Onlar da yapmayacak. Ne Doğan Medya’nın, ne de Fetullahçı medyanın böyle bir ahlaki hiçbir zaman olmamıştır. Onlar sadece hırsızların, katillerin, hortumcuların tekziplerini yayınlar.

Polis kaynaklı tüm haberlerin içeriği üç aşağı beş yukarı buna benzerdir. Çoğunda bir tanık bile göstermezler, “Bir emniyet yetkilisi dedi ki...” diye başlayan haberlerle onlarca insan hedef gösterilir, kimisi bu haberlere dayanarak katledilir, hiç kimseye karşı hiçbir sorumluluk duymazlar. Basın da en büyük yardımcılarıdır.

Üst Geçit İçin Yol Kapatma

İzmir Bornova, Yeşilova Mahallesi’nde 31 Mayıs günü okuldan dönen üç çocuğun ezilmesi, ikisinin hayatını kaybetmesi mahalle halkını harekete geçirdi. Üst geçidi olmayan caddede daha önce de defalarca kaza olmuştu. Haberin duyulmasının ardından Yeşilova halkından yaklaşık 1000 kişi “Susma Sustukça Sıra Sana Gelecek”, “Üst Ge-

çit Hakkımız Söke Söke Alırız” sloganlarıyla olay yerinde toplantı ve gösteri yaptı.

Halkın üst geçit talebine polisin karşılığı “aranızda provakatörler var” diyerek coplarla saldırmak oldu. Saldırının ardından yeniden caddeye çıkan halk 10 dakika oturma eylemi yaparak dağıldı. Halkın cangüvenliği için üst geçit isteğine dahi “terör” demagogisiyle saldıran işkenceciler halka düşmandır. Düşmanlıkları gizlenemeyecek kadar açıktır. (İzmir Ekmek ve Adalet)

Ya Amerikancı Filistin

Ya Bağımsız Filistin

İşgaller, tutuklamalar, evleri yakıp yıkmalar, ilk işgal-den hiç geri kalmayacak boyutlarda sürüyor Filistin'de. **"Geri çekilme"** manevrasıyla dünya halklarının tepkisi belli ölçülerde yatıştırıldıktan sonra, aynı katliamcı, işgalci politika sürdürülüyor. Filistinlileri yaşadıkları yerlerde hapsedme politikası ise, yeni baskı uygulamaları ve fiziki engellerle daha da yoğunlaştırılmış durumda.

Nablus'ta bir mülteci kampına giren İsrail tankları, 400 Filistinliyi gözaltına aldı... Ayn Bet-Almaa Kampının çevresi tanklarla sarılırken, kentin ana sokaklarına zırhlı araçlar girdi. İsrail askerleri megafonlarla 15-50 yaşındaki bütün erkekleri evlerinden dışarı çıkmaları çağırısı yaptılar... Nablus'ta, Kakilya'da sokağa çıkma yasakları ilan edildi...

3 Haziran, tanklar Cenin'e girdi... 4 Haziran, tanklar El Halil'e girdi. Sokağa çıkma yasağı ilan edildi. El Halil'e yönelik saldırının gerekçesi, El Halil yakınlarında bir kamyonu taşıyan saldırıda bulunulması... Son 3 gündür Balata mülteci kampı ve Nablus'ta *"militanları arayan"* İsrail askerleri, intihar bombaları yapıldığı gerekçesiyle 2 evi havaya uçurdu. Şaron kabinesi, yüzlerce kilometrelik duvar ve tel örgü projesini onayladı...

Bunlar, geçen hafta Filistin'de yaşananlardan sadece bir kaç örnek; yaşananların onda biri bile değil. Çünkü her Filistin kentinde, köyünde, mülteci kampında, günü birlik işgaller, katliamlar, tutuklamalar süreklileşmiş durumda.

Ama, burjuva medya-daki, dünya genelindeki havaya bakıldığında, sanki Filistin'de her şey normale dönmüş gibi!... Emperyalist medyanın, egemen sınıfların çeşitli kesimleri nasıl yönlendirdiğinin yeni ve çarpıcı bir örneğidir bu durum. Çekilme ve Arafat'ı serbest bıraktırmaya

kilitlenen, politikalarını zulmün ve direnişin sürekliliğine göre şekillendirmeyenler, emperyalizmin-oligarşinin bu tür yönlendirmelerinin etkisinden kurtulamıyorlar. Aynı şey, ülkemizde de büyük direniş nezdinde yaşanmadı mı? DKÖ'ler, tüm örgütler, ülke ve dünya çapında, **emperyalizmin ve işbirlikçilerinin kesintisiz saldırı-ganlığı** koşullarında, sürekli bir direnişe göre kendini şekillendirmek durumundadır.

Filistin direniyor, Emperyalizm teslimiyeti dayatıyor

Filistin örgütleri, bu zulme karşı şu an mümkün olan tek biçimiyle cevap vermeye devam ediyorlar. 5 Haziran'daki feda eylemi, İsrail'e büyük darbe oldu. Eylemde 18 İsrail askeri öldü.

Bu eylemden sonra, CIA'nın açık tehdidi gündeme geldi: Filistin'de bulunan ve Arafat'la "reformları" görüşen CIA Başkanı Tenet şöyle diyordu: **"Saldırıları önlemezszen aradan çekiriliz, İsrail'in eli serbest kalır, seni Şaron'un gazabıyla başbaşa bırakırız."**

Arafat, karargahındaki kuşatma kalktığından bu yana, çeşitli manevralar gerçekleştiriyor.

Arafat'ın manevraları "fazla ezilmeden" Amerika'yla, Amerika'nın Ortadoğu düzeniyle uyum sağlama manevralarıdır.

Ama bunlar yetmiyor ABD ve Şaron'a.

"Daha fazla" diyorlar.

CIA Başkanı Tenet'in yönetip yönlendirdiği "reformlardan" bağımsızlık ve demokrasi çıkmayacağını bilmek için ne kahin, ne siyaset uzmanı olmaya gerek yoktur.

Teslimiyetçi güçlerle, direnişçi güçler, giderek ayrışmaya başlayacaktır. Çünkü şu an, Filistin yönetiminin iradesi, büyük ölçüde Şaron-ABD ittifakının elinde rehindir.

Tutuklu bulunan FHKC lideri Ahmet Saadat'ın Filistin mahkemesinin kararıyla serbest bırakılmasının ardından yaşanan gelişmeler, bunun açık bir kanıtıdır. Filistin Meclisi, İsrail'in tehditleri nedeniyle "kararı uygulamayacağını" açıkladı.

Filistinli devrimci, ulusalcı ve islamcı güçler direnişi silahlı ve silahsız sürdürüyorlar. Bu direniş desteklenmesi gereken bir direniştir. Direnen güçlerin bir kısmının islamcılığını "desteklememenin" gerekçesi yapmak, ABD imparatorluğuyla dünya halkları arasındaki savaşın bugünkü biçimini anlamamak demektir. Bugün, belirleyici olan, Amerikancı dünya düzenine karşı çıkmamadır.

Çünkü, bugün Filistin'in önünde de işte tam bu nedenle, iki yol vardır. Ya bağımsız Filistin, ya Amerikancı Filistin. Aslında bu, yalnız Filistin'e değil, tüm dünya halklarına ve ülkelere yapılan dayatmadır.

AB İçin Çatışanların Soygun ve Zulümde Farkı Ne?

Öyle bir hava yaratıldı ki, ülkemizde açlık, işsizlik, zulüm, baskı yok; halkın tek sorunu AB. Medya AB ile yatıp kalkıyor, hasta yatağındaki Ecevit sadece AB hakkında konuşuyor, Sezer "zirve" topluyor, halkın hiçbir sorununda bir araya gelmeyen "sivil toplum" şarlatanları 175 imzalı AB bildirileri yayınlıyor, meselenin asıl sahibi TÜSIAD tam sayfa ilanlarla piyonları bir yana bırakıp kendisi sahneye çıkıyor, Mesut Yılmaz, "Türkiye son fırsatı kaçırdı-kaçırıyor" açıklamasının yetmediğini düşünüp, "dünya önümüzdeki 6 ay içinde önemli değişime uğrayacak, yerimizi AB'nin yanında alalım" palavraları atıyor... Oligarşinin gündemi bir yanda, halkın gündemi öte yanda.

Halka karşı tam bir uyum içinde hareket eden oligarşi içi çatışmalar tüm hızıyla sürüyor.

Bu çatışmada **kim hangi cephede** yeniden hatırlayalım:

Başını **TÜSIAD'ın çektiği**, ANAP başta olmak üzere neredeyse tüm partilerin peşine takıldığı, medyanın tam koro halinde destek verdiği cephe. Bu kesim içinde oligarşi içi olmasalar da, kullanılan kimi aydın, sendika, kitle örgütlerini de saymak mümkün.

Diğer cephede ise **Genelkurmay ve MHP** var. AB'ye karşı havalarda "millilik" şovları yapan, ama durmadan yemin bilah AB'ye karşı olmadıklarını anlatanların cephesi.

MGK'nın AB Yolunu Açan Kararları

MGK'nın, Genelkurmay demek olduğunu artık hatırlatmak bile gereksiz.

MGK'nın AB'ye, emperyalizme karşı olmadığını, bütün meselenin zamana yaymak olduğunu söylemiştik; son toplantısının da en azından yansıyan kararlarıyla bunu gösteriyor.

Bu yönde atılan adımlardan biri OHAL'in iki ilde göstermelik olarak kaldırılmasıydı. Avrupa'da da böyle değil mi; resmi yasaların başka olacak, durmadan insan hakları, demokrasi diyeceksin, ama muhalif güçleri yoketmek için her türlü baskıyı yapacaksın. AB, oligarşiye de bunu tavsiye ediyor. MGK da bunu yerine getirmenin adımlarını "AB'ye uyum" diyerek atıyor.

MGK'nın bir başka kararı da, **"AB'ye verilen taahhütle-rin yerine getirilmesinin"** istenmesiydi.

Denilebilir ki, Genelkurmay, "MGK'da idam, anadil konusunda tarafız, konuşmadık" açıklaması yaptı.

Genelkurmay da AB'nin isteklerinin altında imzasının olmamasını böyle sağlamaya çalışıyor. Bir yandan MGK'da ka-

rarlar alınmasına onay veriyor, öte yandan "biz tarafız" masalı anlatıyor. MHP'nin kendi tabanını tutmak için hem AB'ye karşı değil de, hem de idamın kaldırılmasına karşı çıkmasındaki politikanın aynısını Genelkurmay izliyor.

Elbette bunda bir politika, bir taktik-strateji yok. Emperyalizm karşısında eli kolu bağlanmış takiyye ile işbirlikçiliğini gizlemeye çalışıyor.

ABD bile Türkiye'nin *"Kopenhag kriterlerine bir an önce uyumu tamamlamasını"* söylerken, ordunun buna direnmesi mümkün mü? İktidar gücünü korumak için çıkışlar yapmaya, tavizler koparmaya çalışacaktır. Açıklamalarını da bu çerçevede değerlendirmek gerekir.

Türkiye'nin üyelik süreci, ABD ve AB emperyalizminin ortak yönlendirdiği bir süreçtir. Oligarşi kendi içinde iktidarlarını korumak için it dalaşını sürdürürken, esas olarak süreci şekillendiren emperyalizmdir.

Bu Türkiye'nin son hücrasına kadar sömürgeleştirilmesi ve taşeronlaştırılması sürecidir. *"Kopenhag kriterleri... insan hakları... AB'ye girince iş-aş olacak..."* diye kim hal-ki aldatmaya çalışıyorsa, işbirlikçiliği gizlemeye, meşrulaştırmaya çalışıyor demektir. Mandacıdır.

Genelkurmay Susuyor Mu? MHP Konuşuyor Ya!

AB tartışmaları özel olarak idam, anadil tartışmalarında düğümlendirildi.

Bu noktada Genelkurmay *"biz tarafız, konuşmadık... TÜSIAD ile görüşmede uzlaşmadık..."* vb. diyor. Güya genel-

kurmay susuyor, “ordu politikaya bulaşmıyor...”

Genelkurmay esas çıkışlarını büyük oranda MHP'ye yaptırıyor. Bahçeli'nin grup toplantısındaki konuşması, Genelkurmay'ın da düşüncesidir.

AB'ciler tüm konuşmalarında Genelkurmay'a karşı tek bir kelime etmiyor, MHP ile çatışıyor havalarındalar. Ancak Genelkurmay da, konuşanlar da, MHP de muhatabın Genelkurmay-MHP ikilisi olduğunu çok iyi biliyor.

MHP'nin oy hesabıyla Genelkurmay'dan bağımsız gibi görünen çıkışlarının hiçbir önemi yoktur. Bahçeli'nin, **“Devlet kararına uyarız”** açıklaması, geleceği çizginin Genelkurmay çizgisi olduğunu gösteriyor.

MHP, milliyetçilik konusunda artık çocukların bile gülüp geçtiği tam bir kepezelik içindedir. Savunabileceği hiçbir şeyi yoktur. Bütün IMF anlaşmalarının altında imza atmış, karşı çıkıyor görüldüğü AB'ye verilen sözlerin altında onun da imzası var; geriye kalan kendi tabanına yönelik mesajlar ve takiiye ile halkı aldatmaktır.

Uzlaştık.. Uzlaşmadık...

Uzlaştığımızı Söylemedik...

TÜSİAD AB konusunda Genelkurmay ikinci başkanı Yaşar Büyükanıt ile görüştü. Bu görüşmeye ilişkin TÜSİAD Başkanı Tuncay Özilhan, “anadil ve idam konularında görüş birliğine vardık” dedi.

Medya, buradan hareketle, “ordu olumlu, MHP direni-

yor” diye MHP'ye yüklenirken ertesi günü Genelkurmay açıklaması henüz bu kavganın sonuçlanmadığını gösterdi.

Genelkurmay açıklamasında böyle bir uzlaşmanın olmadığını belirterek, TÜSİAD'ın yalan söylediğini ima etti. Hangisi yalan söylüyor çok da önemli değildir; burjuva siyaset sahnesinde yeralan tüm güçler yalan üzerine politika yapar. Generallerin yalancılığı ise onların sıfatları haline gelmiştir.

Genelkurmay açıklamasının ardından bir açıklama yapan TÜSİAD, “biz öyle demedik, sadece ortam nedeniyle duygu birliği var dedik” dedi.

Her iki cephenin asıl sahiplerinin çatışmasının çeşitli biçimlerde süreceği açık. Her ikisi de iktidarını korumak için vuruşlar yapmaya devam edecektir.

Halk Yok, Halkın Çıkarları Yok

Sezer de AB tartışmalarına partiler zirvesi ile katılıyor, “Zulme son verin, halkı aç bırakmaya son verin, IMF'ciliğe son verin, işten atmalara son verin, hukuku yoketmeye son verin” diye neden toplamıyor?

Oligarşi içi kesimlerden AB tartışmalarına şu ya da bu şekilde katılanlara bakın; tümü halkı soymada, soyguna isyan etmesin diye zulmetmede hep birlikteler. Tartıştıkları halkın çıkarları değildir. Oligarşi içi güçlerin iktidar kavgalarında halkın hiçbir çıkarı yoktur. Halka karşı soygun ve zulüm politikalarında hiçbirinin ötekinden farkı yoktur.

28 Şubat'tan 175 İmza'ya

“Sivil Toplum İnsiyatifi” 28 Şubat sürecinde Genelkurmay'ın yarattığı ve politikalarını yaşama geçirmek için kullandığı bir güçtü. Çeşitli parti, sendika, dernek, kurum vs. “sivil toplum” diye piyasaya sürüldü. O süreden sonra zaman zaman kullanılsalar da, devletin resmi politikası, “ne sivil toplumu” oldu.

Şimdi işte o “Sivil Toplum”, kendini yaratan Genelkurmay'a karşı toplandı.

Bu da siyasetin ironisi olsa gerek; Genelkurmay kendi yarattı, şimdi kendine karşı baskı aracı olarak

kullanılıyor.

Burjuvazi, 175 kurumu 5 Haziran'da İstanbul Ceylan Otel'de topladı ve bildiri yayınlattı. “Türkiye'nin yeri Avrupa Birliği'dir, zaman kaybetmeye tahammül yok.” denildi.

Medya “sağcıs-solcusu, işçisi-işvereni...” diye verdi, AB'ciler “Türkiye tarihinde ilk defa” anonsları yaptılar.

Doğru, Türkiye tarihinde ilk defa. Peki ne için? Biz AB'nin sömürgesi olmak istiyoruz demek için. Tüsiad'dan DISK'e, Türk-İş'e kadar, halkın hangi sorunu için 175'i biraraya geldi? Milyonlar işten atılırken, aç kalırken neredeydi bu “Sivil Toplum İnsiyatifi”? Açlıktan bebeklerimiz ölürken yoktular ortada.

Avrupacılara İthaf Olunur

AVRUPA'DA BASKI YASALARI

11 Eylül sonrası gelişmeler, Filistin direnişi, "terör listeleri" Avrupa'nın maskelerini indirdiği, gerçek yüzüyle halkların karşısına çıktığı bir süreç oldu. Avrupa emperyalistleri sadece Amerika'nın yedeğinde halklara karşı açılan savaşa katılmakla kalmıyor, aynı zamanda kendi ülkelerinde de her gün yeni baskı yasaları çıkıyorlar.

Tüm Göçmenler "Terörist"

"Terör yasaları"ndan sonra şimdi de göçmenlere karşı adı konulmamış bir savaş ilan edildi. Ülkelerindeki açlık, baskı, katliamlar yüzünden yurtlarını terk edip Avrupa'ya koşanlar şimdi "terör potansiyeli" olarak görülüyor. Emperyalistler emeğini sömüreceği potansiyelden fazlası sözkonusu olunca,

"terör" demagogisi ile burjuva demokrasisinin çıkarmak zorunda kaldığı özgürlükleri de yoketmeye başladı.

İngiltere
göçmenlere karşı baskının başını

çekiyor. Geçtiğimiz hafta Blair'in isteğiyle oligarşi bir mülteci gemisini vurmuştu. "Solcu" Blair Türkiye ve İtalya'yı tehditle kalmadı, şimdi yeni Göçmen Yasasıyla mülteciliği yok ediyor. BM'nin mültecilerle ilgili anlaşmaları yok sayılarak "iltica başvurusu reddedilenlerin itiraz hakkını beklemeksizin hemen ülkeyi terk etmesi" uygulaması getiriliyor. Çıkarları sözkonusu olunca "uluslararası" yasaların nasıl paspas yapıldığı Filistin'den sonra burada da ortaya çıkıyor.

İtalya, göçe karşı donanmayı seferber edeceğini duyurdu. Parlamentonun alt kanadı göçmenleri ülkeye parmak izlerini alarak sokan yasayı kabul etti. Yasa, polise sınırsız yetkiler veriyor.

Danimarka yabancılar yasasını sıkılaştıran önlemleri almaya başladı bile.

Yine "göçe karşı mücadele" bahanesiyle Şengen uygulaması da fiili olarak yokediliyor. Sınırların kalkması, Avrupa içinde serbest dolaşım anlamına gelen Şengen, küreselleşme karşıtlarının gösterilerini önlemek için zaman zaman askıya

alınmıştı. Şimdi AB'nin İtalya toplantısında aldığı kararla bu uygulama "kaçak göçü önleme" bahanesiyle kalıcılaştırılıyor.

Bu kararla kurulacak olan ortak sınır polisi (**Europol**) için pilot uygulamalar yakında başlayacak. Buna göre, sınırlar daha sıkı korunacak. Sınırların kalktığı Şengen de fiili olarak, -en azından bu aşamada ten rengi Avrupalılara benzemeyenler için- kalkacak. Sonraki aşama ise muhalif görülen tüm Avrupalılar için.

Telefon-İnternet
Dinleme Özgürlüğü

"Özgürlüklerin Avrupası" denilir, insan hakları, hukuk, "bireysel haklar" onlardan sorulurdu. Böyle aldatmışlardı dünyayı. Sırmalar dökülmeye devam ediyor. Şimdi özgürlükleri yoketme özgürlüğü dönemi.

Karen Fogg'un e-maillerinin açıklanmasına karşı "**haberleşme özgürlüğü, kişisel haklar**" diye feryat eden Avrupa Birliği, internet ve telefonları izinsiz dinleme kararı aldı. Buna göre internet ve telefon şirketleri tüm konuşmaları, internet bağlantılarını kaydedecek ve polis istediğinde verecek.

Bağımsızlık, demokrasi, sosyalizm mücadelesi veren devrimcileri "terörist" ilan eden Avrupa'nın gerçeğidir bunlar. Avrupacılar, Avrupa gerçeğini görmekte hala zorlanıyorlarsa, beklemeye devam edebilirler. Her bekleyişlerinde yeni şaşkınlıkları sürecektir.

Emperyalist demokrasinin sınırlarının tekellerin çıkarları ile orantılı olarak belirlendiğini onlar da görecekler. Tekellerin özgürlüğünün tüm özgürlüklerin üzerinde olduğunu Avrupalı kafalar da anlayacak.

"Bask Modeli" Çöktü

İspanya, Bask bölgesindeki ETA'nın siyasi kolu olarak bilinen **Herri Batasuna** partisini yasaklama kararı aldı. Kimi kesimlerin ulusal mücadelelerin karşısına çıkardıkları "Bask Modeli" de 11 Eylül sonrası "terör" demagogisiyle yokediliyor. Yokolan "Bask Modeli" de değildir. Avrupa emperyalizminin göstermelik özgürlüklere, "uzlaşma" masallarıdır. Emperyalistlerle uzlaşmanın tek yol, onların istediği yere gelmektir. Bu olmazsa yasaklardan yasak, imhalarla imha beğenilmelidir.

Bir Kemalist Nasıl Bir Parti İster?

Sırtını Nereye Dayar?

Cumhuriyet gazetesi yazarı Erol Manisalı **“bir parti istiyorum...”** başlıklı yazısıyla, nasıl bir parti istediğini tek tek sıralamış.

En genel hatlarıyla Kemalist bir partiyi anlatmış Erol Manisalı. Kapitalizm dışında düşünememesi gibi, kendi içinde eleştirilecek yanları olmakla birlikte;

IMF'ye, Dünya Bankasına ülkemizi peşkeş çektirmeyen, tekellerin azgın sömürsünün Anadolu'yu bir ahtapot gibi sarmasına izin vermeyen, emperyalizme karşı ulusal kurtuluş savaşı ruhuna sahip olan, halkı aldatan değil halkın olan bir partiye kimsenin itirazı olmaz.

Peki kim, nasıl, hangi kesimlere dayanarak böyle bir partiyi yaratacak?

Halka mı dayanacak, yoksa oligarşi içi güçler arasındaki çelişkilere mi dayanacak? Bu çelişkilerin halkın çıkarları, emperyalizmin istekleri söz konusu olduğunda nasıl bir kenara bırakıldığını anlatmaya gerek yok.

“Sömürge Olalım, Ama...”

Erol Manisalı, Kemalist kimliğiyle bilinen, ordu'yu milli-kemalist gören biri olarak tanınır.

Manisalı'nın bilinen bir başka yönü de, devrimcilere, devletin diliyle “terörist” demesidir. “AB'nin terör listesi” tartışmalarında, AB'yi eleştirme adına üst üste iki yazısında da bunu açık olarak dile getirdi.

Bu devlet, Manisalı'nın, “istiyorum” dediklerinin tam tersini on yıllardır yaşama geçiren devlettir. En başta Manisalı ve onun düşüncesindeki Kemalistlerin durdukları yer itibarıyla böyle bir partiyi yaratması mümkün değildir. “Bizim” dedikleri devlet tüm mekanizmaları, kurumları ile emperyalizme hizmette kusur etmeyen, özellikle Amerikan emperyalizminin hiçbir talimatını geri çevirmeyen bir devlettir. Bu nedenle de hangi parti gelirse gelsin, emperyalizme uşaklık politikalarında zerre kadar değişiklik olmaz.

Kemalistler böyle bir parti istiyorsa, önce, şu bu partiye değil, böyle bir devlete karşı olmak zorundadır. “Bizim devletimiz, cumhuriyetimiz...” dedikleri noktada ne bağımsızlığı, ne de “halkın partisini” yaratmaları mümkün değildir.

Kiminle yaratacak böyle bir partiyi? IMF'nin, AB'nin, Amerika'nın isteğiyle 19 Aralık katliamına komuta eden Osman Özbeklerle mi? Oligarşinin bütün politikalarına yargı alanında on yıllarca destek veren Yekta Güngör Özdenlerle mi? Doğan Güreşlerin ordusuna mı dayanacak? Veli Küçüklerle mi bağımsızlık savaşı verecek?

“Türkiye'yi Avrupa Birliği'ne tek yanlı bağlayıp bu ülkeyi arka bahçe yapmak isteyenlere savaş açsın” istiyor Manisalı.

Kime açacak bu savaşı? AB'cilerle mi? Kim onlar? AB'ye karşı olmadığını durmadan yineleyen ordu mu?

Yoksa bağımsızlık savaşının hemen ardından hedefi, “muassır medeniyetler seviyesi” diye koyup 70 yıldır Avrupa Avrupa diye yatıp kalan düzene mi? Kime savaş açacak Manisalı?

“Tek yanlı...” masalını türlü hesaplarla işleyenler mi bu ülkeyi bağımsız yapacak? Emperyalist tekellerin kurumuna gireceksiniz, hem de bağımsız, “onurunuzla, eğilip bükülmeden...” kalacaksınız öyle mi?

IMF'ci, Susurlukçu Ordu'ya

Dayanarak Bağımsızlık Savunulamaz

Hem böyle bir orduyu milli göreceksin, hem de bağımsızlık diyeceksin, bu mümkün mü? Ordu, ne 1919'ların bağımsızlık savaşı veren ordusudur, ne de millidir. Tam tersine **bütün bağımlılık anlaşmaları, taşeronluk ilişkileri Genelkurmay sayesinde mümkün olmuştur.** Türkiye karasularının Amerikan gemilerine denetlettilmesine izin veren Genelkurmaydan başkası değildir. Genelkurmay'ın izni olmadan hiçbir iktidar böyle bir izni veremez. Manisalıların, desteklediği ordu'nun komutanı, **“IMF bizi yarıyolda bırakmaz”** diyenidir. İlgili ilgisiz her konuda konuşup, emperyalistlere karşı tek bir cümle kuramayan, **“Türkiye'nin en iyi ihracat malı askeridir”** diyenlere sesi çıkmayıp, Amerikan tankları ve İsrail eğitimiyle bu ülkenin devrimcilerini katletmeyi kahramanlık diye sunan, Susurluk'un komuta merkezinde olan, Amerika'nın taşeronu, İsrail'in müttefiki orduya dayanarak mı böyle bir parti kuracaksınız?

**Kapitalizme Karşı Olunmadan
Bağımsızlık Savunulamaz**

Bağımsızlık savunulacaksa, kapitalizme de karşı çıkılacak demektir. "Ulusal sanayimiz... AB'ye tek taraflı bağımlılık...sosyal devlet..." gibi kavramlarla hem kapitalist sistemi savunup hem de bağımsızlıkçı olunamaz. Kemalistlerin kurtuluş savaşından, sömürge Türkiye'ye tarihi, bunun en açık kanıtıdır. Kaldı ki, Amerika'nın "ya bizden yanasınız ya da düşman" diyerek tüm halklara Amerikancı sistemleri dayattığı, başka siyasi-ekonomik sistemleri "terör destekçisi-terörist" ilan ettiği bir dünyada bu çok daha açıktır. Yok, "AB'ye değil de Amerika'ya yüzümüzü dönelim... Her ikisine de değil de Rusya'ya bakalım..." gibi teoriler savunuluyorsa, bunun bağımsızlıkla, ulusallıkla hiçbir ilgisi yoktur.

"Terörist" Olunca Direnecek Misiniz?

Amerikancı düzen, kendi sistemine uymayan tüm güçleri tasfiye ediyor, farklı hiçbir sese tahammül etmiyor, bu açık. Peki diyelim böyle bir parti var ve bağımsızlığı savunuyor. Amerika'ya karşı çıkacak, üslerin kapatılmasını isteyecek, AB'ye boyun eğmeyecek, te-kellerin karşısında yer alacak... sonra da bu düzen böyle bir partiyi izin mi verecek?

O zaman Manisalılar silahı alıp dağa çıkacak mı? Vuruşacak mı, emperyalistlere ve onların her türden işbirlikçilerine karşı? Ordu, "terör" diyerek katliamlara giriştiğinde direnecek mi?

Sorun açık; ya emperyalizme ve Amerikancı düzene karşı savaşırsın, bağımsızlığı savunursun, ya da demagoji ve yalanla halkı oyalama, aldatma oyunu oynarsın. Kemalistlerin, Manisalıların vereceği karar budur.

**Kurtuluş Savaşını Boğmak İsteyen Düzeni
Savunarak Bağımsızlıkçı Olunamaz**

Türkiye'nin bağımsızlığı için onyıllardır kan döken, büyük bedeller ödeyen devrimcileri katleden, Manisalıların savunduğu düzendir, ordu'dur.

Devrimcilerin öncülüğünde savaş, 1919'dan sonra Anadolu topraklarındaki ikinci kurtuluş savaşıdır. IMF'ye, Dünya Bankasına ve onların iktidarına karşı Anadolu topraklarındaki en büyük direniş odağı tartışmasız olarak F tiplerindeki direniştir. Devrimciler NATO'nun Amerika'nın, Oligarşi'nin bağımsızlık savaşını yoketme politikasına karşı direniyorlar.

Bağımsızlığı savunanların, IMF'ye, AB'ye, Amerika'ya ve işbirlikçilerine karşı olanların devrimcilerin yanında yer almaktan başka hiçbir çaresi yoktur. Saflar nettir; ya Amerikancı düzenden yana, ya da halkın, devrimcilerin safında..

"Karasularımızda ABD Gemileri"**Terör Demagojisi
Bağımlılığın Kılıfı**

Yunanistan'ın reddettiği izni Türkiye verdi. Artık Ege'den Akdeniz'e kadar karasularımızda ABD gemileri dolaşacak, istediği gemiyi durduracak, arama yapacak, tutuklayacak...

Hatırlayalım; Amerika bu izni, Yunanistan, İspanya, İtalya ve Türkiye'den istemişti ve gerekçe olarak da, "terörün geçiş noktasının bu bölgeler olması"nı göstermişti.

Tek başına bu örnek bile "terör" demagojisinin nerede, nasıl kullanıldığının ve ne sonuçlar yarattığının kanıtıdır.

Bir ülkenin kendi sınırlarını, emperyalist bir gücün denetimine, jandarmalığına açması, o çokça sözünü ettikleri, "egemenlik hakları"nın kendi elleriyle yokedilmesidir. Zaten böyle bir "egemenlik" onyıllardır yoktu, şimdi aleni hale getirildi. Gerekçe, konjektüre uygun; "terör".

"Terör" dendiği noktada akan suların duracağını düşünüyor oligarşi. "Bağımsızlık" diyenlerin karşısına, "terörist" diye çıkıyor, katlediyor.

"Terör" diyor, kendi askerini satıyor.

"Terör" diyor, İsrail ile anlaşmalar imzalıyor.

"Terör" diyor, Amerika'nın Balkanlar, Ortadoğu, Asya'da taşeronluğunu yapıyor.

"Terör" diyor, karasularını Amerika'ya denetlettiriyor.

"Terör", onursuzluğun, bağımlılığı en arsız haliyle sürdürmenin en geçerli kılıfı haline böyle getiriliyor.

ABD, "sen bu işi yapamıyorsun ben yapacağım..." diyor, "büyük devlet" hiçbir sakınca görmüyor. Yeter ki Amerika, "Türkiye teröre karşı mücadelede en sadık dostumuz" desin, oligarşiye yetiyor. Nerede "terör" yalanını duyarsanız, orada kopkoyu bir Amerikancılık, uşaklık, halk düşmanlığını görün.

KULEDEKİ AYDIN KURTARICI BEKLİYOR

Halka gitmeyen, halkı örgütlemeyen, Anadolu'yu tanımayan, Anadolu'nun yiğitlerini sahiplenmekten kaçan aydın, Avrupa emperyalistlerinden demokrasi, özgürlük, adalet bekliyor.

Bu yol çıkmazdır; hak ve özgürlükleri kazanmanın yolu, örgütlenmek, örgütlemek, taraf olmaktır.

Açılış konuşmasını II Başkanı Vahit Genç'in yaptığı ve F tipleri dışında sözünü etmedik yerde gökte hiçbir şey bırakmadığı ÖDP'nin İstanbul il konferansında *"Türkiye'nin Avrupa Birliği'ne Üyelik Sürecinde Emeğin ve Dayanışmanın Avrupa'sı İçin Mücadele"* başlıklı bir karar tasarısının reddedilmesi bir aydınımızı fena halde şaşırtmış.

"Nasıl olur" diye soruyor. AB'ye girince demokrasi, insan hakları, özgürlükler olacakken, nasıl olur da hem sol olup hem de böyle bir karar reddedilir diyor. Zaten ÖDP dışındaki sosyalistler AB'ye karşıyken nasıl olur da ÖDP de böyle bir şey yapar diye şaşırıyor.

29 Mayıs 2002 tarihli Cumhuriyet'deki köşesinde, ÖDP tasarısının reddedilmesiyle, MHP'nin, Genelturmay'ın politikaları arasında paralellik kuran Oral Çalışlar, AB'ci aydınlar arasında istisna değildir. Bu kafa yapısı, bu mantık, bu düşünce tarzı AB'ci aydının geneline hakimdir.

Emekçiler, insan hakları, demokrasi... diyor ama, kendisi emeğin bin yıllık düşmanı sermaye ile paralellikten rahatsız olmuyor.

Bu arada, "emeğin Avrupa'sı" diyerek AB'ciliğini maskeleyen çalışan ÖDP delegelerinin dahi içine sindiremediği bir karar tasarısında AB'ciliğin daha aleni hale getirildiğini söylemeye gerek yok sanırım.

"Özgürlük ve Adalet Kavgası"nı

AB Mi Veriyor?

AB'ci aydının en bilinen söylemi, AB'den gelecek özgürlük, adalet, insan hakları... Sol da, **"iki yüz yıldır demokrasi, özgürlük ve adalet kavgası yürütüyor."** O zaman sol AB'ci olmalı. Söylenen bu.

Bu ülkede ikiyüz yıldır bir kavganın sürdüğü doğru,

ama bu kavgayı ne AB yürütüyor, ne de AB'ye dayanarak bu kavga sürüyor. Tam tersine Avrupa emperyalistleri Amerika'nın ardından bu kavgayı boğmak, yoketmek için oligarşiye siyasi-ekonomik her türlü desteği veriyor. NATO kararlarından bugüne istenirse bunu çok açık olarak görmek mümkündür. Mesela Susurluk ile ilgili olarak Avrupa'nın ciddi bir itirazını, bu pisliği temizleyip gelin dediğini duyan oldu mu? Yoktur. Kontrgerilla örgütlenmeleri Avrupa'nın da içinde bulunduğu NATO kararlarıyla yaşama geçirildi. Sömürgelelerde sürmesinin bir sakıncası yoktur onlar için. Dökülen kan Avrupalı'nın kanı değil.

O "soğuk savaş yıllarındaydı" mı deniliyor? Bugüne gelelim; 19 Aralık'a bakın, F tiplerine bakın, bu ülkenin doğusunda, batısında halkımızın kimin silahlarıyla, kimin eğittiği katiller tarafından katledildiğine bakın.

Ama kafa bu ülke topraklarının gerçeklerine dönmeyince, bu kavgayı kimin hangi bedellerle sürdürdüğü görülmek istenmeyince, Anadolu halkının kavgasını da AB ile zoraki bir bütünleştirme gündeme geliyor.

Kuleden "Kurtar Bizi Avrupa" Çağrısı

Beyin nasıl AB'ye kilitlenmiş. Başka bir şeyi düşünemiyor; "nasıl olur anlamıyorum" diyor. Tüsiad'ın kampanyalarına imzalar atılıyor, bu ülke insanının bağımsızlık, demokrasi, sosyalizm kavgasında döktüğü kanını yoksayarak "ya AB ya barbarlık" diyor.

Halka gitmiyor, halkın ne düşündüğünü bilmiyor. Kendine gettolar yaratmış o alan içinde dönüp duruyor. Gettonun tek gıdası Avrupa'dan, AB vakıflarından pompalanıyor.

Halkı örgütleme gibi bir derdi yok. Bunu aklının ucundan bile geçirmiyor. Hak ve özgürlükler olacaksa, bunu biz kazanacağız, bunun için gerekirse bedel ödeyeceğiz diyemiyor. Diyemediği gibi, ödeyenlere de direnmenin anlamsızlığını vaaz ediyor. Emperyalizm ve oligarşiye karşı direnişlere karşı çıkıyor.

Karşı çıkmak, "arada" olmanın gereği.

Çıkıyor bir kuleye, oradan başlıyor konuşmaya. Şuna da karşıyım, buna da karşıyım, o yanlış bu yanlış... Kendisi nerede duruyor belli değil.

Böyle bir dünya düzeninde, faşizmin hüküm sür-

düğü bir ülkede gerçekte olmayan bir “arada yer” icat etmiş kendine orada durmaya çalışıyor. “Ne ondan, ne bundan” diye sayıklıyor. Her şeye karşı olduğunu açıklıyor. Şiddete karşı, savaşıya karşı... “Barış” diyor ama, emperyalizmin karşısında barışı nasıl sağlayacak cevabını vermiyor. Zulmün karşısında nasıl direnilecek, bunun cevabını tartışmamak için “karşıyım” deyip çıkıyor.

En çok da “teröre” karşı. Amerika’nın tüm dünya halklarına karşı savaşı ilanının karşısına dikilmiyor, böyle bir çatışmada bile kulesinden ayrılamıyor; “devlet terörüne de, süper güç terörüne de... örgüt terörüne de karşıyız”...

O her şeye karşı.

Karşı olmadığı tek şey Avrupa Birliği.

Çünkü Avrupa Birliği KURTARICI.

AB’ye endeksli politika yapanlar, “nasıl bizi terörist ilan eder” şaşkınlığını yaşıyorlar şimdilerde. Aydınlarımız da aynı şaşkınlıkları yaşayacaklar. Hiçbir şey değişmeyeceğini göreceklər. Bugünün Avrupası bunun en açık kanıtıdır.

Nitekim şimdiden şaşırınlar da yok değil.

AB’cilerin fikir babası **Murat Belge** “Avrupa’da Avrupalı olmak” başlıklı yazısında Amerika ve Avrupa’daki “terör” demagojisiyle çıkarılan yasalara değinip şöyle diyor; “*Bush’u başkan seçmiş Amerika’da yetkililerin oturup ‘tedbir’ diye böyle şeyler düşümlerini herhalde fazla yadırgamamak gerek. Ama Avrupa kurumlarının, örneğin Avrupa Parlamentosu’nun da aynı doğrultuda işler yapması hem daha şaşırtıcı, hem belki daha vahim. Bunun bir açıklaması, aynı 11 Eylül’ün de yardımcı olduğu, Batı’da genel olarak sağ rüzgarın esmeye başlaması olabilir. Batı’da sağ rüzgarın estiğini bize bildiren en şaşmaz gösterge de, Britanya’nın sol partisii!*”

Gerçekte şaşırtıcı olan hiçbir şey yoktur. AB’ciliğin beyin sarsıntılarıdır bunlar. Ama henüz bu sarsıntı bir deprem yaratmış değildir. Bunun için ne kadar bekleyeceklerine de yine o beyin sahipleri değil, beyni yönlendirenlerin karar vermesi “daha vahim” değil midir?

Direnış, Avrupa ve AB’ci Aydın

Direnışin sessizlik içinde boğulmasının temelinde de AB’cilik vardır. Beynini AB’ye endeksleyen aydın ne direnişı anlayabiliyor, ne de emperyalizme karşı böyle görkemli bir direnişin yanına yaklaşabiliyor. Söyleyebildiği tek şey; “yaşam kutsaldır” oluyor. Bunu da nereden öğrendiği malum. Kurtarıcısı sokuyor bu düşünceleri beyinlere. Kendi ülkede direnenlere karşı bu sapkın düşünceleri savun ki, seni kurtarayım

diye vaaz ediyor.

Onun çıkarı var bu düşüncele-
rin boy vermesinde. Tüm dünyada emperyalizme karşı direnişlerin altını bu tür düşüncelerle boşaltmaya çalışıyor, onun hedefi bu. Peki bu ülkenin aydınının bir çıkarı olabilir mi? Statülerini korumanın, koruların, kaygıların dışında ona emperyalistlerin düşüncelerini savundurtan nedir? Bu soruların cevapları mutlaka tartışılmak, görülmek zorundadır.

Direnışin başından bu yana AB’ci aydınların tavrı sadece sessizlikle boğmada değil her konuda karşı-
mıza çıkmıştır. 19 Aralık katliamına Avrupa’nın onay verdiğinin, katliamı desteklediğinin kendi ifadeleri ile alenileşmesiyle birlikte bir sarsıntı yaşamış olsa da beynini oradan hiç kurtaramamıştır.

Katliam öncesinde oda-hücre-koğuş tartışmalarının temelinde karşı-
mıza çıkan da AB’ci kafa yapısıdır. AB, “koğuş kötüdür” demiştir, aydınımız da başlamıştır “koğuşa da karşı olduğunu” anlatmaya. Oligarşı de buradan yüklenerek istediği noktaya getirmiştir onları. Bir anlamda güç almıştır.

Zorla müdahale konusundaki tavırsızlıklarının altındaki de AB’ye teslim edilmiş beyinlerdir. Yeter ki direniş bitsin denilerek yüzlerce insanımızın beyninin yokedilmesi resmen izlenmiştir. Sakat bırakan ya da sakat bırakanlara karşı hiçbir şey yapmayan hekim odalarına karşı tek bir söz söyleyen AB’ci aydın var mıdır? Zulme son verin, işkenceyi durdurun diye meydanlara çıkan bir aydın gören oldu mu?

Yoktur. Hekim odaları da AB’cilik konusunda onlardan farklı değildir. Şimdi “tedavi” şu bu diyerek “insanlık”larını göstermelerinin bu noktada ne anlamı olabilir. Aydınların görevi, sakatlıkları izleyip sonra tedavi edin demek midir?

İleriye Gitmek İçin, Halka Gidin

AB tartışmaları “ne yazık ki demokrasi ve insan hakları konusunda atılacak adımlara kilitlendi. Bu noktada direnenlerle, ileriye gitmek isteyenler arasında bir gerilim ve siyasi mücadele yaşanıyor.” diyor aydın.

Bu mücadelenin özünün oligarşinin iç çatışmaları olduğunu yeniden mi anlatalım? Bunları savunmak için, bunlar için mücadele etmek için, bu çatışmada bir yandan taraf mı olmak gerekiyor? Bu talepleri de içeren hak ve özgürlükler mücadelesini savunabilecek tek güç, devrimci, demokrat, ilericilerdir.

Aydınların “ileriye gitmek” gibi bir sorunu varsa, önce halka gitmeli, halkı örgütlemeli, kuleden inmeli, zulme karşı direnişlerin safında

1984'den 2002'ye...
dalgalanan direniş bayrağımızdır

BİZ HİÇ TESLİM OLMADIK!

**Bir türküdür direniş
boy verir zindanlarda
inatçı bitmez bir gülüş,
bir türküdür direniş
zindanlarda adı
Apo, Fatih, Hasan, Haydar**

"Dört bir yanı demir ve duvarlarla örülü hücrelerinde voltalıyordu. Tavana ve beton zemine sıkıca sabitlenmiş olan bir ranzanın ve onun arkasındaki alafranga tuvaletin dışında hiç bir eşyanın bulunmadığı bir hücrede tutsaktı. İnsana ait tüm güzellikleri yok etmek istercesine, harcı sayısız yasaklarla karılmış olan bu dört duvar arasında O'na yalnızca dört adımlık bir yürüme özgürlüğü tanıdığı zulüm.

Çünkü O... Onurundan taviz vermemişti. Halkını da, insanlığını da unut, canlı bir ceset ol demişlerdi. Hayır, gelecek güzel günlere olan inancını, özlemlerini bir kenara atıp teslim olamaz, diri diri mezara giremezdi.

"Herşey bitti. Bak yapayalnızsın, sana kimsenin bir faydası yok" diye fısıldıyordu mazgal deliğinden bakan bir faşist subay..."

Bu satırları okuyunca, ihtimal, **F tipi** hapishaneler geldi gözlerinizin önüne. Ama hayır. **1984 Türkiye'si**'ne, bundan tam 18 yıl öncesine ait bu satırlar. 1984 Türkiye'si'nde Sağmalcılar Özel Tip hapishanesinin hücrelerindeki bir tutsağı anlatıyor.

Hücredeki tutsak, süresiz açlık grevindedir.

Günler geçecek, süresiz açlık grevini ölüm orucuna dönüştürecek o tutsak.

Dönüştürecek ve mazgaldan "herşey bitti" diyen o subayı, onun temsil ettiği zulmü, dize getirecektir.

Amaç teslim almak:

Araç; TTE veya F Tipi

1982'den itibaren, cunta hapishanelerinde, zulmün adı, bahanesi, gerekçesi, **Tek Tip Elbise**'ydi. 12 Eylül cuntasının ilk ayak sesleri hapishanelerden duyulmuştu. İktidara el koyar koymaz da, hapishanelerde yoğun bir zulüm dönemi başladı. Çünkü cunta da, halkı teslim alma operasyonunun başarısı için, hapishanelerdeki halkın öncülerine boyun eğdirmenin şart olduğunu biliyordu.

Cunta, bir çok tipte hapishaneler yaptırdı hızla. İşken-ce en kaba ve vahşi haliyle uygulanıyordu. 1982'de gündeme getirilen Tek Tip Elbise(TTE), teslim almanın temel

aracı olacaktı. TTE uygulaması, emperyalizmin uzmanlarınca hazırlanan “**rehabilitasyon programı**”nın önemli bir aracıydı. Aynı bugünkü F Tipi hapisaneler gibi.

Tek Tip Elbise, “... *devrimcileri siyasi kimliğinden koparmanın, 'bireysel çıkar ve kaygılar için suç işleyen' adi tutuklular görünümüne sokmanın, dolayısıyla teslim alma sürecinin bir parçasıydı. Bu uygulama... boyunu bükük ve sesi çıkmayan, giydiği 'mavi kefenler' içinde suçluluk psikolojisiyle oligarşinin verdiği cezayı kabul etmiş ve her türlü yaptırıma uyan, cezasını çekmekten başka bir düşüncesi olmayan insanlar yaratma-yı hedefliyordu.*” (Metris Tarihi, Sayfa: 191, 2. baskı)

Yukarıdaki paragrafın başında, “**Tek Tip Elbise**” kelimelerinin yerine “**F Tipi hapisaneler**” kelimelerini koyarsanız da, paragrafın anlamı değişmeyecektir. Tarihi bir tesadüf belki; ya da Ecevit’in oligarşinin düzeninde üstlendiği rolün sonucu; TTE yasasını çıkaran da Ecevit’ti. 1978’de TTE giydirilmesini yasallaştırmıştı. Ama uygulamak kendisine nasip olmadı, TTE giydirmeye göre-vi cuntaya düştü. (Aradan 20 yıl geçtikten sonra, F tip-lerini uygulama işini başkasına bırakmadı Ecevit!)

Amaç, teslim almaktır. TTE ise bunun aracı.

TTE giymeyi reddeden devrimci tutsaklar, işkence-ler, baskılar, yasaklarla karşı karşıya bırakıldılar. İş-kence, günlük uygulamaya dönüştü. Havalandırma, zi-yaret yıllarca yasaklandı. Mahkeme ve hastaneye gidiş-lerde, TTE giymeyenler kışın dondurucu soğukunda don atlet havalandırmalarda bekletildiler. Kitap, gaze-te, radyo, TV yasaklandı. Kalem kağıt bile yasaklandı çoğu dönem. Hücreleri bulunan hapisanelerde hücre-lere atıldılar.

“Sivilleşme”nin zulmü

1983’te cuntanın sivilleşme manevraları çerçevesin-de, seçimler yapıldı. 1984’e girildiğinde, iktidarda, gö-rünürde artık cunta değil, ANAP hükümeti vardı.

“Demokratikleşme” bekliyordu bir çok çevre. Ama hapisanelerde zulüm, alabildiğine dizginsizleşmişti. TTE dayatmasında, ANAP iktidarı cuntanın yarım bıraktığını yapmak için baskıyı tırmandırıyor.

Yine tarihi bir tesadüf(!) 2000’de, AB’ye uyum’un, demokratikleşmenin en çok sözünün edildiği koşullar-da en büyük katliamların gerçekleştirildiği gibi, o za-man da çokça sivilleşmenin, demokrasiye geçmenin sö-zü edilirken, zulüm kendi sınırlarını aşıyordu.

Direnecekti devrimci tutsaklar. Önce “**bekleyelim**” diyen, ardından zulmün boyutları karşısında “**TTE giye-lim**” diyenlere rağmen, direneceklerdi. Çünkü; **inançlarını, iddialarını, siyasi kimliklerini** korumanın başka yolu yoktu.

Aynı dönemde, olumsuz örnekler de vardı. Olumsuz örneğin simgesi, odağı Mamak’tı. Televizyonlarda; as-kerin önünde hazır olda duran ve askere “komutanım” diyen, askerin komutası altında askeri marşlar söyleyip yürüyen “devrimci” tutsakların görüntüleri, cuntanın amacına hizmet ediyor, yığınlığı, pasifizmi, korkuyu büyütüyordu.

Hapisaneler gerçeğinin bu olmadığını, direnenlerin olduğunu tüm dünyaya haykırmak, bu açıdan da gereklidi.

Devrimci Sol ve **TİKB** Davası tutsakları işte bu ko-şullarda ölüm orucu kararı aldılar.

Direnış bayrağı dalgalanıyor zulmün kalelerinde

12 Nisan 1984’de Metris’teki erkek devrimci tut-sakların anonsu duyuldu. Direniş bayrağını açtılar. 13 Nisan’da Metris bayanlar bölümünde ve Sağmalcılar hapisanesinde kalan devrimci tutsaklar da eyleme başladıklarını ilan ettiler.

Süresiz açlık grevine başladığının ilanının ertesi gün, direnişçiler, bir operasyonla koşuşlarından alınıp, Metris’in “Sibiry” bölümündeki koşuşlara götürüle-rek, diğer tutsaklardan tecrit edildiler. Direnişçiler, bu-radaki koşuşlara konulmadan önce, işkenceden geçiril-miş, saçları kesilmiş, sürahi, bardak, bidon gibi tüm günlük ihtiyaç malzemelerine de el konulmuştu.

Direnışin talepleri şunlardı:

- Hapisanelerde baskı ve işkencenin son bulması,
- TTE uygulamasına son verilmesi,
- Sosyal ve yaşamsal hakların verilmesi,
- Infaz sisteminin tutuklular lehine düzeltilmesi,
- Askeri tutuklu statüsü kaldırılarak, siyasi tutuklu-luk haklarının tanınması.

Hiç değişmeyen karalamalar

Sansür koyuydu o zaman, kopkoyu. İktidar, “*Hapishanelerde sorun yok*” diyordu soranlara.

Ama bu koyu sansüre rağmen, direniş tutsak ailelerinin, geleceğin TAYAD’lılarının çabalarıyla, dalga dalga yayılıyordu dışarıda. Cuntanın direnişi kırmak için baş vurduğu tecritler, işkenceler de hiç bir işe yaramamıştı üstelik.

Tutsakların kararlılıkla ölüme yürüyüşü karşısında cunta generalleri, ölüm orucu eyleminin taleplerini gizleyip basına “*Türkiye’yi dünya nezdinde kötülemek, küçük düşürmek istiyorlar*” diye demeçler vermeye başlamışlardı.

Direniş, dışarıda kendini duyurdukça, demagogiler de arttı. İktidar ve başta Tercüman gibi gazeteler olmak üzere burjuva basın, “*Gizli gizli yemek yiyorlar*” diyorlardı, “*Örgüt baskısıyla eyleme katıldılar*” diyorlardı. Orjinal demagogilerinden biri de şöyleydi: “*Zaten ölüm orucu yapanlar idam hükümlüsü*”... Yıllardır aynıydı yalanları. Yıllar geçecek yine aynı demagogilere sarılacaklardı.

Gönüllüler ön siperlerde

“*16 gönüllü, 16 yürek kuşatmaları yarmak için fırılayacak yayından.*”

Hedef zulmün kalbi, zulmün beyni...”

Tutsakların heyecanla bekledikleri 45. gün gelip çatıyor nihayet. Eylemlerinin programına göre, süresiz açlık greviyle sonuç alınamazsa, o gün, ölüm orucuna çevrilecek eylem.

29 Mayıs sabahında, direniş yeni bir evreye giriyor. Ölüm yürüyüşü başlayacak o gün. Hücrelerinin, koşu-larının camlarına çıkıyor tutsaklar. Yüzlerce ağızdan, ölüm orucu anonsu yapılıyor.

“YAŞASIN ÖLÜM ORUCU DİRENİŞİMİZ” sloganıyla cın-lıyor havalandırmalar. Türkiye hapishanelerinin havalandır-maları, ilk kez yankılanıyor bu sloganla. Bu eylem biçimi,

Türkiye devrimci hareketi için yeni bir eylem biçimi.

Devrimci hareketin önderi de içlerinde olmak üzere, onlarca gönüllü, ölüme yattıyor. Şaşıyor düşman. Şaşıyor eylemi izlemekte olan diğer gruplar. Oportü-nizmin teorileri alt üst oluyor.

Cunta yeni bir hamle yapıyor direnişi kırmak için; hedef doğrudan ölüm orucu direnişçileri. Hiç bir yöntem kar etmi-yor. Direniş ilerliyor. direnişçiler hücre hücre eriyor. Eriyen her hücre, kararlılığı büyütüyor, zaferi yakınlaştırıyor.

Cunta en son, direnişçileri hastahaneye kaldırmakta buluyor çareyi.

Hastanede küçük bir radyodan BBC’yi dinliyor direniş-çiler. Cunta generallerinin tüm sansürüne rağmen, Ölüm Orucu en azından dünya kamuoyunda duyulmuş, yakından takip ediliyordu.

Bedenlerle örülen barikatlar

Tarih 14 Haziran. Ölüm orucu ilk şehidini veriyor. “*Beyni acıyla dağılayan, geleceğin umudunu taşıyan bir ses*” ilan ediyor direnişin zaferini:

- Yoldaşlar, Apo şehit oldu.

Abdullah Meral’i, 66. gün, Haydar Başbağ ve M. Fatih Öktülmüş izliyor. Direnişin 73. gününde Hasan Telci şehit düşüyor.

26 Haziran; Kazanan direniş! 75 gün süren direniş, dört şehitle Türkiye tarihindeki yerini alıyor. Dört şehitle, zulmün önüne, artık hiç bir zaman aşamayacağı bir bari-kat kuruluyor.

Cuntanın yarattığı psikolojik ve moral üstünlük, şehit-lerle yıkıldı. Cuntanın zulüm karanlığında ilk aydınlıklar, şehitlerle yaratıldı. Sonraki her direniş, bu aydınlığı daha da büyüttü.

O barikat, o günden bu yana kuruludur hapishaneler-de. Koşullar ne olursa olsun, o barikatlar korunmuş, savu-nulmuştur.

Zulüm saldırdıkça, özgür tutsaklar, aklılarıyla, bedenle-riyle, gerektiğinde cesetleriyle güçlendirdiler o barikadı.

22 yıldır, hapishanelerde baskıların, zulmün biçimi de-ğişti, ama özü hiç değişmedi. 1 Ağustos genelgesi oldu ba-zen adı, bazen Pişmanlık yasası... Özel Tipler, hak gaspla-rı birbirini izledi. Buca’da, Ümraniye’de, Diyarbakır’da, Ulucanlar’da olduğu gibi açık katliamlara dönüştü. Ve ni-hayet 19-22 Aralık’a ve F tiplerine gelindi. İktidarda kim olursa olsun, genelgenin, hapishane tipinin adı ne olursa olsun, amaç hep aynıydı.

Amaç; devrimci tutsakları siyasi kimliğinden soyundura-rak, teslim almak. Alamadılar. Özgür tutsaklar tarihlerin-den aldıkları güç ve onurla, bu son saldırıyı da göğüslediler.

YETKİ KAMU-SEN'E VERİLEMEZ!

✓ Faşist baskılarla, hile, şantaj ve tehditle, memurların mücadeleleriyle kazandıkları gasbedilemez!

✓ Memurlar! Faşist iktidarı teşhir ederek, örgütlenerek, kazanımlarımıza sahip çıkalım!

Mayıs sonu itibarıyla memur sendikalarında üye kayıtları donduruldu, mevcut üyeler Çalışma Bakanlığına bildirildi. Henüz kesinleşmeyen bilgilere göre, üç konfederasyondan KAMU SEN 430 bin, KESK 356 bin, Memur-Sen ise 90 bin üye göstermiş bulunuyorlar.

Hiç kuşku yok ki, memurların mücadelesi, örgütlenmesi, başından bugüne devrimci, demokrat memur sendikaları ve onların oluşturduğu KESK'le hayat buldu. Tüm kazanımlar, 13 yıllık mücadelenin ürünüdür. Bu mücadelede, şu an en çok üyeye

sahip olduğu iddia edilen Kamu-Sen'in en küçük bir katkısı yoktur. Ama devlet ve özellikle de MHP, her türlü tehdit ve baskının kullanıldığı yöntemlerle, memurların devrimci, demokrat sendikal örgütlenmesini tasfiye edip etkisizleştirmek istiyor.

*

KESK Başkanı Sami Evren, üye bildirimlerinden sonra yaptığı açıklamada, "Kamu-Sen'in bildirdiği üye formlarında sahte imzaların olduğunu" belirterek, MHP'li bakanlıklara bağlı işyerlerinde Kamu-Sen üye sayısı üzerinde oyunlar oynandığını

açıkladı.

Evren, toplam 145 bin çalışanın sahte imzalarla, kendi bilgileri dışında Kamu-Sen'e üye yapıldığını belirtti.

*

Memurlar, on küsur yıllık mücadelelerinin kazanımlarının gasbedilmesine seyirci kalmaz. İktidar, MHP teşhir edilmeli, reformizmin bu sonuca yardımcı olan politika ve yöntemleri sorgulanmalıdır. Memur hareketi tarihine, kazanımlarına sahip çıkma ve memur kitlesini örgütleme doğrultusunda yeniden ayağa kalkmalıdır.

"Demokratik kitle örgütü olma; sivil toplum kuruluşu ol" Dayatması Kabul Edilemez!

Memur hareketinin bugünkü durumunu, devrimci memur hareketinden memurlarla konuştuk:

- **"Yetki"li konfederasyon konusunda hangi noktaya gelindi?**

13 yıllık zorlu süreçlerden geçmiş mücadelemizin sonunda gelebildiğimiz noktada işkolları (yasaya göre hizmet kolları) ve konfederasyon düzeyinde "Devlet Gündümlü Sendika" ile başabaş, hatta bazı işkollarında daha az üyemiz olduğu yönünde bilgiler mevcut. Bunun tabii ki pek çok nedeni de var.

- **Size göre bu nedenlerin başlıcaları nelerdir?**

Az önce de belirttim, kamu emekçilerinin 13 yıllık bir hak alma mücadelesi var. Mücadele araçları olan ve süreç içinde pek çok bedellerle, hatta şehitlerle kurulan sendikaları ve çatı örgütlülüğü

olan KESK var. Ayrıca siyasi iktidarların kurduğu ve örgütlemeye çalıştığı TÜRK KAMU-SEN var. Ki bana göre bugün TÜRK KAMU-SEN'in geldiği noktadaki niceliğinin ve işlevinin sorumluluğunu tek başına siyasi iktidarlara ya da örgütlülüğümüzün dışındaki birilerine yıkmak gerçek dışı olur. KESK yönetiminin reformist yapısı ve politikaları, "siyasi iktidarların öz evladı TÜRK KAMU-SEN'in çeşitli platformlarda meşrulaştırılmasına, ciddi bir politik öngörüsüzlük ya da tercih olarak, çanak tutmuştur. Devrimci sendikacıların tüm uyarı ve çabaları sonuç vermemiş; örneğin Emek Platformu içerisinde bulunmasının bu oluşumun tabanını örgütleyebilmek adına sorgulanmaksızın kabul edilmesinin sonucu tam da söylediğimiz gibi olmuştur. Tabansız TÜRK KAMU-SEN'in ege-men güçlerin tüm olanaklarını kullanımına bir de KESK yönetiminin icazetçi, öngörüsüzlük politikalarının yarattığı boşluk eklenince bugüne gelinmesi doğal görünüyor.

- **TÜRK KAMU-SEN nasıl olanaklar kullanıyor, biraz açar mısınız?**

"Sarı" ve "faşist" sendika"lar aracılığıyla sınıf

mücadelelerini etkisizleştirme yöntemi zaten ülkemizde '80 öncesi Türk-İş ve MİSK örneğinde denenmişti. Şimdi **devletin** daha açık bir müdahalesi söz konusudur. Kamu-Sen, dolaylı değil, doğrudan bir "**devlet sendikası**" örgütlenme girişimidir. Kamu-Sen de '90'lı yıllarda mücadelemizi bölmek için bizzat devletin üst düzey bürokratlarınca kuruldu ve tepeden aşağı örgütlenmeye çalışıldı. Mücadelemizi bölebilmek için alabildiğine kirli yöntemler kullanılıyor, milli-manevi değerler iğdiş edilip ahlak dışı bir şekilde argüman olarak kullanılıyor. Yetmezse baskı, sürgün, ceza tehditleri, resmi yazışmalar devreye giriyor, o da yetmezse siyasi iktidarın bir bakanı çıkıp açıkça TÜRK KAMU-SEN'in kendisine bağlı kurumlarda örgütlenmesi için talimatlar buyurabiliyor.

Bakanları böyle yapıyorken amirlerinin neler yapacağı tahmin edilebilir. Bir iki örnek verelim yeterli. Bazı birimlerde özlük servislerinden personel listeleri alınıp, üye formlarına kimlik bilgileri yazılarak ilgili kişinin bilgisi dışında imzası da taklit edilince üyelik tamam! Ya da aday memurların üyelikleri mümkün olmamasına rağmen üye yapılabiliyor. Gizli kapaklı, gayrimeşru bir örgütlenme modeli bu, açıkça **çete örgütlenme** modeli.

-KESK'in tavrı ne bu uygulamalara karşı?

İlginçtir. Bu karalamalara, ayak oyunlarına karşı çok somut bir pratik yok KESK'te. Mesela bir broşür dolaştırılmakta ortalıkta, "**Basında KESK Gerçeği**" adında. Kimin yazdığı, nerede basıldığı, sorumlusu belirtilmemiş olan açık bir **kontra** faaliyet. Savcılığa suç duyurusunda bulunuluyor bunun için. Ötesinde tüm bu karalama ve saldırı hatta bazı yerlerde fiziki saldırı politikaları için şöyle yeterince net bir cevap, bir karşı duruş yok. Çokça ifade edilen "fiili meşru mücadele"ye ne oldu diye sorulunca da geçiriliyor.

KESK yönetiminde "sahte sendika yasası"nın çıkarılması sürecinde açıktan ifade edilemeyen "kanıksama hali", artık nettir. Her ne kadar "bu yasaya KESK sığmaz" deniyorsa da görünen o ki açık bir "adaptasyon hali" yaşandı. Kongreler sürecinde KESK'in geçmişini değerlendirme, eleştirilerinden dersler çıkarma ve mücadelenin geleceğini planlama yapılmadığı gibi, -belki de tam siyasal iktidarların istediği mecrada- bu yasaya uyarlanma hali görüldü. Bu bile başlı başına sistemin icazet verdiği "**demokratik kitle örgütü olma; sivil toplum kuruluşu ol!**" mantığına denk düşen bir yönelimdir.

-Peki, "Devlet Gündümlü" TÜRK KAMU-SEN'in

kongreleri nasıl geçti?

Evlere şenlik diye bir deyim vardır hani. KESK'in yapamadığı-yapamayacağı kadar açık ortaya saçıldı tüm pislik. 2002 Ocak ayının son haftası burjuva medyaya bile baksak yeter. Zira onlar bile yazmak zorunda kaldılar gelişmeleri. Bu haberlere göre; işlevini yerine getiremeyen Kamu-Sen Genel Başkanı Resul AKAY, **MHP** liderinin talimatı üzerine "azledildi". Kendisini desteklemesi muhtemel olan delegeler ülkü ocaklarından gelen silahlı kişiler tarafından kongre salonundan kaçırıldı. Üzerlerindeki baskıyı bir kısmı Nazi toplama kamplarına atıf yaparak "**Sobibor Kampı**" diye tanımlıyordu. Yani tam da bilinen **çete metotlarının** her türlü, "memurların hakkını alacak olan!!!" bir "sendika"da uygulandı, şaşırmadı aslında kimse, ne de olsa arka bahçeydi. Bu rezaleti tüm ülke görsün diyordu Resul AKAY, günaydın!

"İşçi-işveren ortaklığı" değil, Patronlarla Düzen Sendikacılarının Ortaklığı

Avrupacılık, veya başka deyişle, mandacılık, patronları ve düzen sendikacılarını bir araya getirdi. Patronlar ve sendikacılar, hükümete "Cesur ve yapıcı olun" diye sesleniyorlardı. Cesur ve yapıcı olunmasını istedikleri konu ise, AB'ye girme konusu.

Basında "işçi-işveren ortaklığı" diye sunuldu bu birlik. Oysa işçilere kimse bir şey sormamıştı. Ortaklık yapan, devlet, düzen sendikacılarıydı.

"Türkiye-AB Karma İstişare Komitesi"ni oluşturan bu "**ortaklar**" arasında bakın kimler var? Türk-İş, Hak-İş, DISK Genel Başkanları, TOBB, Türkiye Bankalar Birliği, TİSK gibi patron örgütlerinin ve TZOB, TESK, TMMOB'un temsilcileri.

Aynı "**ortaklar**" niye hükümete, "**IMF'ye karşı cesur olun, hayır deyin!**" diye bir deklarasyon yayınlamıyorlar?

Biri çıkıp, hadi böyle bir deklarasyon yayınlayalım dese, patronlar karşı çıkacak. O zaman açık ki, bunların çıkarları aynı değil. O zaman, demek ki, bu "ortaklar"dan bir kısmı, kendi temsil ettiği kesimin çıkarlarına ihanet ediyor?

İhanet edenler, belli ki, patronlar değil, sendikacılar!

POLİS KENDİNİ ANLATIYOR: “Ben Hukuk Dinlemem” “Ben Yasalara Uymam” “Ben İşkence Özgürlüğü İstiyorum”

Polis akademisinin İstanbul ve Ankara polisi üzerinde İngiliz üniversiteleri ile Marmara Üniversitesine yaptırıldığı “Yakalama ve gözaltına alma sırasında sanık haklarının kullandırılması” konulu anketin sonuçları, 31 Mayıs tarihli Milliyet’de yayınlandı.

Üç temel soru üzerinden yapılan anketin ortaya çıkardığı gerçek, polisin, kendi yasalarına uymadığını, uymak istemediğini, yasadışı sorgulamayı, işkenceciliği tek yol olarak gördüğünü ortaya koydu.

Katletme, işkence yapma, suç işleme özgürlüğünü sonuna kadar kullanan polis istiyor ki, göstermelik dahi olsa hiçbir kanun, hukuk tarafından sınırlanmayalım.

“Yasal Hak Zaman Kaybettirir”

Ankette denek olarak kullanılan 679 polise soruluyor: “Şüpheliye **susma hakkının** hatırlatılması suçun araştırılmasını engeller mi?”

Polisin yüzde 39’u, “**zaman kaybına** neden olur, **Susma hakkını öğrenirse** suçun araştırılması zorlaşır” gerekçesiyle evet dedi.

“Hayır” diyen yüzde 61’lik kesim sanılmasın ki, susma hakkının kullanılmasını savunuyor, onlar da şu gerekçeyle “hayır” diyor; “Susarsa suçlu sayılır, **susma hakkının** soruşturmayı aleyhine döndüreceğinin farkındadır.”

Yasal bir hakkı kullananlara karşı, işkencecilerin “ne susma hakkı lan...” dediğinin binlerce örneği vardır. Bunlar açıklandığında polis her zaman inkar etme yolunu seçmiş, yasalara ne kadar saygılı olduklarını anlatmıştır. İşte anket, işte gerçek ortada. Resmi olarak yapılan bir ankete bu cevapları veren kafanın işkence hücrelerinde neler yaptığını anlatmaya bile gerek yoktur.

Yasal olarak tanınan bir hakkı, “suçun” kabul edilmesi şeklinde yorumlayan kafa, sadece polise ait değildir. Onların güç aldıkları, DGM’ler bu yasadışılık içinde işler. Binlerce DGM dosyasında susma hakkı, “örgüt tavrı” olarak değerlendirilmiş ve tutuklamalar, cezalar sadece bu nedenle verilmiştir.

Devam edelim polis anketine...

“Kaybetme Silahımızı Bırakmayız”

“Şüpheli ya da sanığa bir yakınıyla **haberleşme hakkı** olduğunun hatırlatılması suçun araştırılmasını engeller mi?” sorusuna da büyük oranda “gerek yok...” “yakınları delilleri karartır” gibi gerekçelerle karşı çıkıyor polisler.

“Kaybetme” politikasından, yasal olarak tanınandan daha uzun süre işkencede tutma silahından vazgeçmek istemiyor polis. Bunun için kimsenin haberi olmasın, ben istediğim zaman mahkemeye çıkarayım, istemediğimde işkenceye devam edeyim istiyor. DGM’lerin bu konuda polisin “elini soğutmadığı” onbinlerce örnekle sabittir.

“Avukat Psikolojimizi Bozuyor”

Anketin bir başka sorusu: “Avukatın gözaltı birimine gelmesi hukuki yardımda bulunması, suçun araştırılmasını engeller mi?”

Yüzde 36’sı “**avukat polisin psikolojisini bozuyor, suç ortaklarına bilgi taşıyor, şüpheliyle ortak hareket ediyor**” gerekçeleriyle “evet” derken, Yüzde 20’si “**sanığa susma hakkını hatırlatır**” diyerek karşı çıkıyor. Yüzde 27’lik bir kesim ise, “bilgiçlik yapar” diyerek karşı çıkıyor.

Avukatlar, özellikle DGM davalarına giren avukatlar, polisin gözünde öteden beri “terörist”tir. Bunun için elinde bir delil, belge olmasına da gerek yoktur; hukuk mu diyor, devrimcilerin hakkını mı savunuyor, polise kendi yasalarını

mı hatırlatıyor; terörist olması için yeter de artar bile.

Aslında çok da yoruma gerek olmayan sonuçlar bunlar. Kartal Hastanesindeki müvekkillerini görmeye giden avukata, savcının “örgüt talimatlarını iletiyorsunuz” diyerek izin vermediği bir ülkede, polis de, ne hukuku, ne yasası, bırakın istediğimiz gibi işkence yapalım der.

İki büyük kentte, yani bir anlamda en fazla denetime, sözde eğitime tabi tutuldukları yerdeki polisler bunları söylüyorsa, Anadolu kentlerindeki yasadışılığı düşünün; kanun da yasa da her şey biz dediklerine şüphe var mı?

Peki nereden alıyorlar bu cüreti? İktidardan, MGK’dan, Susurluk devletinden. Devlet yasaları çıkarıyor, ama uygulamada polise, “siz bakmayın, bunlara uymayın, bildiğinizi yapın” diyor. İşkenceciler, katiller ödüllendiriliyor.

Ve bunlar bir koro halinde hak ve özgürlük mücadelelerine “terörizm” diyor.

Susma Hakkı, Yasal Meşru Bir Haktır; KULLANALIM !

Anket sonuçları özellikle “susma hakkı” konusunda polisin açık bir hukuksuzluğunu ortaya koyuyor. Susma hakkı mevcut yasalara göre tanınmış bir haktır. Polisin, “örgüt tavrı” demagojileri ile bu hakkı kullandırmamasına izin verilmemelidir.

Komploculukları, işkencecilikleri, iftira, yalan kampanyaları aleni hale gelen polisin kullandırmayı istemediği “Susma Hakkı” DGM’ler dışındaki mahkemelerin görev alanlarında çok daha geniş olmasına karşın, DGM kapsamında da şu madde ile düzenlenmiş bir haktır:

“Sorgunun iptidasında kendisine isnat edilen suçun neden ibaret olduğu sanığa bildirilir. Bu hususta cevap vermek isteyip istemediği sorulur...” (3842 sayılı kanunun 31/1 bendindeki, 135. madde)

Gözaltındaki kişi, cevap vermiyorsa, işkence yapılır demiyor, tam tersine yine kendi yasaları ile işkenceyi suç sayıyor;

“İfade verenin ve sanığın beyanı özgür ifadesine dayanmalıdır. Bunu engelleyici nitelikte kötü davranma, işkence, zorla ilaç verme, yorma, aldatma, bedensel cebir, ve şiddette bulunma, bazı araçlar uygulama gibi iradeyi bozan bedeni veya ruhi müdahaleler yapılamaz.

Kanuna aykırı bir menfaat vaat edilemez.

Yukarıdaki fıkralarda belirtilen yasak yöntemlerle elde edilen ifadeler rıza olsa dahi delil olarak değerlendirilemez.”

Uyutmama işkencesinden, falakaya, askıya kadar tüm işkence yöntemleri düzenin bu yasalarına rağmen sürüyor. İşkenceciler kendi yasalarını hatırlatalım, meşru hakkımızı, tüm hukuksuzluklarına karşın kullanalım. Meşruluğumuzun kaynağı, tek başına bu yasalar da değildir; en büyük kaynak, sömürü ve zulme karşı mücadelenin kendisidir.

çözüm

Sorun varsa Çözümü de vardır

İşkence Nasıl Önlenir?

“İşkenceyi önleme...” adına, işkencenin devlet politikası olmadığını kanıtlama adına, sayısız eğitim toplantısı yapılır, sayısız kitap-broşür basılır, bakanlıklar tashih edilir, işkenceye verilen AİHM’deki para cezalarının işkencecilere ödtirilmesi şovları yapılır, zaman zaman Manisa davası gibi simgesel davalarla işkenceye ne kadar karşı olunduğu anlatılmak istenir...

Ama bunların hiçbirisi kimseyi inandırmaz.

Çünkü işkence devletin muhalif güçlere karşı kullandığı temel politikasıdır. Çünkü herkes, yazılı yasaların değil, polis devletinin kanunlarının geçerli olduğunu bilir. Yasalara işkencenin suç olduğunu yazılmasının, susma hakkının varlığının yazılmasının hiçbir anlamı olmadığını yaşayarak bilir.

İşkencenin ortadan kalkması düzenin kökten değişmesi ile ilgili bir sorundur, ancak tüm düzenlerde işkence istenirse önlenemez. İşkence devlet politikası değil deniyorsa, işkenceyi önlemenin yolu da var demektir. Nasıl mı?

Halk Anayasası Taslağı’ndan geçici hükümler bölümünden özetleyelim:

Madde 6- İşkence yapanlar, yaptırımlar, insan haklarını çiğneyenler, infaz ve katliamların, kayıpların sorumluları derhal tutuklanacak; işkenceye uğrayan, yakınları öldürülen, iktidarların halka karşı politikalarından dolayı zarar gören herkesin kendini ifade edebileceği, suçları kanıtlayıp suçluları teşhis edebileceği bir platformda yargılanarak cezalandırılacaklardır...

Madde 7- Siyasi Şubeler, MİT Merkezleri, karakollar, Jandarma birlikleri ve gizli kontrgerilla üslerindeki tüm işkence aletleri halkın gözü önünde imha edilecek; bu kurumların tümü lağvedilecektir.

İşte işkenceyi önlemenin yolları; bu düzen yapabiliyor mu tüm bunları; işkencecileri tutuklayabiliyor mu, cezalandırabiliyor mu? Yapmıyorsa, ben işkenceci bir devletim diyordur.

GÖÇ ve İŞSİZLİK 3

Yoksulluğun ve Zülmün Sürgünleri

Asimilasyon sürgünlerini, Marshall sürgünlerini, OHAL sürgünlerini anlattık ilk iki bölümde. Bu bölümde yoksulluğun sürgünlerini anlatacağız.

Sonraki bölümde ise, **ufukta görünen göç dalgasını** ele alacağız. Evet, basında, TV'lerde hep "**geriye dönüş**" tartışılıyor ama geriye dönenler devede kulak bile değil. Geriye dönüş değil, yeni büyük göç dalgaları bekliyor Türkiye'yi. Bugünkü göç rakamlarını, ve tabii işsizlik rakamlarını ikiye, belki üçe, dörde katlayacak yeni bir göç dalgası. Bu dalga uygulanmakta olan IMF programının sonucu olacak.

Ufuktaki göç dalgasına dikkat çekişimiz şundan; bu demektir ki, burada sıralanan tüm sorunlar, olumsuzluklar, yarın katlanarak büyüyecektir. Bizim şimdi anlattıklarımız, yarın yaşanacakların yanında, göç ve işsizliğin ancak "ön sonuçları" olarak görülebilir.

Yoksulluğun Sürgünleri...

Kürt göçü, kuşkusuz göç denilince ilk akla gelir. Ama ülkemizde, ekonomik nedenlerden, yani daha başka deyişle işsizlikten, topraksızlıktan, yoksulluktan kaynaklanan göçler de çok büyük boyutlardadır.

En çok göç veren iller bunu gösteriyor:

İstatistikler, "**en çok göç veren ilk on şehir**" olarak şu illerimizi sayıyor: **Tunceli, Bayburt, Gümüşhane, Erzincan, Çankırı, Kars, Sivas, Sinop, Artvin, Kastamonu.**

Göçün devasa boyutları, nüfus dağılımı rakamlarında da çok çarpıcı ve çarpık tablolar yaratmıştır. Mesela, Erzincan doğumlu 464 bin kişinin yarısı Erzincan dışında yaşamaktadır. Bunların da 150 bini İstanbul'da. En çok göç veren illerden biri olan Karslılar da aynı durumda. Karslıların gerçek nüfusu, 1 milyon 100 bin civarında. Ve bunların da yarısına yakını, 500 bini başka şehirlerde yaşıyor. Sadece İstanbul'da 215 bin Karslı var. Sivaslılar da İstanbul'da "büyük çoğunluk" oluşturan kesimlerden biri. 317 bin Sivaslı İstanbul'da yaşıyor.

Kapitalistleşme, kendi doğal gelişimi içinde zaten kırsal alan nüfusunu azaltan bir sonuç yaratır. Doğal

gelişmesi içinde bu kır nüfusu, şehirlerde istihdam edilir. Ama gelişen çarpık kapitalizmse, kırsal alan nüfusunu azaltır ama onları şehirlerde tam olarak istihdam edemez. Ve ortaya dev ölçeklerde işsizlik çıkar. Ülkemizde de böyle olmuştur.

Azalan köylülük...

1950'li yılların başında Türkiye nüfusu 20 milyon'dur. Bu nüfusun yüzde 80'ini köylüler oluşturuyordu. Köylülüğün o günkü durumu, 60'lı, 70'li yıllar boyunca yaşanan **göçün nedenini** de ortaya koyar. Köylülüğün **yüzde 67'si topraksız ve az topraklı** köylülerdi. Ülke nüfusunun çok büyük bölümünü oluşturan köylüler, tarıma elverişli toprakların ancak **yüzde 18,6'sından** yararlanabiliyordu. Verimli topraklar, büyük toprak ağalarının, zengin köylülerin elinde toplanmıştı.

Kısacası, köylülüğün büyük bölümü topraksızdı, toprağı olanların toprağı ise çoraktı... Bu köylülük göç etmeyip de ne yapacaktı?

1980'e geldiğinde kırdaki nüfus oranı yüzde 55-60'a kadar düşmüştür. Bu düşüş, 1980'de yönetime el koyan 12 Eylül cuntasının uygulamaları sonucu daha da hızlanacaktır. Çünkü, 24 Ocak kararları diye anılan meşhur IMF programının uygulanması sonucu, küçük üreticinin elindeki toprak daha da küçülür, dahası, girdi fiyatlarının artmasıyla artık verimli üretim yapamaz hale gelir. Hayvancılık, giderek büyük sermaye gerektiren bir sektöre dönüşür. Bu ekonomik politikalara kırsal alandaki jandarma baskısı ve özellikle Doğu'da ulusal baskı da eklenince, kırsal alandaki nüfus yüzde elliler civarına kadar düşer...

Çoğalan işsizlik

Azalan köylülük, çoğalan işsizlik demektir. Kırsal alan nüfusunun azalmasıyla, işsizliğe ilişkin rakamların büyümesi birbirine paraleldir.

Göç ve işsizlik rakamları, çarpık kapitalizme bağlı olarak, olağanüstü boyutlarda olmuştur. "Gelişmiş", başka deyişle, kapitalizmin kendi iç dinamiğiyle geliştiği ülkelerde **yüzde 5** oranında olan göç, ülkemizde **yüzde 30**'lar civarındadır. Belki daha fazlası... Yani halkımızın yüzde 30'dan fazlası, şu veya bu nedenle yerinden yurdundan koparılmıştır. Ülkemizin hemen her şehrinde rastlanan gecekondular her şeyi anlatmaktadır zaten.

Ülkemizdeki işsizlik rakamları her zaman "tahmini" olmuştur; çünkü ne bunu kayıt altına alacak bir işsizlik sigortası vardır, ne de devletin işsizliği ortadan kaldırmaya yönelik planları. Tek "resmi" rakam, İş ve İşçi Bulma Kurumu rakamlarıdır ki, bu buzdağının ancak su üstünde kalan kısmıdır.

Hemen hiç bir dönem yüzde onların altına inmeyen işsizlik oranı, Uluslararası Çalışma Örgütü'nün (ILO) hazırladığı "Dünya İstihdam Raporu"na göre 1998'de **yüzde 26.1**'e ulaşmıştır. Bu dünya çapında rekor denebilecek bir orandır.

Türkiye İş Kurumu (İş-Kur) tarafından yapılan son açıklamalardan birinde, "*kayıtlı işsiz sayısında son 1 yılda **yüzde 4.47** oranında artış olduğu*" belirtiliyordu. Yani bugün toplam olarak bu oranın yüzde 30'u aştığını söylemek mümkün. İşsiz sayısı ise, yaklaşık bir rakamla, **10 MİLYON**!

Türkiye'de bugün 15-24 yaş grubunda 12.5 milyon genç var. Bu 12.5 milyonun **7 milyonu işsiz**, 5.5 milyonu ise çalışır durumda. Yani genç nüfusun yarısından fazlası boş, işsiz.

Bir örgütsüzleştirme, asimile etme aracı olarak göç

Göç, beraberinde yoğun bir sömürüyü ve yoğun bir kültürel değişimi de beraberinde getiriyor. Bu kültürel değişimin "**olumlu**" yönde olduğunu söylemek ise, mümkün değil. Kapitalizmin yoz kültürü, işsiz, çaresiz, güvencesiz geniş kitleleri pençesine almakta fazla zorlanmıyor.

Bakmayın siz egemen sınıfların "gecekondulardan" şikayet eder göründüklerine. Onlar bile bile bu sonucu yaratıyorlar. Böylelikle, düzen bir taşla bir kaç kuş vurmuş oluyor. Yoğun göç ve milyonları bulan işsizlik, pat-

Göçedenler Anlatıyor:

"Yüz sene de burada kalsam gine alışmam"

Mehmet Rahim GÜRCEĞİZ, Ağrı-Doğubeyazıt-Günyolu'dan göçetmiş İstanbul'a. 33 yaşında. Göç edeli henüz iki yıl olmuş. Öyküsünün bundan sonrasını kendi ağzından dinleyelim:

- **Ekmek ve Adalet: Neden göç ettiniz?**

Mehmet Rahim Gürceğiz: İşsizlikten ve bir de olaylar dolayısıyla, devletin baskılarından mecbur kaldık buraya göç ettik. İki yıl oldu.

- **Köyünüzden ayrıldığınız an neler düşündünüz?**

Valla hayal kırıklığıyla ayrıldık oradan. İşte orada çok özölçürüz tabii, memleketimizdir, toprağımızdır. Oradan ayrıldığımız zaman üzülerken ayrıldık yani kendi keyfimizle ayrılmadık.

- **Buraya kolay alıştınız mı?**

Alışması zordur. Ben yüz sene de burada kalsam gine alışmam. Kendi memleketime alışkınım. Yüz sene de burada kalsam gene de bura hoşuma gitmiyor.

- **Buraya geldikten sonra karşılaştığınız en önemli sorunlar nelerdi?**

En çok işsizlik ve çaresizliklerle karşılaştım. En sonunda milletin yardımıyla bu hale geldim. Heç benim bir varlığım bir dayanacağım bir yer yoktu. Ev kiradır zaten bakkal kiradır. Hep milletin yardımıyla bu hale geldim. O da yalnız şu anda da gene zor durumdayım.

- **Göçetmişsiniz... ekonomik sıkıntı... Bütün bunların aile içindeki yansımaları nasıl oluyor?**

Vallahi aile içinde iyi de değil, kötü de değil. Tabii kötü etkileniyor. Komşulara bakarken, diğer millete bakarken kötü etkileniyor. Herşeye onlara bakarken üzüldüyör tabii insan. İhtiyaçlar alınmadan... Sıkıntılar var. Ev içinde problem oluyor.

- **Kültürünüz, gelenekleriniz, yaşam tarzınız ne kadar değişti? İyi yönde mi, kötü yönde mi?**

Şu anda kültür ve şeyle hiçbirşeyimiz değişmedi. Aynı örf ve adetlerimizle devam ediyoruz. Aynı o şekilde devam ederiz.

ronlara büyük bir manevra alanı kazandırıyor. Oligarşı bu kitleleri kendi değerlerinden, inançlarından koparmış, kapitalizmin yoz kültürünün batağına şu veya bu oranda çekmiş oluyor. (Tabii, mücadele sonucunda oligarşinin istemediğı ve kaçınmayacağı sonuçları da var bu gelişmenin. Şehirlere “sürülen” kitlelerin şehirlerde devrimcilerin önderliğinde bir muhalefet ve direniş odağı olması, “sürülen” Kürt halkının bir bölümünde hızlı bir asimilasyon yaşanırken, bir bölümünde de ulusal kimliğine daha fazla sahip çıkma eğiliminin gelişmesi, göçlerin oligarşı açısından “istenmeyen” ve kaçınılmaz sonuçlar da doğurduğu bazı yanlardır.)

İşçilerin mücadelesinin ve örgütlenmesinin etkisizleştirilmesinde, göç ve işsizlik büyük bir rol oynamıştır. İşçi sınıfının örgütlülüğünü dağıtmaya yönelik işten çıkarmaların, sendikasılaştırmanın 1990’lı yılların başlarında yoğunlaşmasıyla, aynı yılların yoğun göç dönemine denk gelmesi tesadüf değildir.

Hemşehriciliğin gücü ve kaçınılmazlığı

Göçettirilen insan, geldiğı yerde sürgündür; yalnız, dayanıksızdır. Onları “tek başına” olmaktan kurtaracak tek şey ise, örgütlenmedir.

Ama nasıl bir örgütlenme?

Pek çok gecekondü bölgesinde, devrimcilerin halkı örgütlemesiyle, göçedenler, o çaresizlikten, güçsüzlükten kurtulmuş, devletin baskıları karşısında asgari düzeyde bir direnme gücü oluşturabilmişlerdir. Ama tabii, devrimci örgütlenme, oligarşinin göçettirdiğı kitleler üzerindeki sömürü, örgütsüzleştirme, asimilasyon politikalarını bozduğu için, devlet tüm gücüyle bu örgütlenmelerin önüne geçmeye çalışmıştır.

Göçedenlerin bir başka örgütlülüğü, yöre dernekleridir. Mesela, İstanbul’daki derneklerin çok büyük bir bölümü, yöre dernekleridir. Bunların çoğu, herhangi bir ekonomik, siyasi, sosyal dayanışmayı sağlamak amacından uzak, daha çok belli çevrelere rant sağlayan, “hemşerileri” oyun masaları etrafında bir araya getirmekten başka rolü olmayan dernekler olsa da, bu ölçüde yaygın oluşları, hemşeriliğin, göçeden kitleler için önemli bir sığınak olduğunu gösterir.

Göçeden herkesin, ekonomik, sosyal, kültürel dayanışmaya ihtiyacı vardır. Bu ihtiyacı “cevap” veren bir kesim de tarikatlardır. Devrimcilerin halkın dayanışmasını örgütlemesine karşı her türlü baskı, yasak ve zulme baş-

Eğer Doğu tarafı değişirse memleketimize geri göç ederiz.

- Burada kendinizi yabancı gibi mi görüyorsunuz, veya siz ya yabancı gibi mi görüyorlar?

Şu anda bizi tabii yabancı gibi görüyorlar.

- Siz kendinizi nasıl görüyorsunuz?

Tabii biz de bu ortama pek alışamamışız.

**“Hayvanda sınır vardır,
bu insanlarda sınır yoktur.”**

- Buraların yaşayışını nasıl görüyorsunuz?

Valla şu ortamda bu ahlak değil. Gitgide insan hayvanlaşıyor. Yine hayvanda sınır vardır, bu insanlarda sınır yoktur. Türkiye’nin de İstanbul’un da durumu işte, Şimdi burası Aksaray’dır, benim görüşüme göre fuhuş batağına batmıştır. Doğru dürüst bir aile düzeni zor kalmıştır... Yani batmak zorunda, ben bu ahlakı hiç sevmiyorum... Maalesef Türkiye’nin işleri hep ayak kaydırmadır. Büyüklüklerden zengin olanları zaten kendini kurtarıyor. Bana gelince ben zaten fakir adamım, yaka paça hapse atarlar. Bu kesindir.

- Geri dönmek ister misiniz?

Zaten ben o durumlar eğer devlet kanalıyla düzelirse, barış gelirse tabii memleketime dönerim. Burda kalmayı tercih edemiyorum. Çünkü 77 millet istanbuldadır. Çoğu da yabancısıdır. Bu yabancılar bizi kötü yola teşvik ediyor.

- Hala memleketinle bağların var mı?

Kopuk değilim. Anam babam ordadır. Tabii şu anda hayallerim daha oradadır. Burada kendimi misafir hissediyorum. Sonunda göçüp gideceğiz.

- Neyini özlüyorsun memleketinin?

Memleketimiz tabii. Kuşu bir kafese koymuşlar ah vatan ah vatan demiş. Padişah demiş yav bu kuşu serbest bırakın, bu vatan neymiş görelim. Kuşu serbest bırakınca kuş uçuyor, biri bunu takip ediyor. Kuş gidiyor gidiyor, bir kayanın başına konuyor. O zaman “Allahım” diyor şükür ediyor, ben memleketime geldim diye. O da diyor yav allahını seversen senin anan da vatanın da bu kayaymış?

Herkes kendi vatanını kendi toprağını, kendi şeyini öz-lüyor. Tabii hepsi ailen orada. Orada doğmuşsun, orada büyümüşsün, geleneğinle, adetlerinle yaşıyorsun. Burada mesela alışmadık şekillerde yaşıyorsun. Hiçbir zaman alışmıyorsun

vuran oligarşinin, tarikatların örgütlenmesine temelde bir itirazı yoktur. Aç, işsiz yığınların pasifize edilmesinin bir aracı olarak tarikat örgütlenmelerinin yolu açıktır. Çizmeyi aşmadıkları sürece, onlara dokunulmaz.

Göç ve işsizlik; iki ucu keskin bıçak!

Göç ve işsizlik, hem düzenini sürdürmek isteyen oligarşi açısından, hem düzeni değiştirmek isteyen devrimciler açısından iki ucu keskin bir bıçak gibidir.

Düzen açısından, işsizlik, işçileri daha az ücrete mahkum etmenin bir aracıdır; göçle işsiz bırakılmış, sefaletle düşürülmüş kitleler, kapitalizmin yozluğunu hakim kılmak için bir zemindir; ama aynı zemin, düzene karşı patlamaların da hazırlayıcısıdır. Aynı zemin, bir devrimci dinamiktir. Devrimciler açısından da, örgütlenmediği oranda, işsizler, gecekondular yoksulları devrimin gücüne dönüşür; ama örgütlenemediğinde, aynı kesimler, mafyacıların, tarikatçıların, düzen içi hesaplar peşinde koşan dernekçilerin cirit attığı alanlara da dönüşebilir.

Başka bir biçimde ifade edersek; göç ve işsizliğin en somut olarak yaşadığı gecekondular, toplumsal bir bataklık da, toplumsal muhalefetin odağına da dönüşebilir.

Göç sorunu sadece göç sorunu, işsizlik, sadece iş sorunu değildir

Hırsızlık, fuhuş, mafyacılık, bu ölçülerdeki göç ve işsizliğin, kaçınılmaz ekonomik, sosyal sonuçlarıdır. Oligarşi, bu sorunu çözemez; çünkü birincisi, ekonomik olarak bu güce sahip değildir; ikincisi, bu yoksul kitlelerin düzene yönelip, kendine ait olan herşeyi istemesinden, ufak tefek hırsızlıklar yapmasını, fuhuşa, kumara, mafyaya sürüklenmesini düzenin bir parçası olmasını yeğ tutar.

Bu sorun aynı zamanda ulusal sorundur. Aynı zamanda uygulanan ekonomik politikalar sorunudur. Aynı zamanda mevcut siyasi rejim sorunudur.

Göç sorunu çözülsün, işsizlik sorunu çözülsün diyenin, en başta **IMF'ye karşı** çıkması gerekir. En başta Kürt halkı üzerindeki **ulusal baskıya karşı** çıkması gerekir. Biraz daha somutladığımızda, uygulanan ekonomik programın işbirlikçi sahibi, **TÜSİAD'a**, ulusal baskının pratik yürütücüsü **Genelkurmay'a** karşı çıkması gerekir.

Yani kısacası şu ki, göç sorunu, gecekondular sorunu, işsizlik sorunu, mevcut düzenin bütününden koparılıp ele alınamaz da, düzeltilemez de.

Göçedenler Anlatıyor:

“Buranın kokusu hoşuma gitmiyor”

Faruk TÜRK, Diyarbakır'dan göçetmiş, 13 yaşında. 3-3,5 yıl olmuş geçeli. Şu anda su satıyor.

- Neden göç ettiniz?

Nerden bileyim, annem geldi ben de geldim.

- Niye geldiler biliyor musun?

Borcumuz vardı. Onun için.

- Buraya para kazanmaya geldiniz yani.

Evet.

- Kendini nasıl hissettin buraya gelince?

Sevmedim burayı.

- Alıştın mı peki?

Alışmaya başladım.

- Okula gidiyor musun?

Okula gitmiyorum. Devlet bana bakmıyor ki gideyim.

- Diyarbakır'daki yaşantınla buradaki yaşantın arasında nasıl değişiklikler oldu?

Burada çalışma var, orada okuma var.

- Orada okula gidiyordun, burada çalışıyorsun yani?

Mecburen çalışmıyorum kendi isteğimle çalışıyorum.

- Çok paran olsa çalışmazsın ama.

Tabii okumak isterdim o zaman.

- Özledin mi memleketini?

Özledim tabii.

- En çok neyini özledin?

Herşeyini. Buranın kokusu güzel değil. kötü. Tinerici var. jiletçi var dilenci var. buralarda herşey var. İstanbul'un her yarattığı, insanı var.

- Memlekete gidebiliyor musun?

Yoo.. Para ver de gidelim. Devlet bana onbeş milyar, yirmi milyar para versin bi saniye burada beklemem hemen giderim.

- Niye o kadar çok gitmek istiyorsun.

Kokusu hoşuma gitmiyor, hiç hoşuma gitmiyor.

- Sadece kokusu mu?

Herşeyi.

Siz hala “hukuk devleti”nde yaşadığınızı mı sanıyorsunuz?

Yanılıyorsunuz.

Hükmü altında yaşadığınız devlet, kısaca şöyle tarif edilebilir:

NATO’YA, İMF’YE, ABD’YE, AB’YE GÖBEĞİNDEN BAĞIMLI YENİ SÖMÜRGE SUSURLUK DEVLETİ

“Başbakanlık Kriz Yönetim Merkezi Yönetmeliğı diye bir şey var. Bu kimsenin bilmediğı ikinci bir anayasa’dır ve yönetim biçimidir. Başbakanlık bize, yönetmeliğın **yasası-nın**, NATO sözleşmesi olduğunu söyledi. NATO sözleşmesi deyince akla ‘Gladio’ geliyor. Bu, köylere kadar örgütlenmeyi öngörüyor. Bazı köylülerin, köyleriyle ilgili bir yerlere gidip bilgi verdiklerini bizzat köylüler söylüyor.”

3 Haziran tarihli Radikal’de Neşe Düzeli’n Yücel Sayman’la yaptığı röportaj, bu spotla başlıyor.

Röportajın başlığı da bu sözlerin içinden çıkartılmış: “Bilinmeyen ikinci bir anayasa var”!

**Bu devleti “hukuk devleti” mi
sanıyordunuz?**

Hem Neşe Düzeli’de, hem Yücel Sayman’da “hayret eden” bir ruh hali var. Kuşkusuz, röportajı okuyanlar içinde de bunları şaşkınlıkla karşılayan pek çok kişi çıkmıştır.

Bunlara şaşırmak, düzenin “hukuk devleti”, “demokrasi” propagandalarının etkisi altında olanların ruh halidir.

“Eksik gedik de olsa, iyi kötü bir demokrasimiz var” sözlerini, burjuva basındaki köşe yazarlarının, aydınların, sanatçıların ağzından sık sık duyarız. Ülkemizdeki faşizm, yıllardır bu propagandaların arkasına gizlendi.

“Başbakanlık Kriz Yönetim Merkezi Yönetmeliğı” “gizli anayasa”nın tek belgesi de değildir. Hatırlatalım:

31 Ekim 1997’deki MGK toplantısının ardından “**Milli Güvenlik Siyaset Belgesi’nin gündeme alınarak yeniden şekillendirildiğı**”nin açıklanmasıyla, ülkenin neye göre yönetildiğı tartışma konusu olmuştu.

Neye göre yönetiliyorduk? Anayasaya ve yasalara göre mi? Kim tarafından yönetiliyorduk, TBMM ve hükümet mi yönetiyordu bizi, yoksa bu Milli Güvenlik Siyaset Belgesi-ni hazırlayanlar mı? Peki öyleyse kim hazırlıyordu bu belgeyi?

Milli Güvenlik Siyaset Belgesi’nin bir maddesi, tüm bu soruları anlamsız kılmaya yetiyor: “**Hiç bir yasa, genelge,**

1950’lerden bu yana, bu topraklarda gerçekleştirilen işkenceler, katliamlar, kaybetmeler, infazlar, NATO’dan bağımsız değildir.

NATO, emperyalist baskı ve zulmün, kurumlaşmış halidir. Tüm üye ülkelere, Gladio’lar, Susurluk’lar ihraç eder.

Milli Güvenlik Siyaset Belgesine aykırılık taşımayacaktır. Kamu kurum ve kuruluşları belirlenen çerçeveye dışında hareket edemez.”

Bundan iki yıl önce de, kamuoyu “Kırmızı Kitap” meselesini tartışmıştı.

İşbaşına gelen her hükümetin eline tutuşturulan ve kamuoyunda adı “**Kırmızı Kitap**” olarak adlandırılan belge de aynı türde ve muhtevadaydı. “Kırmızı Kitap”ın adı vardı ortada, ama kendisi yoktu. Ne yazardı bunlarda? Bunları kim, neye göre yazardı?

Milli Güvenlik Siyaset Belgesi, ilk olarak 1960’ların başında hazırlanmış ve bugüne kadar dört kez değiştirilmiştir. Ama gelin görün ki, bu belgeden halk ancak 1997’de haberdar oldu.

Başbakanlık Kriz Yönetim Merkezi Yönetmeliğı, Milli Güvenlik Siyaset Belgesi, Kırmızı Kitap, bunlar, 1946’lardan bu yana vardır; adları, kurumlaşmaları değışse de, o günden beri, ülkenin siyasetine, ekonomisine yön verenler; anayasalar, hükümet programları değıl bunlardır.

AB dediğınız, aynı zamanda NATO’dur.

Bir yönetmelik olması için, onun bir yasaya dayanması gerekiyor. Yücel Sayman, İstanbul Barosu olarak bu yönetmelikle ilgili açtıkları iptal davasında, Başbakanlık Kriz Yönetim Merkezi Yönetmeliğı’nin hangi yasaya dayandığını sorduklarını, ve “Yasası NATO sözleşmesi” cevabını al-

dıklarını anlatıyor.

Sadece bu yönetmeliğin değil, ülke yönetiminin kaynağı, yasası bir yerde NATO'dur.

1946'dan bu yana, bu ülkede uygulanan tüm temel ekonomik, siyasi, askeri karar ve uygulamalar, NATO'nun da bilgisi ve onayı dahilindedir. NATO, tüm emperyalist güçlerin en üst düzeydeki tepe örgütlerinden biridir. NATO demek, ABD'dir, Almanya'dır, Fransası, İngilteresiyle tüm Avrupa emperyalistleridir.

Yani mesele bir tek "Gladio" meselesi de değildir. Bütün olarak NATO'nun neye hizmet ettiğine, ne yaptığına bakmak gerek. Gladio'lar ihtiyaca göre bugün kurulur, yarın dağıtılabilir, bir yerde lağvedilir, öteki yerde kurulur. Ama burada önemli olan NATO'nun ideolojisinin, siyasetinin, ahlakının Gladioları reddetmiyor oluşudur.

Yücel Sayman, NATO sözleşmesi gereği oluşturulan Başbakanlık Kriz Yönetim Merkezi'nin yönettiği bu yapıyı eleştiriyor, bunun hukuk devletiyle, demokrasiyle bağdaştırılamayacağını söylüyor. Doğrudur. Ama burada onları büyük bir açmaz bekliyor.

Yücel Sayman'la aynı düşüncede olanlar, aynı zamanda **AB'cidir**. AB dediğinizse NATO. O zaman bu noktada neye, nasıl itiraz edeceksiniz?

NATO hukuku, katliam hukukudur, yani ülkemizde de uygulanan hukuktur

AB'yi savunan, NATO sözleşmelerini de savunmak durumunda. Avrupa ülkelerinin hepsinde NATO sözleşmeleri doğrultusunda oluşturulmuş benzer yapılar var. AB yapısına iyi bakılırsa görülür ki, bu oluşumlar, "Kopenhag kriterleri"ne de aykırı görülmez Avrupa emperyalistlerince.

O zaman burada görülmesi gereken başka bir gerçek var:

Eğer bu ülkede, 1946'lardan bu yana, NATO'nun onayı, bilgisi dahilinde, onlarca katliam gerçekleştirilmiş, anti-demokratik yapılar oluşturulmuşsa, NATO'yla birlikte Avrupa Birliği'ni de sorgulamak zorundasınız.

Yücel Sayman, aynı röportajda, OHAL bölgesinde bir yargıcın "sanığın gözaltı süresinin uzatılmasına karşı çıktığı" için Adalet Bakanı tarafından soruşturulmasından hareketle, ülkemizde hukukun, yargının içinde bulunduğu durumu çarpıcı sözlerle anlatıyor.

Anlattıklarından tek bir sonuç çıkıyor; bu ülkede hukuk, yargı diye bir şey yok; olan göstermelik. Hepsini iktidarın hizmetinde.

Peki iktidar kimin hizmetinde? O da IMF'nin, NATO'nun, ABD'nin hizmetinde.

Demek ki, ülkemizde Susurluk hukukunun egemen hale getirilmesi, mahkemelerin soyguncuları, işkenceceileri,

19-22 Aralık operasyonu, daha 1988'de "Ya düşünce değişikliği ya ölüm" kararı alan NATO'nun bir operasyonudur.

Kararı alan NATO üyeleri, aynı zamanda AB üyeleridir. Yani; bu operasyon, aynı zamanda AB operasyonudur. Yani ülkemize demokrasi, hak ve özgürlükler getireceği iddia edilen AB'nin!

katliamcıları beraat ettirip, devrimcileri ağır hapis cezalarına çarptırması, bir **sistem meselesidir**. Ve bu sistem, IMF'nin, NATO'nun, ABD'nin, AB'nin onayladığı, finanse ettiği, desteklediği sistemdir.

NATO'nun hukuku, katliam hukukudur. Sömürgecilik hukukudur. Sömürünün hukukudur. Böyle olduğu içindir ki, NATO'ya bağlı tüm ülkelerde, işkenceler, kaybetmeler, infaz ve katliamlar, NATO'ya bağlı güçler tarafından gerçekleştiriliyor. Burada tekrar NATO'nun ABD ve AB yönetimindeki bir kuruluş olduğunu hatırlatalım.

Sorun bunları görmek de değil; sorun, bunlara karşı nasıl mücadele edilecek?

Bunlar görülmezse, devlet gerçeği görülmezse, hiç bir şeyi yerli yerine oturtmak da mümkün olmaz.

Boşuna "Susurluk Devleti" demedik. Gökten inmedi, veya temelsiz ortaya çıkmadı bu kavram. Boşuna 1946'lardan beri "yeni-sömürgecilik", ABD'ye bağımlılık diye bağırıyoruz.

Ekonomik, siyasi, askeri, yüzlerce anlaşma vardır. Bunların çok büyük bir bölümü, halka açıklanmamış anlaşmalardır.

Anayasalar, hükümetler, parlamentolar, emperyalizmin ve işbirlikçilerinin çıkarlarını, sömürüsünü sürdürmeyi amaçlayan bir düzenin araçlarıdır. Bunların toplamı da işte, "**demokrasilik oyunu**" dediğimiz şeyi oluşturuyor. Parlamento, hükümetler, anayasa, yasalar, mahkemeler, görünüşte bunlar var, doğru. Esasta ne var?

Önemli olan bu.

Esasta olan, korkunç bir soygun ve sömürü; ve bu soyguna, sömürüye karşı olanlara uygulanan korkunç bir katliamcılık.

NATO, bu demektir.

AB de budur, farklı bir şey değil.

Avrupa ülkelerinde Gladio'lar dağıtılmış da, sadece Türkiye'de mi duruyor? Bu masala kim, nasıl inanabilir? Avrupa'nın kendini bunlardan temizlediğini mi sanıyorsunuz? Peki şu veya bu ülkede Gladio diyelim ki dağıldı, ama onu "kuran", onun "kararını alanların", o kararları devletleri adına onaylayanlardan hiç söz edildiğini duydunuz mu? Bizzat NATO'nun kendisinin yargılanması gerekmiyor muydu?

Karşımızda emperyalizme bağımlı, emperyalizm tarafından (ABD'siyle, AB'siyle) desteklenen bir düzen var. Sorun, bunlara karşı **nasıl mücadele edilebileceğini görecektir miyiz?**

Haklı bir şikayeti, eleştirisi var Yücel Sayman'ın. Bu konuda açtıkları davaya, tüm düzen partilerini çağırarakla-

rı halde hiçbirinin gelmediğini söylüyor. Gelmezler, çünkü bu düzenin bir parçası onlar.

Ama AB'ciler, "demokrat"lar da, mesela devrimcilerin infaz davalarına gelmiyor. NATO'nun katli vaciptir dediklerine, "terör, şiddet, onlar da silaha başvurmaları" diyerek bakıyor.

F tipleri, işte tam bu açıdan ortada bir nirengi noktası gibi duruyor.

"Demokratikleşmenin yolu" olarak AB gösteriliyor. F tipleri de AB'nin. NATO'nun.

Peki nasıl olacak? Hem F tiplerine karşı çıkıp, hem AB'ci olunamaz. AB doğrultusunda "Oda", "bireyin iradesi" vs. denilip F tipleri savunulacaksa, o zaman da demokratlık, hak ve özgürlüklerden yana olmak ortadan kalkıyor. Ki o nokta, artık NATO'ya da karşı çıkmanın anlamsızlaştığı noktadır. AB'den ayrı görülemeyecek bir kurum olan NATO'ya ve onun kontrgerilla örgütlenmelerine, yöntemlerine karşı çıkmak, AB'ciler için gerçekten anlamsızdır.

"OHAL İki İlde Daha Kalktı" (Basından)

DAHA ÖNCEKİLERDE KALKTI MI Kİ?

MGK'nın son toplantısında, "Hakkari ve Tunceli illerinde Olağanüstü Hal uygulamasına Temmuz'dan itibaren iki kademedede son verilmesi" kararlaştırıldı. Karara göre, Diyarbakır ve Şırnak'ta ise 4 ay sürdükten sonra kaldırılacak.

12 Eylül'le birlikte yurt genelinde uygulanan sıkıyönetim 1984'te güneydoğuda OHAL'e dönüştürülmüş 1987'de de OHAL Valiliği kurulmuştu.

"**Olağanüstü Hal tarihi karışıyor**" diye yazdı basın. "MGK, AB kriterlerine uyum çerçevesinde önemli adımlar attı" diye değerlendirdi.

Gazetelerden biri; "**22 yıl sonra 'olağan' rejim**" başlığını kullandı.

Güngör Mengi, "**Olağanüstü Hal uygulamasının kaldırılıyor olması, devletin kendine ve vatandaşlarına güven duygusunu gösteriyor.**" değerlendirmesi yaptı.

İstihbarattan, silaha, polis gücünden askere milyarlarca dolar yatırımlar yapan bir devletin ne kendine ne de halkına en küçük bir güveni olabilir. Tüm halkı düşman, tüm yoksulları "terörist" gören bir iktidar göstermelik OHAL kaldırma kararlarıyla mı birden kendine güvenir oldu?

Oligarşinin yasalarına "yasak" diye yazıp, fiiliyatta sürdürdüğü zulüm, işkence ve terör, şimdi bölgede de "OHAL kaldırıldı" aldatmacasıyla sürdürülecek.

AB ve oligarşi, bu noktada hemfikirdir. AB'nin dediği kısaca şudur; "**Prosedüre uyun, bildiğinize devam edin**"!

OHAL'in kaldırılmasının anlamı da bundan başka bir şey değildir. Bunu görmek için, OHAL'in "kaldırıldığı" bölgelerdeki uygulamalara bakmak yeter. Aynı şovlarla OHAL kaldırılan illerde gerçekten OHAL kalkmış mıydı? "Muş.. Van... Cumhuriyeti mi" manşetleri nereden çıkıyordu o zaman? Hala generaller ve yasaklar hükmediyor Kürt illerine. Serdar Tanışların hesabını kim sorabiliyor?

Suçlular Yargılanacak Mı?

Korucular ne olacak?

OHAL'in kaldırılmasını "olumlu bir adım" diye nitelen direnler de esasında aynı oyunun bir parçası oluyorlar. En azından şu soruları sormuyorlar;

OHAL uygulamasından zarar gören, evlatları katledilen, köyleri yakılan, işkence gören halkın zararını kim karşılayacak?

Halka karşı suç işleyen özel timcilerden generallere,

OHAL valilerine kadar suçlular cezalandırılacak mı?

“Köye dönüş” şovlarına inanıp köylerine dönenlerin yıkılmış evleri, yakılmış tarlaları ne olacak? Bu şovların yalan olduğu da onlarca örnekle ortada. İktidar “köye dönüş” diyor, köylerin girişlerinden jandarmalar geri çeviriyor.

Koruculuk kurumu dağıtılacak mı? Tecavüzlerin, cinayetlerin hesabı sorulacak mı? Diyelim ki, koruculuğa son verildi; işsiz kalınca mafya-çete-kontra örgütlenmeleriyle halka zarar vermelerinin önüne nasıl geçilecek? Bir haber; “Mersin’de korucular eroin satmak isterken yakalandı.” Ne yapacaklar? Özel timciler ne yapıyorsa, onlar da onu yapıyor.

Sorular uzayıp gidiyor. “Kaldırdık” şovlarının nasıl bir aldatma olduğu bu sorularla ortaya çıkacaktır. Hiçbirine ilişkin devletin en küçük bir adımının olmadığı görülecektir.

“Ekonomik OHAL” mi Olacak?

Kürt milliyetçi basın “ekonomik OHAL istendi” haberleri yaptı.

OHAL’in baskısına, zulmüne en fazla maruz kalanların tutup gazetelerinde matah bir istekmiş gibi yaptığı bu haberlerin kendisinin OHAL’i meşrulaştırmak olduğunu bile göremeyecek durumdalar. En azından kafalarda “OHAL” kavramının kendisinin nasıl olağanlaştığını gösteriyor.

İşte böyle bir habere göre, tavsiye kararının yeterli olmadığını belirten Tunceli Ticaret ve Sanayi Odası Başkanı Ali Asker Güler, ekonomik OHAL uygulanmasını istemiş.

OHAL’i hiç yaşamamış Anadolu illerinde, büyük kentlerde halkın durumu çok mu iyi ki, bu devlet doğu illerine ekonomik yatırım yapacak? IMF’nin vereceği dolarla bakan bir iktidar, ülkenin doğusuyla, batısıyla her karışında yaşayan halkı aç işsiz bırakan bir iktidar Dersim halkını mı düşünecek? Haydi bunları da bir yana bırakalım; bölgeden büyük kentlere, yani “OHAL olmayan illere” göçen Kürt yoksullarının karnı mı doymuş, iş mi bul-

muşlar? Polis, zabıta kovalamacasında seyyar satıcılık yapmaktan başka ne verildi onlara?

“Terör kalkarsa yatırım olur...” yalanlarının yarattığı beklentilere inanmak, o yalanların sürdürülmesine de hizmet eder. GAP için de bu umutları pompalamışlardı. Ne oldu? GAP toprağı Amerikan, İsrail ve Avrupa tekelilerine çoktan parsellendi yine. Aç, topraksız kalan yine bölge halkı oldu.

OHAL Tüm Türkiye’ye Taşındı

Kuşkusuz doğu illerinde baskı, katliam, işkence, her türlü zulüm çok daha katmerlidir. Ancak “OHAL” diye nitelenen uygulamaların tümü tüm Türkiye topraklarına taşınmıştır. Yasaklardan, kayıplara, işkencelere, katliamlara kadar her yerde yaşama geçirildi. Konya’nın Akkise kasabasında OHAL hiç olmamıştı, katliam yaşandı. Hapishaneler OHAL ile yönetilmeyordu, Ulucanlar, 19 Aralık’lar yaşandı. Gazi katliamından Sivas’a, yüzlerce kayıp’a kadar OHAL yetkileri ve keyfiliği tüm ülkeye hakim kılındı, meşrulaştırılmak istendi.

Örneğine bolca rastladığımız bir haber;

“Kürtçenin seçmeli ders olması için İstanbul Üniversitesi Rektörlüğüne diekçe veren öğrencilere yönelik baskılar sürüyor. Son olarak dilekçe verenlerden 8 öğrencinin evlerine baskın düzenlendi. terör şubesine götürülen öğrenciler, daha sonra çıkarıldıkları mahkemede “terör örgütüne yardım ve yataklık”tan tutuklandılar.”

İstanbul’da OHAL yok, ama bunlar var.

OHAL vesilesiyle sürdürülen bir demokratikleşme şovudur. Bu şova inanma eğiliminde olanlar ancak kendilerini kandırır. Doğudan Batıya bu uygulamalara karşı hak ve özgürlükler mücadelesinde birleşmeden, mücadele etmeden şov da sürecektir, fiili OHAL’in de arkası kesilmeyecektir.

Festivale Polis Baskını

Diyarbakır 2. Kültür ve Sanat Festivali’nin son gecesinde Koma Asmin’in Kürtçe türkü söylemesine sahneyi basan polislerce son verildi. Gözaltına alınan grup üyeleri çıkarıldıkları DGM’de serbest bırakıldı. Festivalin ilk gününde de dia gösterimi basılıp fotoğraf sanatçısı Yücel Tunca gözaltına alınmıştı.

“ikinci Gaffar Baba” olacak Atilla Çınar’ın polisleri, resmi olarak düzenlenen bir kültür festivalinde bir türküyü bile tahammül edemedi. Bu iktidar şu bu ilde ohali kaldırmış ne önemi var? Binlerce insanın gözleri önünde terör estirenler dilden, türkülerden, Kürt halkının kültürünü yavaşatmasından korkuyorlar, terörle sindirmek istiyorlar.

Partiler, partiler, partiler...

Yönetememe Krizinin Partileri

40'ın üzerinde parti var, daha başkaları da yolda. Biri kapatılıyor ötekisi kuruluyor. Oligarşı birini bölüp parçalıyor, böldüğünü yoketmek için de kampanyalar düzenliyor. Solculuk oynamak için parti kuranı da aldığı üç beş oyun büyük tahlilleriyle halkı aldatmaya çalışıyor, kendini avutuyor.

Cumhuriyet tarihinin en büyük parti enflasyonu yaşanıyor; en büyük enflasyon, en büyük krizin, yönetememe halinin göstergesidir. Oligarşı yönetecek hiçbir partiyi öne çıkaramıyor. Kimisine güvenemiyor, kimisinin daha da törpülenmesine ihtiyaç duyuyor, bir başkasının iktidar olabilecek ne gücü ne kadrosu var... Ve bu ortamda "hangi parti" sorularıyla yapılan bütün anketlerin ortak paydası, en büyük çoğunluğun "**hiçbiri**" olarak yansımadır.

Oligarşı kendi içinde alternatifsizliğin krizini en yoğun şekilde yaşamaktadır. Medet umduklarına bakarsanız, siyasi olarak ne kadar çapsız, basiretsiz politikacılarla idare etmek zorunda kaldığını da görürsünüz.

Oligarşı alternatifsiz kaldıkça, krizi derinleştikçe, yönetemedikçe halk kitleleri başka alternatiflere yönelmesin diye baskıyı yoğunlaştırıyor. Halkı çaresiz bırakmak istiyor. Seçim dönemi geldiğinde de işte bunlardan birini seç diyebilmek için bu gerekli. Düzen dışına çıkmaması için bu gerekli. Bir yandan da yeni yeni partiler kurulmaya devam ediyor.

Kimi partiler halkın çaresizliği ortamında gelişiyor. **Tayyip Erdoğan** ve **CHP** böyledir. Tayyip oligarşinin en azından şu an için tercihi olmasa bile, hiçbir alternatif çıkaramadığı için önünü kesmeyi de başarabilmiş değil, halen vuruşlarını sürdürüyor.

Hatırlayın; DSP ve MHP de tüm partilerin yıprandığı bir ortamda "*yolsuzluklara bulaşmadıkları*" demagojisi işlenerek öne çıkmıştı. Genelkurmay'ın yönlendirmesinde ANAP'ı da yanına katarak koalisyon kurduruldu. Savundukları ve 3 yıllık iktidar sürecinde yaptıkları ortada.

DSP-MHP koalisyonunun kıssadan hissesi: **Koltuğa oturunca hepsinin yapacağı, uygulayacağı birdir.** Liberal, muhafazakar, sosyal demokrat, demokratik sol... adına ne dersenez deyin farkları yoktur. IMF ister onlar yapar, Amerika emreder onlar yerine getirir, burjuvazi önlerine koyar, onlar uygular...

Alın CHP'yi; iktidarlarında oligarşinin çıkarları için altına imza atmadığı ne vardır? Hiçbir şey. Daha da saçılāşan Baykal'ın CHP'si dün yaptıklarından çok daha fazlasını yapacaktır. Kendini ispatlama gibi bir sorunu da olacaktır çünkü.

Tayyip için de aynı şeyi söylemek yanlış olmaz. Takiyye-

çiliği ayyuka çıkmış, düzene kendini kanıtlamak için şimdiden büyük bir uğraş içindedir. Yarın eskaza iktidar olsa, IMF'den, Amerikancılığa kadar devlet politikasını sürdürmekte tereddütü olmayacaktır.

Oligarşinin en büyük krizi tam da bu noktadadır. Halkın neredeyse tamamında bu düşünce belirgin bir şekilde ortaya çıkmıştır. "**Yoktur birbirlerinden farkları**", her partinin adının geçtiği yerde söylenir olmuştur.

Partilerin ideolojiszleşmesi, küçük ton farklılıklarıyla siyasi çizgileriyle de birbirine yaklaşması bu kirizi tümünden derinleştiren bir etken durumundadır. Halkta bir coşku, heyecan, beklenti yaratacak hiçbir parti yoktur. İsteseler de bunu yapabilmeleri mümkün değildir. Oligarşı, radikallikleri törpüleme, kutupları merkeze çekme adına kendi yarattığı ideolojiszliğin krizini de yaşıyor böylece. Elbette bu tek başına oligarşinin bir politikası değildir. Yukarıdan, emperyalist karargahlardan pompalanan bir düşüncedir. Oligarşı sadece uygulayan durumundadır. 28 Şubatlar, Genelkurmay'ın "hizaya getirme" çıkışları hep buna hizmet eden gelişmelerdir.

40'ın üzerinde partinin olduğu bir ülkede doğal olarak her düşüncenin temsil edildiği gibi bir yanılgı da gelişebilir. Ama gerçeğin böyle olmadığı da açıktır. "*Çok partili parlamenter sistem, demokrasinin göstergesidir*" yalanı da birbirinden farkı olmayan partilerle birlikte tüm inandırıcılığını yitirmiştir.

Kendi Alternatifimizi Yaratmalıyız

Adlarını bile saymadığımız partilerden hiçbiri bizim sorunlarımızın çözümü olamaz. Bunu görmek için yeni yeni deneyler yaşamak, 40 parti daha kurulmasını beklemek yoksulluğumuzu ve zulmü büyötmekten başka hiçbir işe yaramaz. Örgütlenmeli, halk örgütlölükleriyle kendimizi yönetmeyi öğrenmeliyiz.

“Yanlışlıkla” Katleden Kültür

Amerika, İsrail, Türkiye.. Halklara düşman üç müttefik. Katliamcılıkta aynı kültürden, aynı mayadan besleniyorlar. Ağababaları Amerika. Dünyada, ülkemizde insanın değersizleştirilmesinde bu üç ülkeden örnekler nasıl bir dünya yaratılmak istendiğini de gözler önüne seriyor.

Amerika en son geçtiğimiz hafta El Kaide'ye yönelik operasyonunda kendi işbirlikçisi Afgan askerlerini vurdu ve şöyle açıkladı: *“yanlışlıkla oldu... şu kadar Afganlı öldü... Yaralanan ya da ölen Amerikan askeri yok.”* Önemli olan ikincisi, Yankilerin canı. Yugoslavya operasyonunda da saldırıya karşı çıkan Çin'in Belgrad büyükelçiliği “yanlışlıkla” bombalanmıştı...

İsrail Filistin topraklarında öldürdükleri için herhangibir açıklama yapma gereği dahi duymuyor. Kazara olay basına yansır, *“yanlışlıkla...”* deyip işin içinden çıkıyor. Tüm bir halkı terörist gören kafa yapısı için elbette insanın da hiçbir değeri yoktur.

Türkiye'den iki örnek:

Asıl hedef, kardeşi Nedim Koçkar olduğu ortaya çıkan operasyonda, zabıta memuru Burhan Koçkar “yanlışlıkla” infaz edildi.

Adana'da Erdoğdu Aslan'ı infaz etmeye giden ölüm mangaları, onunla yetinmeyip, “yanlışlıkla” karşı komşusu Murat Bektaş'ı da katletti.

Her üç ülkeden de örnekleri çoğaltmak mümkün ama gereksizdir.

İnsanın değersizleştirilme noktasıdır “yanlışlıklar”. Bu anlamda da ortada bir “yanlışlık” yoktur. Dünya genelinde baktığımızda, emperyalist devletlerin vatandaşları değilse, ülkemizden baktığımızda da egemen sınıftan değilse, “yanlışlıkla” katledilmesinin çok fazla bir önemi yoktur. Öyleyse katledenlerin özel bir dikkat göstermesine de gerek yoktur. Girip “dan dan” katledebilir. Tüm dünyada, ülkemizde insan kanı sudan ucuz. Yoksul halklar değersiz, yaşaması bile gereksiz adeta böcekler gibi görülüyor.

Afganistan'ı bombalayan pilotun konuşmasını hatırlayın; *“kendimi futbol maçında gibi hissediyorum...”* di-yordu.

Futbol topu niyetine attığı bombalar aşağıda onlarca Afgan'ı katlediyor, kolunu bacağına koparıyor, evini barkını yıkıyordu oysa.

“Yanlışlıkla” yokeden kültür, kafa yapısı o pilotunkiyile aynıdır.

Peki bu pervasızlık hangi gerekçelerle gizlenmek is-

teniyor?

Bir iki istisna dışında ülkemizde yaşanan örneklerle, dünyaya bakın, tümünde “teröre karşı mücadele” yalanını görürsünüz. “Terör” demagogisi insanın da değersizleştirildiği noktanın başındadır. Egemen sınıfların bilinçli bir politikasının sonucudur.

Egemen sınıflar, muhaliflerine önce “terörist” yaftası yapıyor. Sonra “terörü yoketme” adına katli vaciptir fetvaları çıkartıyor. Düzen tüm kurumlarıyla bu politikaya hizmet ediyor. *“Teröristin hakkı, hukuku mu olur, yoketmek en iyi çözümdür”*den, *“yoksulların hakkı hukuku mu olur, yaşamasınlar daha iyidir”* noktasına bu politika getiriyor.

Kapitalizmin insana değer vermeyen yapısı burada bu şekilde karşımıza çıkıyor.

Gerçekte ne bir “yanlışlık” vardır, ne de “kaza”dır. Çin örneğindeki, Filistin, Afganistan'da yaşananlardaki gibi bilinçli bir gözdağı değilse, insana hiçbir değer vermemenin sonucudur.

Dünya halkları bu kültüre alıştırılmak isteniyor. Değerli insanlar, değersiz yığınlar statüsü şekillendirilmek isteniyor.

Amerikan Teröründen Satırbaşları

ABD Adalet Bakanlığı, 35 müslüman ülke vatandaşını kapsayacak bir uygulamaya başlıyor. Buna göre, Amerika pasaportunda ABD vizesi bulunan, Amerika'da yaşayan yabancıların parmak izleri alınacak. Tüm müslüman ülke halkları potansiyel “terörist” !

CIA'nın “teröre karşı savaş” bahanesiyle gizli ölüm mangaları kurduğu ortaya çıktı. ABD'li bir yetkili açıklamasında; “Bu birim daha çok paramiliter bir güç olacak, teröristlere karşı mücadele edecek” dedi. Paramiliter kontra örgütü “Anti-terör merkezi” adlı, Amerika'nın tüm dünyadaki operasyonlarını yöneten birime bağlı.

Avrupa gibi Amerika da internet ve telefonda istihbaratı, dinlemeyi sınırlayan yasakları kaldırdı.

Soru: Kim terörist

Ege'de denetim / Filistin'de işgal

Türkiye'nin, Ege, Akdeniz'de yani kendi karasularında Amerika'nın arama, denetleme, operasyon yapma isteğini kabul ettiğini duyurmuştuk.

İsrail, Filistin topraklarında istediği zaman, istediği kente, köye girip çıkıyor, operasyon yapıyor, yüzlerce Filistinliyi tutuklayıp götürüyor.

Hedef böyle bir statüdür. Bu statüyü tüm dünyaya yerleştirmek, kabul ettirmektir. Ülkelerin sınırları, kendi hukuku, yasaları, bağımsız yönetimleri olmayacak. Bağımsız görünecek ama Amerika'dan bağımsız tek bir adım atamayacak. Aynı şeyi Ortadoğu özgülünde İsrail sürdürecektir.

Emperyalizm hukuksuzluğunun, terörünün hesabını vereceği hiçbir kurumu, mahkemeyi şimdiden dinlemez durumdadır. İsrail nezdinde BM'yi, adında "ulusal" olan şu bu kurumları kaale alması da bu politikadan bağımsız değildir. Ben yaparım, kimse benden hesap soramaz, deniyor.

Ve bu hukuksuzluk düzeni "teröre karşı savaş" yalanının arkasına gizlenerek, imparatorluğun sınırları tüm dünyayı kapsar hale getirilecek. Beyaz Saray'da, en azından 11 Eylül ile birlikte, planla-

nan ve adım adım geliştirilen startejinin önemli bir yanı bu statüdür. Amerika bunu sağlayabildiği oranda siyasi-ekonomik-askeri her alanda, her ülkeye istediği politikayı dayatma, yaptırma gücüne kavuşacak demektir. Emperyalizmin teorisyenleri, işbirlikçiler "terörün sınırları yoktur... globalizm sınırları ortadan kaldırmıştır... hiçbir ülkenin içişleri yoktur..." gibi yüzlerce safsata ile bu statüyü gerekçelendirmeye çalışacaklardır.

Peki bu statü neyi hedefliyor? Amerikan imparatorluğunun tüm dünyaya hakim olmasının önemli bir adımı, bu tamam. Öte yandan bu statüyle birlikte ulusal ve sınıfsal kurtuluş savaşlarının, hangi ülkede olursa olsun bizzat Amerikan orduları tarafından bastırılmasının da önü açılmış olacak. Örneğin en uç noktada ifade edersek, Türkiye'de halk iktidara mı yürüyor; Amerikan uçakları tarafından bombalanabilecek. Tüm dünyaya yayılmış Amerikan tekellerinin güvenliği işbirlikçi ordulara bile bırakılmadan bizzat ABD tarafından sağlanacak.

Halkların direnişini hesaba katmadan ABD'nin planı bu. Halkların bu statüye cevapları da mutlaka olacaktır.

BARBARLIK DÜZENİ

Dünya Gıda Örgütü'nün yeni açıkladığı bir rapora göre; dünyada her gün 24 bin kişi ölüyor açlıktan. (Gerçek rakamın bunun çok daha üzerinde olduğu malumdur)

Her gün 24 bin kişi açlıktan ölüyorsa; böyle bir dünya düzenini savunmak, ne siyasi açıdan, ne ahlaki açıdan mümkün müdür?

Diyelim ki, siyasi-ekonomik olarak kapitalist sistemi, pazar ekonomisini savunan birisi olsun. O sistemin yarattığı böyle bir sonucu savunabilir mi? Her şeyi bir yana bırakın, ahlaki olarak savunamaz. Nitekim kimse savunamıyor da. Yapılan

şu; rakamları, açlık tablolarını da kapitalistler ya da örneğin BM çıkarıyor. Deniyor ki; işte açlığın ulaştığı boyut bu... Ama sakın ha isyan etmeyin, sakın ha kapitalizmden başka bir yol düşünmeyin, deniyor. Bir yanıyla böyle bir

dünya düzeni kanıksatılmak isteniyor.

Bu dünya düzenini savunmak, siyasal gericiği bir yana, ahlaksızlıktır, barbarlıktır, "taş devri"nin kendisini savunmaktır.

Kapitalizmi savunanlar; işte bu dünya düzeninin bilinçli-bilinçsiz savunucularıdır.

Böyle bir sistemi, o sistemden beslenenlerin dışında hiç kimse, hiçbir teoriyle savunamaz. "Başka bir dünya mümkün" gibi soyut, nasıl bir dünya olduğu belirsiz sloganlarla da bu dünya düzeni değiştirilemez.

Hür gün 24 bin insanın yokedildiği bir dünya düzeni, bize, dünya halklarına bir tek yolu gösteriyor; yaşamak için bu düzeni değiştirmek zorundayız. Siyasi yanını bir yana bırakmış olsak bile, sadece **yaşamak için emperyalist dünya düzenine karşı direnmeliyiz.**

Bu rakam bize, 24 bin insanın değil, açlığın yokedildiği bir dünya için **sosyalizm** alternatifini gösteriyor. Böyle bir tabloda halkların sosyalizme yönelimini hiçbir gücün durdurması mümkün mü?

Solda Yeni Arayışlar Mı?

“Düzen Solu”nun Pazarlanması Mı?

Radikal Gazetesinde, 19 Mayıs’tan başlayarak dokuz gün boyunca “Solda Yeni Arayışlar” başlıklı bir dizi yayınlandı.

İzlememiş olan okurlarımız için kısa bir bilgi verelim; Yazı dizisi kendi içinde ikiye ayrılmıştı; ilk bölümde, Murat Karayalçın’dan Yekta Güngör Özden’e, Ercan Karakaş’tan Tarhan Erdem’e kadar, Türkiye siyasetinde “sosyal demokrat, Atatürkçü” gibi sıfatlarla anılan, sol oldukları tartışmalı, IMF’ye teslimiyet konusunda hemen hiç bir farklılıkları olmayan konuşmacılar vardı.

İkinci bölüm ise, bu solun, biraz daha soluna, onların “partili” ve “partisiz” sözcülerine ayrılmıştı; ÖDP, EMEP, SİP sözcülerinin yanında Murat Belge, Nabi Yağcı, Celalettin Can, Ömer Laçiner vb. Radikal’e göre, Murat Karayalçın’ların “solundakileri” de bunlar temsil ediyordu. Başka? Yine Radikal’e göre başka bir sol da yoktu. Başka bir sola gerek de yoktu zaten!

Radikal’deki dizi, işte bu şekilde de gerçekte bir arayışı yansıtmaktan çok, belli bir tercihin propagandası için hazırlanmıştı. Bu tercih ise, doğal ki, yazı dizisinde konuşanlardan çok, Doğan Medya’nın, daha tam bir deyişle de emperyalizm ve oligarşinin tercihlerini yansıtıyor. Oligarşinin çizdiği bu çerçeveyi, yaptığı bu “sol” tanımını itirazsız kabul edenlerin ise, bu tercihe de bir itirazlarının olmadığı anlaşılıyor.

Aranan bulunmuş zaten:

Yeni dünya düzeni solculuğu

Dizinin adı yanlış konulmuş aslında. Çünkü dediğimiz gibi bir “yeni arayış”ı yansıtmıyor, birileri birşeyler bulmuşlar zaten. Dizi de bir nevi onun propagandası.

Yazı dizisinde konuş(turul)anların tümünün **ortak noktası, AÇIKÇA veya biraz daha UTANGAÇÇA YENİ DÜNYA DÜZENİ SAVUNUCULUĞUDUR.** Bu yazı dizisi için onların “seçilmesini”, düzen nezdinde meşru görülmelerini sağlayan da, onlara Doğan Medya sayfalarının açılmasını sağlayan da budur.

Arayış düzenin arayışdır. Düzen, kendi solunu yaratıyor. “Kendi solu” olanların veya olma potansiyeli taşıyanların da propagandasını yapıyor. Bu “sol”, ne dünya, ne ülke çapında kurulu düzenle çatışmayan, şurasından burasından reform istekleri olsa da, bunun için bile dışı dış bir mücadeleye girmeyip, herşeyi emperyalistlerin ve oligarşinin icazet ve insafına bırakan bir soldur. Yazı dizisinde konuşanlar da, böyle olduklarını ortaya koyuyorlar; hiçbirinde, ne bir mücadele çağrısı, ne bir kararlılık ifadesi yoktur. Masa başı tahliller, analizler yapıp solculuk oynuyorlar.

“Taner Akçam Dizileri” Devam Ediyor

Milliyet’te Can Dündar’ın döneke, tasfiyeci, emperyalizmin savunucusu Taner Akçam’la yaptığı röportajı hatırlayın.

“Solun muhasebesinin başlangıcı” gibi tumtu-raklı sözlerle sunulan röportajın “ana mesajı” şuydu: solcu olacaksınız, Taner Akçam gibi solcu olun!

Radikal’deki yazı dizisi de bunu söylüyor: Solcu olacaksınız, işte böyle olun.

Konuşturulan reformist legal parti çevreleridir: Solda “sosyal demokrat” olarak bilinenlerle, “sosyalist” olarak bilinenleri aynı kategoride ele almak da bunun sonucudur. Bir, bunların dışında sol yoktur. İki, bunların bir kısmı sosyalisttir; ama onların da ötekilerden fazla farkı yoktur... ÖDP’nin CHP eskileriyle, HADEP’in Karayalçın’la birleşme hesapları yaptığı yerde bunun söylenmesi de doğal... Yani kısacası, halka şu söylenmiş oluyor: **sol istiyorsanız, bu soldan, bunlardan başka seçeneğiniz yok!**

Düzen solunun pazarlanması, daha sorulardan başlıyor. Mesela, Ufuk Uras’ın konuştuğu bölümün başında deniyor ki, “Türkiye solu uzun süren birlik tartışmalarından sonra Özgürlük ve Dayanışma Partisi (ÖDP) çatısı altında birleşti.”

Amaç, “düzen solu”nun propagandası olunca, tabii gazeteci objektifliği de gösterilmiyor. “ÖDP çatısı altında birleşen” Türkiye solu değil, yalın, yorgun, devrimi, sosyalizmi reddetmiş, belirsiz geleceklere ertelemiş bazı gruplardır.

Mesela bir başka yerde de Sadun Aren sunulurken deniyor ki, “Ömrünü sosyalizme adanmış olan Sadun Aren’e göre...”

Sadun Aren, allah uzun ömür versin, hala yaşıyor. Ömrünün bir bölümünü eksik gedik de olsa belki sosyalizme vermiş, ama hala yaşayan Sadun Aren, artık sosyalizmle uzaktan yakından ilgisi kalmamış bir DÖNEK’tir. Öyle ki artık devletin zulmünü bile mazur ve haklı gösterebilecek kadar siyasi olarak bunamıştır. Ama tabii düzenin gözünde, o şimdi “ideal bir sosyalist”! Taner Akçam gibi... Yaşlı, tecrübeli bir Taner Akçam.

Örgütsüz olun, düzene yerleşin, bakın onlar öyle yapıyor

Yazı dizisinde reformist legal parti çevrelerini konuşturmakla da yetinmemişler. Bunlara bazı isimler de eklenmiş. Taner Akçam solculuğunun değişik biçimlerde propagandası, asıl olarak da bunlarda somutlanıyor.

Girişte saydık bir kısmının isimlerini.

Bakın, istisnasız hepsi düzene yerleşmiş,

İstisnasız hepsi örgütlerini terketmiş,

Hepsi örgütsüzlüğün savunucusu. Hepsi bir “birey” durumunda. Ama işte onlar, düzen açısından Doğan Medya’nın sayfalarının açılacağı “birey”ler; çünkü “solculuk”, sosyalistlik adına, devrime karşı zehir kusuyorlar.

Sosyalizm yenilmiş, ülkemizde devrimci mücadele yenilmiş, özelleştirmeye karşı mücadele yenilmiş... Marksizm-Leninizmin modası geçmiş... Bu işlerin sonu yok, sosyalizm de çöktü, artık devrimler bitti... Zannedersiniz ki, işkence tezgahındaki polisler konuşuyor.

Karakteristiktir; Örgütlülüğü, illegaliteyi, sosyalizmi, devrimi terkettikleri andan itibaren bunları savunmaya başlıyorlar.

Hepsi kafayı **yenilgiyle** bozmuş. Hepsi zulmün, baskının karşısında sinmiş, güvensizleşmiş. **Baskılar, tehditler bizi yıldırılmaz** diye yüksek sesle haykıramıyorlar. Emperyalizmin, oligarşinin zulmü varsa, bizim de kahramanlarımız var, biz milyonlarız, milyarlarız diyemiyorlar. Tersine, bu baskının, zulmün hedefi olmamanın teorisini ve pratiğini geliştiriyorlar. **Vakıfçılık, legal partililik** oynuyorlar... Ürkek, korkak, kırk hesap yapıyorlar... Acaba şöyle desek, yardım yataklığa girer mi, acaba şöyle desek, partimize, vakfımıza gösterilen hoşgörü biter mi?..

Bu kaygıların teorileri, politikaları belirlediği yerde, halk için, devrim, sosyalizm için teori de, politika da yoktur aslında. Sadece kendilerinin düzen içindeki yaşamlarının, statükolarının teorisi ve politikası vardır. Zaten onlar da bunu yapıyorlar. Ama işte, burjuva basının rolü burada ortaya çıkıyor; bu düzen içiliği, tasfiyeciliği, “solda yeni arayışlar” diye pazarlıyor.

“Yeni” olan hiçbir şey yok!

Dünya değişti, çağ değişti, eskisi gibi olmamak lazım diye tekrarlayıp duruyorlar. Keşke yerimiz müsait olsa bunları aktarabilsek. Bu sözler hemen her konuşmanın hem başında, hem sonunda var.

Peki, “yeni” ne o zaman? Bunu izah edemiyor hiçbirisi. “Yeni” adına söylenen bir kaç şey ise, burjuvazinin yüzyıllık eski düşüncelerinden ve AB’nin, küreselleşmenin “zorunluluğundan” başka bir şey değil.

“Yeni arayışlar” kavramının kendisi de “eskimiştir” zaten. Evet, 1980’lerin sonlarına doğru modaydı “yeni açılım”lar. TKP’nin düzen içileşmeye yolculuğunun kilometre taşlarından biri “Yeni Açılım” adını taşıyan dergisiydi. “Yeni”lik de, “açılım” da düzene, kapitalizme doğruydı. Yani daha baştan “yeni”, revizyonizmin dilinde gerçekte sadece eskiye dönüşü gizlemenin adı olarak piyasaya çıktı. O günden beri de, asıl olarak tüm bu döne, yalın, reformist çevreler tarafından aynı anlamda kullanılıyor.

Şurdan burdan çalıntılarla teori ve politika yapılıyor. SSCB’nin çözülüşü, sanki onlara herşeyi inkar etme, sosyalizme dair her konuda ahkam kesme hakkı veriyormuşçasına, “çöktü, iflas etti... yeni şeyler söylemek lazım” nakaratını tekrarlıyorlar.

“Sosyalizmin sorunları” yok mu? Var!

Ama seçeneği ne kapitalizm, ne sivil toplumdur. Sosyalizmin sorunlarının çözümü, yine sosyalizm içindedir. Kapitalizme, küreselleşmeye geri dönüş, hangi sorunu çözmüş, varsa bir cevap versinler. Ama bu da yok.

Onların sosyalizmin sorunlarını çözmek gibi bir derdi de yok. Sözü bağladıkları yerin hep aynı olması da bunun sonucudur: “**Bir defa siyasi coğrafya değişti. Tek kutuplu bir dünya oldu.**” (TKP’yi tasfiye eden TKP Genel Sekreterlerinden Nabi Yağcı)

Şimdi bu sözün neresi yeni?

1990’lar boyunca tüm emperyalistlerin, burjuva ideologların söyleyip durduğu, hala da söyledikleri ve üstelik hayatın yalanladığı bir bayat söz. Yenilikleri bu kadar.

Sol, halkın iktidarını isteyendir.

Evet, tekrar altını çizmek gerekirse, ortak nokta, AB’cilik, küreselleşmeciliktir. Oğuzhan Müftüoğlu gibi, bazıları, alışkanlıktan “ne ondan yana, ne ötekine karşı” diye her anlama çekilebilecek şeyler söyleseler de(*), AB’ye, yeni dünya düzenine, küreselleşmeye karşı çıkan yok. EMEP gibi bazıları, yeni dünya düzeni bir söylemden uzak duruyor olsalar da, söylemdeki farklılık, diğerleriyle aynı kategoride olmaktan, öyle anılmaktan ve öyle sayılmaktan EMEP’in de özel bir rahatsızlık duymadığını, tersine bunu kabullenmiş bir çizgide olduğu gerçeğini değiştirmiyor.

Sadun Aren, Murat Belge gibileri, açıkça "AB'ye girmekten yana olduklarını" söylüyorlar zaten. "AB'ye girilmesinden yanayım. Ama bu demek değil ki, başım gözüm sana emanet. Elbette ki tartışarak ve Türkiye'nin çıkarlarına, halkın çıkarlarına ters gelecek önerilere karşı çıkarak, onlar üzerinde tartışarak girilmesinden yanayım." (Sadun Aren)

İsterseniz bu sözlerin yanına bir de Susurlukçu general

Veli Küçük'ün "Ben AB'ye karşı değilim, ama şerefimizle gireceğiz..." sözlerini koyalım. Görünürdeki tüm farklılıklarına rağmen, Veli Küçük'le, Sadun Aren'i yanyana getirip benzer cümleler kurdurtan, **emperyalizme, yeni dünya düzenine teslimiyettir.**

Murat Belge'yle devam edelim: "Türkiye'nin AB'ye girmesi gerekiyor. Bunun için de çok çarpıcı analizlere filan gerek yok. Zaten birilerine baktığımızda ne yapmamız gerektiği ortaya çıkıyor. Doğu Perinçek'e, Genelkurmay'a, medya başyazarlarına baktığınızda nelerin yapıp nelerin yapılmaması gerektiği ortada."

Ne kadar bilimsel ve ne kadar "sol" bir yaklaşım.

Devam ediyor Belge: "Avrupa'da neredeyse sosyalist sol ile sosyal demokrasi arasında bir fark kalmadı gibi. Artık Avrupa'da 'Ben devrim yapacağım' diyen kimsenin çıkacağını sanmıyorum. Bunlar artık orada aşılmış noktalar."

Yani, devrim mevrim meselelerini burada da aşalım. Bırakın bunları.

Özü şudur; ABD imparatorluğu var. Yapılacak bir şey yok. Devrimler dönemi bitti. O zaman, daha az kötü bir imparatora, AB'ye teslim olalım.

Hepsinin bu niteliğine bakınca, "solda yeni arayışlar" dizisinde sola da rastlayamazsınız. Çünkü sol, halkın iktidarını istemektir. En azından, halkın yönetimde söz ve karar sahibi olmasını istemektir. AB'cilikte, küreselleşmecilikte, böyle bir söz, karar hakkı var mı?

Emperyalizm diyemiyorlar, emperyalizmin terörizminden bahsedemiyorlar

Tek kutupluluk, sosyalizm bitti, devrimler dönemi kapandı... propagandaları, artık düne ait sözlerdir.

Tek kutupluluğun, ABD'nin, AB'nin dünyadaki diktatörlükleri tasfiye ettiği, insan hakları ve demokrasiyi hakim kıldığı propagandaları dün de kalıyor. "Yeni arayışlar" adına çıkıyorlar ama Murat Belge'ler, Sadun Aren'ler de dün de kalmışlar. Onlar hala "SSCB'nin yıkılışı" yıllarındalar. Ufuk Uras'lar hala, burjuvazinin ağızyla "Berlin duvarının altında kalan sosyalizm"den söz ediyorlar.

"Tek kutup" olmadığını, onların dışında tüm dünya görüyor artık. Emperyalizmle, ezilen halklar arasındaki çelişkinin derinleştiğini, keskinleştiğini herkes görüyor, onlar göremiyor.

Hiçbiri, küreselleşmenin iflasından, Amerikan imparatorluğunun, Avrupa emperyalistlerinin terörist yüzünün ortaya çıktığından söz edemiyorlar. 9 gün boyunca yayınlanan bu yazılarda, ne Amerika'nın Afganistan'daki katliamı var,

ne dünyayı kasıp kavuran küreselleşmenin yarattığı açlık.

Çünkü teslimiyet var.

Taner Akçam gibiler hepsi; düzenin içine yerleşmiş, aklıktan, katliamlardan uzak, ahkam kesiyorlar. Ve açlara, zulüm altındakilere, katledilenlere, emperyalizme karşı savaşmayı, direnmeyi bırakın, devrimden, şiddetten vazgeçin, vaazları veriyorlar.

Gerçekte o dizide, Murat Belge ve Sadun Aren'in dışındakilerin konuşması fazladandır. Hepsı Sadun Aren'in, Belge'nin dediklerine gelecektir, veya zaten onların hemen kıyısında aynı şeyleri söylemektedirler. Belge hepsinin akıl hocasıdır. Hocaları varken, öğrencilerinin konuşmasına gerek yok.

Bu tür dizilerin herşeye rağmen iyi bir yanı da var: İyi oluyor; herkesin dediği net bir tablo halinde ortaya çıkıyor. Herkesin yeri görülüyor.

Ama sonuç olarak da şunu belirtmeliyiz; Bütün bu isimler, bu kadar yıldır sol adına hangi taşın altına ellerini koymuşlar?

Bu soru sorulduğunda cevabı hiçtir.

Sol adına harcanmış bir emek yok, sol adına, halk adına ödenmiş bir bedel yoktur. O zaman onların sol adına konuşma HAKKI da yoktur!

(*) Müftüoğlu'nun bu yaklaşımı, karakteristiktir, siyasi arenada varoluşlarından bu yana, böyledirler. Bu yöneme daha ayrıntılı bakmak isteyenler, 28 Ocak 2002 tarihli Özgür Vatan 8. sayısındaki "Klasik DY Taktikleri; O da yanlış, bu da yanlış" başlıklı bölüme bakabilirler.

Solun Beyni

Bölüne, bölüne...

Bölünme öyle derin ki, solun, demokratik güçlerin ana kategorileri de kendi içinde bölünüp parçalanmış ve bir araya gelemiyor. DKÖ'ler arasında, sendikaların kendi içinde, solun içinde, reformistlerin kendi içinde... bölünme, devam edip gidiyor. Aynı örgütler olunması değil sorun; sorun, hemen hiç bir şey için bir araya gelinememesinde.

Bir araya gelemeyecek ölçüde bölünmenin en önemli kaynaklarından biri, **icazetçi** politikalarıdır. İcazet esas alındığında, kimse kimseyle bir araya gelemeyiz; çünkü oligarşi, haklar ve özgürlükler mücadelesini geliştirme potansiyeli taşıyan her birlikteliğin karşısına "**icazete son verme**" tehdidiyle çıkarılır. İcazetle varolmayı esas alanın, bu noktada herhangi bir birlikteliğe güç vermesi mümkün değildir.

Oligarşi reformiste kürt milliyetçileriyle birlikte olma diyor; Kürt milliyetçilerine İslamcıyla, devrimciyle birlik olma diyor. Herkese devrimcilerle yakın durmayı yasaklıyor. Ama burda bitmiyor; mesela CHP'ye, SHP'ye de diyor ki, HADEP'le birlik olma, ÖDP'ye fazla kan verme. Aynı tehdit ve şantajlar, şu veya bu politikaya ilişkin de sürdürülür; oligarşi, şu şu faaliyetlerine izin veririm, esnek davranırım, ama F tiplerinden uzak durursan politikasını geliştirir. Bir başkasına, Kürt meselesinden uzak durma karşılığında alan açar... Bir başkasına, F tipleri meselesini unutma karşılığında diyalog, muhatap alınma imkanı sağlar... Bu böyle devam eder gider.

İcazet esas alındıkça, sol, demokratik güçler arasında bölünüp parçalanma kaçınılmazdır.

Hemen herkes, doğal olarak soracaktır; peki ne olacak?

Olacağı şudur; bu oyun devam edecektir. Oligarşi, tüm muhalif güçleri atomlarına kadar bölmeye çalışacaktır.

Bozmanın tek yolu, emperyalizmden, oligarşiden icazet aramaktan vazgeçmektir. Halkın çıkarları doğrultusunda

davranmaktır. Haklar ve özgürlükler mücadelesini geliştirmeyi esas almaktır.

Tabii böyle yapıldığında bedel de ödenecektir. Bir sendika da, oda da, legal bir parti de bedel ödeyebilir. Bedel ödemedi mücadele edilebileceğini umanlar, söyleyenler, kendini ve başkalarını kandırır. Bedel ödeyemeyenlerin düzenin icazetine sığınmaktan başka yolu yoktur.

Şu örgütlerle birlikte olur, birlikte haklar ve özgürlükler mücadelesi verirsek, oligarşinin icazetini kaybederiz... İslamcılarla birlik olursak (İslamcıların buna ne kadar hazır olduğu ayrı bir sorun), Genelkurmayın şiddetini üzerimize çekmez... O zaman hak ve özgürlükleri savunmuş olursunuz.

İktidar Nazi kamplarını açmak için katliam yapıyor, o "*bakın yanınızdayız*" tavrı alıyor. AB, "anadil" diyor, uyum sağlama adına, Kürt sorununun tüm diğer yönleri, bağımsızlık, kendi kaderini tayin hakkı, bir yana bırakılıp, sadece ana dil deniyor.

Ama buna karşın, Avrupa Birliği onları da terör listesine alınca, farklarını koymalarına rağmen, hücrelere atılınca, kafalar karışıyor.

Açıklık ve netlik yok. Olmayınca "politika" da başka etkenlere göre yapılıyor. Emperyalizme bakıyor, MGK'ya bakıyor, TÜSIAD'a bakıyor, "politika"sını ona göre saptıyor. Çünkü "güç" onlar.

Çelişkilerden yararlanmak farklı, beynini oraya angaje etmek farklıdır. Bugün AB'cilikle yapılanın adı tam da ikincisidir.

Biri Avrupa'ya... Biri Genelkurmay'a sırtını yaslayacak... Biri ABD'nin desteğini almak için Irak'a müdahaleyi destekleyecek...

Öyle olunca da, bırakın devrimcilerle yakın durmayı, işte direnişe bile yakın duramıyor.

Ya partimize, derneğimize, odamıza, ya da kendimize bir şey olursa diye bin türlü hesap yapıyor. Bu kadar çok hesabın yapıldığı yerde, tabii ki devrimcilik, demokratlık kalmıyor.

İcazet temelindeki bölünmüşlük o haldedir ki, bugün artık solun önemli bir kesimini **AB'ci sol, Genelkurmaycı sol, TÜSIAD'cı sol** gibi kategorilerde ifade etmek mümkün hale gelmiştir. Sol için düşünülebilecek ve düşünülebilecek en kötü kategorilendirilmedir bu. Ama bu noktaya gelinmiştir.

Devrimci sol, tanımının anlamı, değeri ve gereği burada çıkıyor ortaya işte. Bu gündem için neler yaptınız?

Bize değil, halka verin cevabınızı!

Üç Halk Sanatçısı Anadolu Aydını Kavga Adamı

Nazım Hikmet, Ahmet Arif ve Orhan Kemal, üç halk sanatçısı. Yalnız Haziran'da ölmüş olmaları değil, mısralarında, öykülerinde yürüttükleri kavga birleştirir onları.

Nazım, sınıfının şairidir. Ahmet Arif dağların, "daha deniz görmemiş çocukların" şairi, ve Orhan Kemal, emekçilerin öykücüsüdür.

Ortak Maya; Anadolu ve Kavga

Beyinleri, yürekleri hep bu topraklarda oldu. Bedenleri sürgünlerde olsa da, Nazım gibi, Anadolu'ya bağlılıkları üçünün de en belirgin ortaklığıdır. Onları bu ortaklıkta buluşturan, onurlu, namuslu bir aydın olmanın vazgeçilmez özelliği oluşudur. Bugün "aydın" sıfatını kendine yakıştıran, ama beyni Avrupa topraklarında gezenler için bu yanıyla büyük bir ders verir gibidir onların yaşamı ve kavgaları.

Anadolu Ahmet Arif'in dilinden meydan okur saraylara, saltanatlarla, zalime; "Anadoluyum ben tanıyor musun?" derken, bu toprakların ozanı, aydını olmanın yüce onuruyla kabarır yüreği. Bu toprağın yiğitleridir şiirlerinde anlattığı. Tek umudu o yiğitlerin kavgasındadır. O kavga, kendi kavgasıdır.

Nazım Hikmet'le akın ederiz güneşe. Kızıl atlıların peşinden koşup; zaferi tırnaklarımızla söküp koparıyoruz. Orhan Kemal'in romanlarında halkın abartısız, gösterişsiz yaşamında sömürüye, çekilen acılara isyan ederiz. O'nun öykülerinde anlattığı Anadolu insanını, Nazım dizelerine döker;

"Onlar ki toprakta karınca, Suda balık, Havada kuş kadar çoktular..."

"Bizim Nazım"

Üzerine çok söz söylemeye dahi gerek olmadığı gibi, sözlerin anlatması da zordur büyük ozanı. Kavganın, zaferine inancın, Anadolu halkının ozanıdır O. Kavgayla öyle bütünleşmiştir ki, onyıllardır; ne içini boşaltmak isteyenler, ne de siyasi ranta dönüştürmek isteyenlerin eli hep boş kalır. Sadece kavgayı sürdürenler onurla, göğüslerini kabartarak "bizim Nazım" diyebilirler. Kavgasıyla, Anadolu'ya duyduğu o büyük sevdasıyla, komünistliğiyle "bizim Nazım"dır O.

"Sessiz ve Derin Bir Halkın Çocuğuyum"

Ahmet Arif gürül gürül akan, söyleyeceğini tek bir kipta söyleyen Anadolu dağlarının şairidir. Prangalar da-

yanmaz hasretine. Hasreti özgür bir ülkedir. O hasretle gerilla sığınaklarının duvarlarına kazınan şiirler yazan Ahmet Arif, Ankara Birliği Dergisi, Mart 1970 tarihli sayısında yayınlanan röportajında kendini şöyle anlatır;

"...Ben, sessiz ve derin bir halkın çocuğuyum. Hem yalnız sessizlik değil, genel olarak korkusuzluk da halkımın en belirgin özelliği. Buna **direnme ve başkaldırıyı** da eklemek gerekir... Bir yiğit şairse, üstelik bir de devrimciyse elbette yaşadığını yazar. 'Yaşadığı' ise salt kendi ömrü değil, yaşama sevdası ve kavgasıyla acıları, ağıtları, türkülerıyla bir yanı geçmiş yüzyılların karanlığına bir yanı geleceğin aydın sonsuzluğuna uzanan halkın ta kendisi olmalıdır."

Emekçinin Öykücüsü Orhan Kemal

Babası, Ahali Cumhuriyet Fırkası'nın kurucularındandı. Parti, 1930'da kapatıldı. Babası Suriye'ye gitti. Orhan Kemal 1932 sonunda ülkeye döndü, ileriki yıllarda ekmek kavgası verenleri anlatacak olan Orhan Kemal artık ekmek kavgası içindedir. Adana'da Çırçır fabrikasında işçilik, dokumacılık, katiplik, ambar memurluğu gibi birçok işte çalıştı.

1938'de askerliğini yaparken, Nazım ve Gorki'nin kitaplarını okuyor diye, "**yabancı rejimler lehinde propaganda yaptığı**" gerekçesiyle beş yıl hapis cezasına çarptırıldı.

Hapishane yılları, ona büyük bir dost ve öğretmen kazandı. Bursa Hapishanesi'nde tanışıp dost olduğu Nazım Hikmet'le tanıştı. O zamana dek, çoğunlukla şiir yazarken, Nazım'ın teşvikiyle öykü ve romana yöneldi. Sonraki yıllarda da çeşitli gerekçelerle kısa süreli gözaltılar ve tutsaklıklar yaşadı.

"**Bir yazar için çok gereklidir halkın içinde kalabilmek.**" diyen Orhan Kemal kendini, sanat anlayışını kısaca şöyle özetler: "**Sosyalist çizgide eylemim yok, ama yaptırımda sınıflar arasındaki durumun ne olduğunu gösteriyorum. Ne dediğini bilen bir yazar için, sınıflar dışında bir edebiyat yoktur zaten.**" (Asım Bezirci, Orhan Kemal, sf:52)

kahramanlar Ölmez

Sibel YALÇIN

Şehitlik tarihi:

9 Haziran 1995

Şehit düştüğü yer:

İstanbul Okmeydanı

Şehit düşme şekli: Genç bir halk kurtuluş savaşçısıydı. Komutanı olduğu birliğin adı, bir şehit yoldaşının ismini taşıyordu: İbrahim Yalçın Silahlı Propaganda Birliği. Kayıpların, katliamların sorumlusu DYP'nin İstanbul İl Merkezi'ne yönelik eylem sonrasında, kuşatıldıklarında, sokak sokak çatışarak diğer yoldaşlarının geri çekilebilmesi için kendini feda etti. Katliamcıların kuşatması altında "Siz bizim teslim olduğumuzu nerede gördünüz" sözleriyle, 18'inde bir kahraman olarak tarihimizde yerini aldı.

Süleyman ÖRS

Şehitlik tarihi:

9 Haziran 1997

Şehit düştüğü yer:

İstanbul

Gaziosmanpaşa

Şehit düşme şekli:

SPB savaşçısıydı. Küçükköy'de helikopter desteğindeki yüzlerce polis tarafından kuşatıldı,

son mermisine,

son nefesine kadar

direnerek şehit düştü.

SİBEL'E...

Halkın umuduydu, umut büyüyordu
düştüğü yerde zaferi müjdeliyordu
ölüm kuşatmışken dört bir yanını
o sadece gülümsüyordu

Dökülen kanımızla gelecekse zafer
o gün yakındır
çünkü onsekizinde
ölüme gülümsüyor
sıra, sıra neferler

Kavgamın kızıl gülü
bilemediler ki
o ufak yüreğinin
ne büyük bir davayı omuzladığını

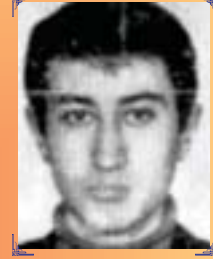
sana söz
düşerken alkanlar içinde yere
attığın her slogan, her damla kanın
mermi olacak
bomba olacak

Düşmanın beyninde patlayacak.

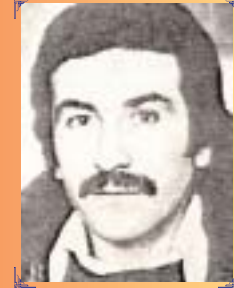
Sana söz

Okmeydanı'nda büyüttüğün umudun ışığı
Karanlığı boğacak.

Sadık Mamati

Hamit KAYA
Haziran 1979

Kemal CAMEKAN

Şehitlik tarihi:

11 Haziran 1980

Şehit düştüğü yer:

İstanbul

Şehit düşme şekli:

Eyüp-Yıldıztabya'da, Faşist Teröre Karşı Mücadele Ekip-leri içinde yer alan bir devrimciydi. Faşist bir odağı dağıtmak için eylem hazırlığı yaparken muhtarın ihbarı sonucu jandarmalar tarafından katledildi.

SÜLEYMAN ÖRS'E

Biliyorum ki ancak
bedeninden akan kanın
sıcaklığıdır

bu zulüm zincirlerini

Eritecek olan

... bir gün yoldaş

bir gün ki yakında

Ülkemin baharının şafağında

ellerin ellerimizin

ayak seslerimizin

yankısıyla çatırdayan

sevdamızın alevleriyle

tutuşan ve kahrolan

zulüm kalelerinin üzerinde

halaya duracağız

13.06.97

Sadık Mamati

basın
tv

KIRILIR YALANIN ÇARKI

Televolelerden Halkın Ozanı'na Sıra Gelmedi

Bir iki istisna dışında Mahsunî'nin ölümünden sonra onu anlatan, türkülerini, halkımızın kültürünü nasıl sazıyla sözleriyle dillendirdiğini anlatan programlar yapılmadı.

Medyanın başka gösterecek programları vardı. Onlar düzenin bekaası için daha gerekiyordu. Televoleler, 'Biri Bizi Gözetliyor'lar, şu bu sanatçı bozmasının kiminle ilişkisi olduğu, hangi siyasetçi züppesinin ne haltlar karıştırdığı... bunlar daha önemli burjuva medya için.

Çünkü **Mahsunî**, Dersimli **Hüseyin Cevahir** için;

*Kirvem bu yıl bu dağlarda aman
sensiz yazın tadı mı olur aman
selamın niye kesildi aman
bir selamın adı mı olur aman
Kirvem aman, ne çabuk tükendi zaman
Can içinde can içinde
can erir zaman içinde
Böyle kader olmaz olsun
Hüseyinim kan içinde
Kirvem aman, ne çabuk geçti zaman
Der Mahsunî şu ovada
Böyle yiğit ölmüş mü ola
Varsam gitsem Erzincan'a
Cevahir'im gelmişmola
Kirvem aman, ne çabuk tükendi zaman*
diyendir.

Tekellerin medyası halkın yiğitlerini sevmez. Korkar ondan it gibi. Korkar yiğitleri ve yiğitliği anlatan türkülerden. Bakmayın siz yalanlarına, o yiğitlerin türkülerini söyleyen ozanları da sevmezler. İçini boşaltıp kullanabilirlerse kullanır, kullanamazsa ilan edilmemiş yasaklarla boğar, unutturmak isterler.

"Sökmez padişahlar bana" diyen Ozan Mahsunî'yi de bu yüzden anlatmazlar. Hele, devrimcileri anlattığı türkülerini hiç kimse duymasın isterler. Dolambaçsız, dobra dobra Amerika'ya ağız dolusu,

"Defol git benim yurdumdan" dediği türkülerini, "terörden çok çekmiş bir ülke..." olduğumuz için (!) sürece hiç denk düşmez. Amerikan kültürünün propagandasını yapmak varken, ne demek "defol git benim yurdumdan"?

Yazmayın, onun türkülerini tozlu arşivlerinizde çürütün isterseniz, yiğitlerin ardından *Böyle yiğit ölmüş mü ola* diyen bir Ozan'ı unutturabilir misiniz? Pir Sultan'ı yüzlerce yıldır yaşatanlar medyadan mı öğrendiler? Halkın yüreği, belleği en güçlü medya tekeline daha güçlüdür.

✍ ✍ ✍

Doğan Medya, Türkiye hapishanelerini hallettiğini düşünüyor ki, Guantanamo'yu gündemine almış. İngiliz basınından aktarıp, büyükçe yer ayırmış; "**Guantanamo'da ipler tutsakların elinde**". (27.05, Milliyet) Bu başlıkları "**cezaevleri teröristlerin elinde**" diye az mı attılar. Katliamcılar da, katliamlarını bu yalanla açıkladılar.

Bakın nasıl "Tutsakların Elinde"ymiş: "...*tutukluların üs görevlileriyle alay etme cesareti gösterdiklerini, hep bir ağızdan Kuranıkerim okuduklarını, gardiyanları tehdit ettiklerini ve hatta onlara su attıklarını...*" Görüyor musunuz nasıl ele geçirmişler? Hem de su bile atıyorlarmış... Bu hale nasıl geldiğinin cevabına bakın; "İnsan hakları kuruluşlarının tepkileri yüzünden..."

"*Şu insan hakları olmasa, iki günde hallederiz*" diyen faşist kafa ile bu kafa arasında ne fark var?

✍ ✍ ✍

"Tarih sizi bekliyor:

Dedelerin destan yazdığı Kore'de torunlar yeni zafer arıyor..." (3 Haziran Türkiye)

"*Sambacılar değil ama canavar dize geldi...*" (4 Haziran Milliyet)

"*Milli takım üzdü, enflasyon güldürdü*" (4 Haziran Hürriyet)

Şovenistlik, hamaset, halkın açlığını bile sulandıran ciddiyetsizlik, yalan, aldatma ne ararsanız var. Kendilerine verilen rolü oynuyorlar.

✍ ✍ ✍

Serdar Turgut, basında Ecevit'in hastalığının yıllardır bilindiği ama zımni bir "**centilmenlik anlaşması**" gereği kimsenin yazmadığını, bunu Hasan Cemal'in bozduğunu söyleyip, şimdi herkesin yazması çağrısında bulunuyor.

"**Sahte oruç kanlı iftar**" manşetleri atarken medya hangi zımni anlaşmaya uyuyordu acaba? Bırakın centilmenliği, gerçeği araştırmak için neden hiçbir anlaşma yoktu aralarında?